

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

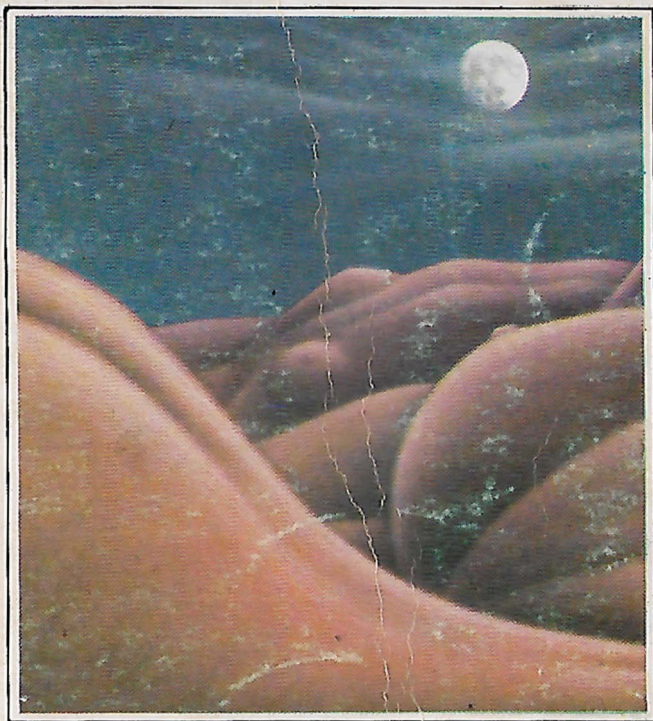
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEZARLARINIZA TÜKÜRECEĞİM

BORIS VIAN

Türkçesi
Muna CEDDEN

4. BASIM

BORIS VIAN

MEZARLARINIZA TÜKÜRECEĞİM

(Roman)

Türkçesi: Muna CEDDEN

AKYÜZ YAYINLARI

İstanbul - 1989

I

Buckton'da beni kimse tanıımıyordu. Clem'in bu kenti seçmesinin nedeni buydu; zaten korksam da daha yukarıya, kuzeye devam edecek yeterli benzinim kalmamıştı. Beş litre ancak vardı. Cebimdeki dolarlarla Clem'in mektubunu da sayacak olursam, bütün dünyalığım bu kadardı. Valizime gelince, boşverin, içindekilerle birlikte tek kuruş etmezdi. Unutuyordum: arabanın ön gözünde ufaklığın küçük tabancası vardı, zavallı bir 6,35'lik, ucuzluktan; Şerif cesedi bizim oraya götürüp gömmemizi söylemeye geldiğinde, hâlâ cebindeydi. Herşeyden çok Clem'in mektubuna güveniyordum doğrusu. İşler yolunda gitmeliydi, gitmeliydi. Direksiyonun üzerinde duran ellerime

bakıyordum, parmaklarıma, tırnaklarıma. Kimse söyleyecek laf bulamazdı gerçekten. Bu yüzden hiçbir tehlike yok. Galiba başaracaktım...

Kardeşim Tom Clem'i üniversitede tanımıştı. Clem ona diğer öğrenciler gibi davranmazdı. İçtenlikle konuşurdu onunla; birlikte içer, birlikte çıkarlardı Clem'in Caddy'siyle. Zaten Clem'in yitilmiş suyu hürmetine Tom'a kattanırdı çevresi. Clem fabrikanın başında babasının yerini almaya gittiğinde, Tom da çekip gitmeyi düşünmüş olmalıydı. Bizimle birlikte geri döndü. Çok şey öğrenmişti, bu yüzden yeni okula eğitmen olarak atanmak için fazla çaba harcamadı. Derken, ufaklığın anlatukları herşeyi berbat etti. Ben, ağzımdan laf kaçırmayacak kadar ikiyezlüydüm, ama ufaklık öyle değildi. Bunda hiçbir kötülük görmüyordu. Kızın babası ile erkek kardeşi ufaklığın bakımları üstlenmişlerdi.

Kardeşim işte bu nedenle yazmıştı Clem'e. Buralarda kalamazdım artık; Clem'den bana birşeyler ayarlamasını istemişti. Ara sıra gelip beni görebilmesi için, fazla değil ama, kimsenin bizleri tanıyamayacağı kadar uzakta bir yerde Kardeşim, bu bendeki surat ve kişilik olduktan sonra, hiçbir tehlikenin olmadığı inancındaydı. Haklıydı belki, ama ufaklık bir türlü çıkmıyordu aklımdan.

Buckton'da bir kitabevi yöneticiliği; yeni işim buydu. Eski yönetici ile ilişkiye geçip üç günde işi öğrenmem gerekiyordu. Adam işinde ilerlemiş, biraz da para yapmak istiyordu.

Hava güneşliydi. Sokağın adı şimdi Pearl-Harbour Street olmuştu. Clem'in bu değişiklikten haberi yoktu galiba. Yer yer eski adı da görülüyordu tabelalarda. 270 numarada dükkânı görünce, Nash'ı kapının önünde durdurdum. Kitabevinin yöneticisi kasasının arkasına oturmuş, bordrolara sayıları geçiriyordu; kapıyı açarken gördüğüm kadarıyla, orta yaşlı, keskin mavi gözlü, soluk sarı saçlı bir adamdı. İyi günler diledim.

-İyi günler. Buyrun, ne istemiştiniz?

-Elimde sizin için bir mektup var.

-Ha, siz miydiniz yetiştireceğim kişi? Görelim şu mektubu.
Mektubu eline aldı, okudu, arkasını çevirdi ve bana geri verdi.
-Zor birşey değil, dedi. Stokumuz bu (eliyle bir yuvarlak çizerek). Hesapları bu akşam bitireceğiz. Satış, reklâm ve diğer işlere gelince, ana mağazanın denetçilerinden ve gönderilecek yazılardan alacağınız bilgilere göre davranırsınız.

-Buraya bağlı başka kitabeveleri de mi var?

-Evet. Kitabevlerinden kurulu bir zincir.

-Güzel, dedim. En çok ne satıyorsunuz?

-Ah! Roman. Kötüsünden, ama bize ne bundan. Bir parça din kitabı, biraz da okul kitabı. Çocuk kitapları pek gitmiyor, ciddi kitaplar da öyle. Bu yönden geliştirmeye hiç kalkışmadım saşları.

-Din kitaplarını ciddi yayınlardan saymıyorsunuz galiba.

Dilini dudaklarında gezdirdi.

-Söylemediğim şeyleri söyletmeye çalışmayın bana.

İçtenlikle güldüm.

-Kötü bir niyetim yoktu. Ben de pek inanmam.

-Öyleyse, size birşey salık vereceğim. Bunu çevreye belli etmeyin, her pazar papazı dinlemeye gidin, yoksa, çok geçmez, sizi ayaklarının altında eziverirler.

-Tamam, canım. Gider dinlerim papazı.

-Alın, dedi bir kağıt uzatarak. Şuna bir göz atın. Geçen ayın hesabı. Çok basit. Kitapların tümü ana merkezden gelir. Yapacağınız şey, gireni ve çıkanı üç örnek halinde hesaba geçmek. Onbeş günde bir para toplamaya gelirler. Ücretiniz çekle ödenecektir. Ufak da bir yüzde alırsınız ayrıca.

-Bakayım şuna, dedim.

Kâğıdı alıp alçak bir tezgâha oturdum, üzeri müşterilerin raftan çıkarıp bıraktıkları, yöneticinin de-herhalde toplamaya zaman bulamadığı kitaplarla doluydu.

-Nasıl zaman geçirilir buralarda? diye sordum.

-Hiç, dedi. Karşıdaki *drugstore*'da kızlar bulunur, iki blok ötedeki Ricardo'nun Yeri'nde bourbon içebilirsiniz, anlık

davranışlarıyla, sevimsiz değildi.

-Ne kadar oldu burada çalışalı?

-Beş yıl, dedi. Daha da beş yıl var önümde.

-Ya sonra?

-Çok meraklısınız.

-Hata sizde, niye beş yıl daha dediniz? Size birşey sormamışım ki.

Ağız çizgisi biraz yumuşadı ve gözleri kırıştı.

-Haklısınız. Beş yıl daha çalışıp ayrılacağım bu işten.

-Ne yapacaksınız?

-Yazacağım, dedi. *Best-seller* yazacağım. Yalnızca *best-seller*.

Tarihsel romanlar, karaderililerin beyaz kadınlarla yatıp linç edilmeyecekleri saf genç kızların kenar mahallelerin iğrenç hırsız sürüsünün ortasında el sürülmeden büyüyecekleri romanlar.

Alayla güldü.

-Tabii ya, *best-seller*! Bir de müthiş cesur ve ilginç romanlar.

Bu ülkede cesur olmak kolay: sıkıntıyı göze alıp herkesin görebildiğini dile getir, yeter.

-Becerirsiniz, dedim.

-Becereceğim elbet. Hazırda alu tane var zaten.

-Yayınlamaya çalışmadınız mı hiç?

-Yayıncının yakını ya da sevgilisi değilim ki, üstelik yeterli param yok.

-Eee?

-Eee'si, beş yıl içerisinde yeterli param olur.

-Eminim başaracaksınız, diye kesip atım

Mağazanın işleyişindeki yalınlığa karşın, sonraki iki gün işten başımızı alamadık. Sipariş listelerini hazırlamamız gerekiyordu. Hansen-yöneticinin adı buydu- müşteriler hakkında bana bazı tüyolar verdi; kimisi düzenli olarak yanına uğrayıp yazın üzerine kendisiyle söyleşirdi. Bilgilerine gelince, Saturday Review'la, ya da tırajı almış bine ulaşan yerel gazetenin yazın sayfasıyla sıırlıydı. Şimdilik Hansen'le yapıkları söyleşileri dinlemekle yetiniyordum. Bu arada, adlarını ve yüzlerini usuma

yerleştirmekten de geri kalmıyordum, çünkü, bir kitabevinde önemli olan, daha dükkândan içeri adımı attığında, müşteriye adıyla seslenmektir.

Kalacak yer konusunda yönetici ile anlaştım. Karşıdaki *drugstore*'un üst kaunda kaldığı iki odaya ben yerleşecektim. şu üç günümü otelde geçirebilmem için bana birkaç dolar avans verdi. Üç günün ikisinde, yemeğini benimle paylaşma inceliğini göstererek ona olan borcumun artmasını önledi. İyi bir tıptı. şu *best-seller* öyküsü nedeniyle üzülyordum onun için; böyle de *best-seller* yazılmaz ki, parasıyla da olsa. Yeteneğı vardı belki de, olmasını diliyordum.

Üçüncü gün, öğle yemeğinden önce, birşeyler içmeye Ricardo'nun yerine götürdü beni. Sabahın onuydu, öğleden sonra yola çıkacaktı.

Birlikte yediğimiz son yemektir. Bundan sonra yalnız başımaydım, müşterilerin ve kentin karşısında tutunmam gerekiyordu. Ne şansu Hansen'e rastlamak. Elimdeki parayla, elişleri satarak üç gün yaşayabilirdim, ama turnayı gözünden vurmuştum. Çok iyi bir başlangıçtı.

Ricardo'nun Yeri bilinen, temiz, çirkin deliklerdendi. Kavrulmuş soğan ve *doughnut* kokuyordu. Sıradan bir adam tezgâhın ardında, dalgın, gazete okuyordu.

-Ne alıyorsunuz? diye sordu.

-İki bourbon, dedi Hansen bakışlarıyla bana sorarak.

Başımı salladım.

Garson içkiyi iri bardaklarda, buzlu ve kamışlı getirdi.

-Hep böyle içerim, diye açıkladı Hansen. Ama hoşlanmazsanız...

-Farketmez, dedim.

Buzlu bir bourbonu kamışla içmemişseniz, etkisini bilemezsiniz.

Sanki damağınıza fışkıran bir alev. Tatlı bir alev, müthiş.

-Enfes! dedim.

Gözlerim, bir buzun üzerinde, yüzüme takıldı. Aptallaşmuştum.

Epey zamandır içmiyordum. Hansen gülmeye başladı.

-Aldırmayın, dedi. Çabuk alışıyor insan, yazık ki. Haydi, diye sürdürdü, kendimi sulayacağım yeni bardaki garsona cılgınlıklarımı öğretmem gerekecek...

-Gidişinize üzülüyorum, dedim.

Güldü.

-Kalacak olsaydım, siz 'burada olmazdınız!... Hayır, diye sürdürdü, gümüm daha iyi. Beş yıldan fazla, kahretsin!

Bardağını bir dikişte boşalttı ve bir tek daha istedi.

-Ah! çabucak alışırsınız. Tepeden tırnağa süzüyordu beni. Sevimlisiniz. Anlaşılmaz birşey var sizde. Sesiniz.

Yanıt vermeden gülümsedim. Yaman bir herifti.

-Çok tok bir sesiniz var. Şarkıcı mısınız yoksa?

-Ha, arasıra söylerim, vakit geçirmek için.

Artık şarkı söylemiyordum. Önceleri söylerdim, ufaklığın öyküsünden önce. Gitar çalıp şarkı söylerdim. Handy'nin blues'larından, *New Orleans*'ın eski şarkılarından söylerdim, gitarım eşliğinde yaptığım besteler de vardı, ama aruk canım gitar çalmak istemiyordu. Para gerekliydi bana. Hem de çok. Gerisini elde etmek için.

-Bu sesle tüm kadınlar sizin sayılır, dedi Hansen. Omuz silktim.

-Bu sizi *ilgilendirmiyor* mu?

Sırtıma bir *şaplak* indirdi.

-Gidip *drugstore*'da bir turalayın. Hepsini bir arada bulursunuz.

Kentte bir kulüpleri var. Bir *bobby-soxers* kulübü. Bilirsiniz ya, kırmızı çoraplı ve çizgili kazaklı gençler, Frank Sinatra'ya mektup yazanlar. *Drugstore* onların *G.Q.G*'leridir. Daha önce görmemiş miydiniz? Doğru ya, hemen hemen bütün gün mağazadaydınız.

Ben de bir bourbon daha aldım. İçki kollarımdan, bacaklarımdan, tüm bedenimden deli gibi akıyordu. Oralardayken *bobby-soxers*'ımız yoktu. Keşke olsaydı. Onbeş onaltı yaşında, kızlar, bedenlerini saran kazakların alındaki sipsivri memeleriyle, nasıl da bilirler işlerini, şufinular. Ve çoraplar. Canlı sarı ya da

cırlak yeşil çoraplar, düz ayakkaplarının içinde düzgün; ve bol ctekler, yuvarlak dizler: yere otururlar hep, beyaz donlarının içinde bacaklarını açarak. Evet, seviyordum *bobby-soxers*'ları.

Hansen bana bakıyordu.

-Hepsi de iş görür, dedi. Korkacak pek birşeyiniz olmaz. Sizi götürebilecekleri bir sürü yerleri vardır.

-Domuz mu sandınız beni? dedim.

-Yok canım, dedi. Dans etmek ya da içki içmek için demek istemişim.

Gülümsedi. İlgiilenmiş bir halim vardı, kuşkusuz.

-Şirin kızlardır, dedi. Mağazada sizi görmeyc geleceklerdir.

-Ne işleri olabilir ki orada?

-Aktörlerin fotoğraflarını alırlar, çeşit olsun diye de, tüm psikanaliz kitaplarını. Yani tıp kitaplarını. Hepsi de tıp öğrencisidir.

-İyi, diye homurdandım. Göreceğiz bakalım...

Bu kez ilgilenmeme rolümü iyi oynamış olacağım ki, Hansen başka konulara geçti. Sonra gidip yemek yedik ve öğleden sonra saat iki sularında ayrıldı. Dükkânın önünde yalnız kaldım.

II

Canım sıkılmaya başladığında, sanırım, geledi onbeş gün olmuştu. Bu süre boyunca dükkândan hiç ayrılmamıştım. Satış iyi gidiyordu. Kitap sürümü iyiydi, reklam için de herşey önceden ayarlanmıştı. Ana merkez, haftalık kitap kolisinin içine resimli kağıtlar ve broşürler koyuyordu, bunları ya ilgili kitabın altına ya da tezgâhın görünür bir köşesine yerleştiriyordum. Kitabın tecimsel tanıtım yazısını okumama, değişik dört beş sayfasını karıştırıp içeriği hakkında çok yeterli bir bilgi edinmeme zamanımın dörtte üçü yetiyordu - çok yeterli bilgi derken, bu türden yapay zırvalara kanacak, zavallıya gerekli yanıtı verecek kadar yeterli: Resimli kapak, broşür ve küçük biyografik notla yazarın fotoğrafı. Kitaplar çok pahalı ve bütün bunların belli bir amacı var; insanların iyi bir yazınsal yapıtı okumayı pek de dert etmediklerinin bir kanıtı bu; kulüplerince salık verilen bir kitabı okumuş olmak istiyorlar, üzerinde konuşulan bir kitabı, içeriğine aldıkları yok.

Bazı kitaplarından bir yığın geliyordu, içinde de bunlardan bir sergi düzenlemem için bir not ve dağıtımam için basılı kağıtlar oluyordu. Bunları yazar-kasanın yanına istifleyip her kitap

paketinin içine birer birer sokuşturuyordum. Parlak kâğıda basılı ilanlara kimse itiraz etmez, üzerlerindeki birkaç tümce de kentin bu çeşit müşterisine çok uygun şeyler anlatır. Ana mağaza bu sistemi hemen tüm olay yaratan kitaplar için kullanıyordu - kitaplar da sergilendikleri günün öğleden sonrası tükeniyordu.

Aslına bakarsanız, gerçek anlamda sıkılmıyordum canım. Ama, tecim hareketinin gündelikliğine mekanik bir biçimde ayak uydurmaya başlamıştım ve düşünecek zamanım oluyordu artık. Beni sınırlı kılan buydu. Herşey fazlasıyla yolunda gidiyordu.

Hava güzeldi. Yaz sona eriyordu. Kentte toz kokusu vardı. Aşağıda, ırmak tarafında, ağaçların altı serin olmalıydı. Geldiğimden beri dışarı çıkmamıştım, çevredeki kırların neye benzediklerini bilmiyordum. Biraz taze havaya gereksinimim vardı. İçimi gıcıklayan bir başka gereksinimim vardı, canım kadın çekiyordu.

O akşam, saat beşte kepenkleri indirirken, her zaman olduğu gibi, floresanların ışığında çalışmak için mağazaya dönmedim. Şapkamı başıma, ceketimi koluma takıp, doğru karşıdaki *drugstore*'a yöneldim. Hemen üst katta oturuyordum. Üç tane müşteri vardı. Onbeşlik bir velet ve iki kız- aşağı yukarı aynı yaşta. Bana boş boş bakıp buzlu sütlerine geri gömüldüler. Bu meretin görüntüsü bile midemi bulandırıyor. Neyse ki ilacımı ceketimin cebine koymuştum.

Barın önüne oturdum, kızlardan uzun boylusunun yakınına.

Garson kız, oldukça çirkin bir esmer, beni görünce başını şöyle bir kaldırdı.

-Sütsüz neleriniz var? diye sordum.

-Limon? diye önerdi. Greyfrut? Domates suyu? Coca-Cola?

-Greyfrut, dedim. Bardağı fazla doldurmayın.

Ceketimin cebini karşılayıp şişenin ağzını açtum.

-Burada içki içilmez, diye itiraz etti, gevşekçe.

-Tamam. Bu benim ilacım, diye sırtımdan. Ruhsatınızdan yana korkunuz olmasın...

Bir dolar uzattım. Çekimi bu sabah almıştım. Haftada doksan

dolar. Clem'in tanıdıkları vardı. Paranın üstünü verdiğinde yüklüce bir bahşış bıraktın.

Greyfrutla bourbon enfes değildi ama, yine de hiç yoktan iyiydi. Daha iyi duyuyordum kendimi. Başaracağım. Becereceğim bu işi. Üç velet bana bakıyordu. Bu bacaksızlar için yirmi altılık biri yaşlı sayılır; küçük şansına gülümsedim; beyaz çizgili gök mavisi yakasız bir bluz vardı üzerinde, kolları dirseklerine doğru çekilmişti, ayaklarında beyaz şosetler ve kalın tabanlı pabuçlar. Tatlı bir kızdı. Oldukça gelişkin. Memeleri olgun erik gibi sert olmalıydı, ele alınca. Güğüs-bağı takmamıştı, yünlü kumaşın altından meme başları belli oluyordu. O da bana gülümsedi.

-Sıcak, değil mi? diye lâfa girdim.

-Öldürücü, dedi gerinerek.

Koltukaltılarında ter lekeleri görünüyordu. Bu beni bir hoş etti.

Kalktım ve bardaki *juke-box*'a beş sent atım.

-Dansedecek cesaretiniz var mı? dedim yanına yaklaşarak.

-Ooo! öldüreceksiniz beni! dedi.

Öyle yakın sarıldı ki, soluğum kesildi. Temiz bir bebek gibi kokuyordu. İnceydi, sağ eliyle sağ omuzuna ulaşabiliyordum. Kolumu yukarı çekip parmaklarımı göğsünün altına kaydardım. Diğer ikisi bize bakıp dansa koyuldular. Bol nakaratlı bir şarkıydı çalan, *Dinah Shore*'dan *Shoo Fly Pie*. Kız da ezgiyi mırıldanıyordu. Dansettiğimizi gören garson kız tezgâhtan burnunu kaldırdı, derken geri indirdi.

Bluzunun altına hiçbir şey giymemişti. Hemen anlaşılıyordu bu. Müziğin susmasını istemiyordum, iki dakika daha ve artık insan içine çıkacak halde değildim. Kollarımdan sıyrılıp yerine döndü ve bana baktı.

-Yetişkin biri için fena danscunıyorsunuz....., dedi.

-Öğretmenim büyükbabamdı, dedim.

-Belli oluyor, diye dalga geçti. Sarhoş adamı...

-*Jive*'de bana takarsınız belki ama, ben de size başka şeyler öğretilirim.

Gözlerini yarı yarıya kapadı.

-Büyüklerle ilgili şeyler mi?

-Öğrenme yeteneğinize bağlı.

-Siz kendinizi ne sanıyorsunuz?

-Hiçbir şey. Birinizde gitar var mı?

-Gitar mı çalıyorsunuz? diye sordu oğlan.

Birden uyanıvermişti.

-Biraz çalarım, dedim.

-Şarkı da söylersiniz öyleyse, dedi diğer kız.

-Bir parça...

-Cab Calloway'in sesi var bunda, diye dalga geçti birincisi.

Diğerlerinin benimle konuşmalarından sıkılmış görünüyordu.

Tatlılıkla halletmeye bakım.

-Gitar bulunacak bir yere götürün beni, dedim ona bakarak, size ne yapacağını göstereyim. Bir W.-C. Handy değilim ama, blues çalabilirim.

Bakışına destek verdi.

-Oldu. B.J.'ye gidelim.

-Gitari var mı bu çocuğun?

-Gitari var, bu kızın, adı Betty Jane.

-Baruch Junior da olabilirdi, diye alay ettim.

-Elbette, dedi. O da burada oturur. Gelin.

-Hemen mi gidiyoruz, dedi oğlan.

-Neden olmasın? dedim. Burnunu silmemiz gerek.

-O.K., dedi oğlan. Adım Dick, bu da Jicky.

Dansettiğim kızı gösteriyordu.

-Ben de Judy, dedi diğer kız.

-Lee Anderson, dedim. Karşıdaki kitabevindeyim.

-Biliyoruz, dedi Jicky. Onbeş gün oluyor öğreneli.

-Bu kadar mı ilgilendirdi sizi?

-Elbette, dedi Judy. Ortalıkta erkek kıtlığı var.

Dick'in itirazları arasında çıktık, dört kişi. Epeyce kışkırılmış görünüyordular. Gerekliğinde biraz daha azdırmak için yeterli

bourbonum kalınışu şişede.

-Sizi izliyorum, dedim dışarıda.

Kapının önünde Dick'in arabası duruyordu. eski Chrysler model bir *roadster*. İki kızı ön koltuğa aldı, ben de arkaya yerleştim.

-Sivil yaşamda ne yaparsınız, gençler? diye sordum.

Araba kalktı ve Jicky, dizüstü, yüzünü bana döndü, yanıt verinek için.

-Çalışırsız, dedi.

-Okuyor musunuz?

-Onu da yapıyoruz, başka şeyler de...

-Bu yana geçseniz, dedim uğultuyu bastırmak için sesimi yükselterek, daha rahat konuşurduk.

-Daha sonra, diye mırıldandı.

Gözlerini yine yarı yarıya kapattı. Bu numarayı bir filmde görmüş olmalıydı.

-Kandırılmak istemiyorsunuz galiba, ha?

-İyi böyle, dedi.

Omuzlarından kavrayıp koltuğun arkalığında teraziledim.

-Hey! sizler! dedi Judy dönerek. Bayağı özel bir konuşma biçiminiz var...

Jicky'yi soluma geçirmekle ve uygun yerlerinden yakalamakla uğraşıyordum. Hiç fena sayılmazdı. Şakayı anlamış gibiydi. Deri koltuğa oturtum ve kolumu boynuna doladım.

-Sakin olun şimdi, dedim. Yoksa patakların.

-Şişede ne var? diye sordu.

Ceketim dizlerimin üzerindeydi. Ellerini kumaşın altına kaydırıldı. Bilemiyorum bilinçli mi yapmıştı, ama bilinçli idiyse, tam yerini bulmuştu.

-Kıpırdamayın, dedim elini çekerek. Ben ikram edeceğim.

Nikel kapağı açtım ve şişeyi uzattım. İri bir yudum aldı.

-Hepsini değil! diye itirazda bulundu Dick.

Dikiz aynasından bizi gözlüyordu.

-Şunu bana uzatsanıza, Lee, yaşlı timsah...

-Korkmayın, daha var.

Tek elini direksiyondan ayırmadan, öbür elini bizden yana salladı.

-Saçmalama, ya! dedi Judy. Bir tarafa bindireceğiz!...

-Grubun aklı selimi sizsiniz ha, diye takıldım Judy'ye. Soğukkanlılığınızı hiç yitirmez misiniz?

-Asla! dedi.

Dick'in bana geri vereceği sırada, şişeyi havada kaptı. Elime verdiğinde boşalmıştı şişe.

-Eee, dedim, nasılsınız şimdi?

-Ooo!... Kötü değil..., dedi.

Gözleri yaşarmıştı, ama iyi tutuyordu kendini. Sesi biraz boğulmuştu.

-Böylece, dedi Jicky, bana birşey kalmadı...

-Gidip alırsın bir yerden, diye önerdim. Şu gitarı alalım da, Ricardo'nun Yeri'ne döneriz.

-Sizin şansınız var, dedi oğlan. Bize kimse satmak istemiyor.

-Bu kadar genç görünmenin bedeli bu, dedim alay ederek.

-O kadar da genç değil, diye homurdandı Jicky.

Kımıl kımıl oynamaya başladı ve öyle bir yerleşti ki, bana yalnızca parmaklarını sıkmak kaldı. Roadster ansızın durdu, elimi kolu boyunca, ilgisiz, sallandırdım.

-Şimdi gelirim, dedi Dick.

Arabadan inip eve doğru koştu. Aynı elden çıkmış evler dizisinden biriydi. Dick kapıda görüldü. Elinde, cilâlı kılıfında, bir gitar tutuyordu. Kapıyı ardından çarptı ve üç sıçrayışta arabaya ulaştı.

-B.J. evde değildi, dedi. Ne yapacağız?

-Sonra geri getiririz, dedim. Binin. Ricardo'ya uğrayalım, şu elimdekini doldurtayım.

-İyi bir ün sahibi olacaksınız, dedi Judy.

-Ah!..., diye atıldım, bu pisliklere beni sizin bulaşurduğınızı anlayacaklardır hemen.

Aynı yolu, bu kez tersine aldık, ama gitar canımı sıkıyordu. Oğlanı bara varrııadan durmasını söyledim ve şişeyi doldurmak için indim. Yanıma bir şişe daha alıp gruba katıldım. Dick ve Judy, önkoltuğa diz çökmüş, sarışınla hararetili bir konuşmaya dalmışlardı.

-Ne dersiniz, Lee, dedi oğlan, yüzmeye gitsek?

-Olur, dedim. Bana ödünç mayo vermeniz gerekcek, yanımda hiçbir şey yok...

-Çaresine bakarız! dedi.

Kontağı çevirdi ve kent dışına çıkuk. Hemen sonra, ikincil bir yola sapı, Chrysler'in ancak sığabileceği kadar birşeydi ve çok kötü bir bakım görmüştü. Hiç bakım görmemişti demek daha doğru olur.

-Yüzmek için harika bir yerimiz var, dedi. Kimseler gelmez! Hele suyu!...

-Alabalıklara göre mi?

-Evet. Çakıltaşı ve beyaz kum. Hiç kimse gelmez. Bu yolu kullanan bir biz varız.

-Belli oluyor, dedim her sarsıntıda yerinden çıkacak gibi olan çenemi tutarak. Şu roadster yerine bir *bulldozer* alsanız iyi olacak.

-Bu da işin bir başka tatlı yanı, diye açıkladı. Olur olmaz kimsenin pis burnunu daldırmaya engel oluyor.

Gaza bastı, bense kemiklerimi Yaradan'a emanet ettim. Yol anıdan sapı ve yüz elli metre kadar sonra durduk. Ortalıkta çalılar vardı yalnızca. Büyükçe bir ağacın önünde Chrysler stop etti ve Dick'le Judy yere atladılar. İlk ben inerek Jicky'yi çıkarken yakaladım. Gitar Dick'in elindeydi, önden yürüdü. Ardından gittim. Dalların altında dar bir geçit vardı ve ırmak, bir bardak cin gibi serin ve şaydam, birdenbire çıkıveriyordu karşımıza. Güneş alçalmıştı, ama sıcak hâlâ duyuruyordu kentini. Suyun bir kıyısı gölgelerle kıpırdarken, diğer yakası artık eğik düşen ışınların altında tatlı tatlı parlıyordu. Sık, kuru ve tozlu otlar kıyıya kadar iniyorlardı.

-Hiç de fena bir yer değilmış, dedim. Tek başınıza mı buldunuz burayı?

-O kadarını becerebiliyoruz, dedi Jicky.

Derken, boynuma irice bir kuru toprak topağı yedim.

-Uslu durmazsınız, meme yok size, diye gözdağı verdim.

Sözlerimi güçlendirmek için cebime vuruyordum.

-Ah! Kızmayın, yaşlı blues şarkıcısı, dedi. Marifetinizi gösterin, daha iyisi.

-Şu mayo? diye sordum Dick'e.

-Aldırmayın, dedi. Kimse yok ki.

Geri döndüm. Judy sweat-shirt'ünü çıkarmıştı bile. Altında pek birşey yoktu, kuşkusuz. Eteği bacaklarından kaydı ve bir anda, ayakkapları ile çoraplarını havaya fırlattı. Çırılçıplak otlara uzandı. Çok aptallaşmışım, sanırım, çünkü suratıma bakıp öyle bir kahkaha atı ki, kendimi yitiriyordum, az kalsın. Dick ve Jicky de aynı durumda, yanına uzanıverdiler. Bütün bunların üstüne, sıkılmış olan da bendim. Yine de, kaburgaları güneşten rengi dönmüş derisinden fırlayan oğlanın sıksıklığını ayırımsadım.

-O.K., dedim, ne diye çekinecekmişim ki.

Özellikle ağırdan aldım. Kılıörtüsü bakımından neye benzediğimi bilirim ve inanın, ben soyunurken bunun ayrıntısına varacak zamanı buldular. İyice gerinerek belimi küttürdettim ve yakınlarına oturdum. Jicky'yle yaptığımız küçük oyunların ardından pek de kendime gelmiş değildim, ama durumumu gizleyecek hiçbir numara yapmadım. Sanırım sönmeme bekliyordardı.

Gitarı elime aldım. Olağanüstü bir Ediphone'du. Yere oturmuşken çalmak rahat değildi, Dick'e dönüp:

-Arabadan minderi alsam, bir sakıncası olur mu? diye sordum.

-Ben de sizinle geliyorum, dedi Jicky.

Ve yılan balığı gibi hızla kaydı dalların arasından.

Koyu gölgelerle bezeli çalıların ortasında, film yıldızı adayı bir başın altında bu çocuk bedenini görmek çok hoştu doğrusu.

Gitarı yere bırakıp ardına takıldım. Benden öndeydi, arabaya ulaştığımda, ağır deri minderi yüklenmiş geri geliyordu bile.

-Bana bırakın şunu, dedim.

-Rahat bırakın beni, Tarzan! diye bağırdı.

Yabanıl bir hayvan gibi arkasından yakaladım. Minderi bir yana fırlatıp kendini bıraktı. Dişi bir maymun gibiydi. Bunu anlamış olmalıydı, elinden geldiğince debelendi. Gülmeye koyuldum. Hoşuma gitmişti. Otlar yüksek ve bir 'deniz yatağı kadar yumuşaktı. Yere kaydı, ben de yanına uzandım. Yabanılar gibi güreşiyorduk. Göğüs uçlarına kadar esmerleşmişti, çıplak kızlarda görüntüyü bozan göğüsbağı izleri yoktu. Kayısı gibi kaygan, küçük bir kız gibiydi, çıplaktı, ama altıma alıp yattığımda, küçük bir kızdan daha fazlasını bildiğini anladım. Son aylarda gördüğüm en iyi tekniğin bir örneğini sergiledi. Parmaklarının altında kaygan ve çukur belini, daha aşağıda, sukabağı gibi sıkı kalçalarını duyumsuyordum. On dakika ancak sürdü. Uyuyor gibiydi ve tam dibe ineceğim sırada, bir şapşal gibi bırakıp, gözlerimin önünde, ırmağa doğru koştu. Minderi toplayıp arkasından seğirttim. Suyun kıyısında, şöyle bir hız aldı ve hiç şapırtısız, daldı.

-Ne o, yüzmeye başladınız mı?

Ses Judy'nindi. Sırtüstü yatmış, elleri başının altında, küçük bir söğüt dalı çiğniyordu. Dick de yanibaşında, baldırlarını okşuyordu. Şişelerden biri devrilmiş, yerde duruyordu. Bakışını yakalayan Judy:

-Evet... boşalttık! dedi gülerek. Birini size bırakık...

Jicky ırmağın diğer ucunda dalıp çıkıyordu. Ceketimi araştırıp öbür şişeyi aldım ve suya daldım. Su ılıktı. Kendimi çok zinde duyuyordum.

Deliler gibi hız yapıp ırmağın ortasında yetiştim ona. Derinlik iki metre kadardı ve akıntı varla yok arasıydı.

-Susadınız mı? diye sordum, su yüzünde durabilmek için tek elimle kulaç atıyordum.

-Soruyor musunuz! dedi. Şu rodeo şampiyonu havalarınızla da

can sıkıyorsunuz.

-Gelin, dedim, Sırtüstü yatın.

Sırtüstü koyverdi kendini, bense altına kayıp bir kolumu gövdesine doladım. Öbür elimle şişeyi uzattım. Yakaladı. Parmaklarım baldırlarından aşağı kaydı, bacaklarını yavaşça araladım ve bir kez daha, suyun içinde sahip oldum ona. Üzerimde devinimsiz duruyordu. Neredeyse ayakta duruyorduk, dibi boylamayacak kadar kıpırdıyorduk.

III

Bu böylece Eylül'e kadar sürdü. Gruplarında, kızlı erkekli, beşaltı velet daha vardı: B.J., hani şu gitarın sahibi, oldukça çirkindi ama, teninin olağanüstü bir kokusu vardı, Susie Ann, bir başka sarışın, Jicky'den biraz daha yuvarlakçaydı ve kumral bir kız, silik, sabahıtan akşama dans ediyordu. Oğlanlar umduğumdan daha salaktı. Onlarla bir kez daha kente gitme saçmalığını yapmadım; çevreye hemen sakız olabilirdim. İrmak kıyısında buluşuyorduk ve bu, aramızda bir gizdi, çünkü onlar için iyi bir bourbon ve cin kaynağıydım.

Kızlar sırayla elimden geçmişlerdi, ancak çok kolaydı bu, hattâ biraz da mide bulandırıcı. Bu işi, neredeyse sağlık kaygısı ile diş fırçalar gibi yapıyorlardı. Sanki bir maymun sürüşüydüler, pasaklı, obur, gürültücü ve arsız; şimdilik işimi görüyorlardı.

Sık sık gitar çalıyordum; oğlanların tümünü, hem de tek elimle, dövmeyecek olsaydım bile, bu yeterdi. Bana *jitterburg* ve *jive* yapmasını öğrettiler; kısa sürede onlardan daha iyi dans etmek için fazla çaba göstermeme gerek kalmamıştı. Kabahat onlarda değildi.

Yeniden ufaklığı düşünür olmuştum, uyuyamıyordum. Tom'u

iki kez görmüştüm. İşlerini yoluna koymuştu. O öyküden söz edilmiyordu artık oralarda. Tom'u okulunda rahat bırakıyorlardı, bana gelince, zaten fazla görmemişlerdi. Anne Moran'ın babası kızını eyalet üniversitesine göndermişti; işini oğluyla sürdürüyordu. Tom durumumun nasıl olduğunu sordu bana, banka hesabımın şimdiden yüz yirmi dolara yükseldiğini söyledim. Herşeye söyleniyordum, alkol dışında, ve kitap satışları iyi gidiyordu. Yaz sonunda zam bekliyordum. Dinsel görevlerimi ihmal etmememi salık verdi. Başıma aldığım bir olaydı bu, yine de ayırımına varılmaması için gerekeni yapıyordum. Tom Tanrı'ya inanıyordu. Ben de, Hansen gibi, pazar ayinine gidiyordum, sarımsık hem açık fikirli olup hem de Tanrı'ya inanmak birarada yürümüyordu, benimse açık fikirli kalmam gerekiyordu.

Tapınak çıkışında, ırmak kıyısında buluşuyorduk ve kızlar elden ele dolaşınıyordu, bu konudaki utangaçlığımız kızgınlık dönemindeki bir maymun sürüsünde olduğu kadardı ancak; söylüyorum size, gerçekten de o durumdaydık. Nasıl olduğunu anlamadan, yaz geçti. yağmurlar başladı.

Ricardo'ya daha sık gider oldum. Arasına *drugstore*'a gidiyordum, köşenin kedileriyle halı eskimek için, gerçekte *jive*'i onlardan iyi konuşturuyordum, doğamda olan birşeydi bu. Buckton'un en kalbur üstü takımı oluk oluk tatilden dönmeye başlamıştı, Florida'dan, Santa Monica'dan ve daha bilmem nerelerden dönüyorlardı... Hepsi de iyice esmerleşmiş, iyice sarı... yine de, tüm zamanını ırmak kıyısında geçirmiş bizler kadar değillerdi. Mağazayı buluşma yeri edindiler.

Bu tipler beni tanııyorlardı henüz, ama yeterince zamanım vardı, acele etmiyordum.

IV

Derken Dexter da çıkageldi. Kulaklarımı ağrıtabilecek denli çok sözünü etmişlerdi bana. Dexter kentin en iyi semtinin, en şık evlerinden birinde oturuyordu. Ailesi New York'ta kalıyordu, kendisi ise tüm yılı Buckton'da geçiriyordu, ciğerleri duyarlıydı. Aile Buckton'luydu zaten, ve burada da pekâlâ, başka yerlerde olduğu ölçüde, öğrenim görebilirdi insan. Daha kendisiyle tanışmadan, Packard'ını, golf kulüplerini, radyosunu, mahzenini ve bannı biliyordum, yaşamım Dexter'la birlikte geçmişti sanki; gördüğümde de düş kırıklığına uğramadım. Tam da olması gereken pis, küçük, rezil bir tipti. Sıska, esmer, hafiften kızıl derili kılıklı, sinsî kara gözlü, kıvrıkcık saçlı ve iri, eğri bir burunun altına kondurulmuş ince bir ağız. Elleri korkunçtu, iri küreklerin ucunda, uğursuz birininki gibi, küt, sanki tersinden gömülü gibi, Enleri boylarından fazla, şişkin turnaklar. Maymun sürüsünün tüm üyeleri, kemik peşindeki köpekler gibi, Dexter'ın arkasında koşturuyorlardı. Alkol taşıyıcılığı bakımından, önemimden bir parça yitirdiysem de, gitarım vardı ve uslarına gelmeyecek küçük klaket parçaları çalıyordum onlara. Zamanın vardı. Esaslı bir parçaydı bana gereken ve Dexter'ın grubunda

umduğumu bulacaktım mutlak, ufaklık her gece düşlerime gireli beri, bunu umuyordum. Galiba hoşuna giuniştım Dexter'ın. Kaslarım, boyum ve de gıtarımdan dolayı bana gıcık oluyordu herhalde, ama bir yandan da beni çekici kılıyordu onun gözünde. Onda eksik olan herşey bende vardı. Onun da parası. Anlaşmak için yaratılmıştık. Üstelik, herşeyi yapabileceğimi anlamıştı, başından beri. Amacımın ne olduğunu bilmiyordu gerçi; yok, o kadar da değil; diğerlerinden fazla nasıl çalışılabildi ki kafası? Sanırım, benim de katkımla epeyce fişekleme alemi yapabileceğimizi düşünüyordu. Bu yönden yanılmıyordu.

Kent neredeyse dolmuştu, şimdi; doğa bilimleri, jeoloji, fizik ve buna benzer daha pek çok konudaki kitapları hesaba geçmeye başlamıştım. Tüm arkadaşlarını bana gönderiyorlardı. Kızlar dehşetti. Daha ondört yaşında kendilerini mıncıklıyorlardı, doğal olarak, kitap almaya gelmişken mıncıklamaya geçmek için bir bahane gerekiyordu... Hemen buluveriyorlardı: tatilin etkilerini göstermek için pazularını elletiyorlardı baña ve kaşla göz arasında. baldırlara geçiyorduk. Olayı çok abartıyorlardı. Birkaç ciddi müşterim de yok değildi, durumumu düzeltiyordum. Ama, günün her saatinde, bu bacaksızlar, keçi kadar kırgın ve yere damlatacak kadar ıslakılar. Üniversitede rahat rahat profesörlük yapmaya benzemiyordu işim, o noktada, bir kitap satıcısı için kolay birşey denebilirse elbet... Dersler başladığında, bir parça rahatlamışım. İşin korkuncu, oğlanlar da seviyordu beni. Ne erkeği, ne dişisi ayırmsanmıyordu bu yaratıklarda; erkekliğini kazanmış birkaçı dışında, tümü de kızlar gibi pençelerimde debelenmenin tadını çıkarıyordu. Ve şu yerli yersiz dans etme çılgınlıkları. Beşi bir araya gelmeyegörsün, bilmem hangi şarkıyı mırıldanmaya ve düzenli salınımlara geçmediklerini arımsamıyorum. Hoşuma gidiyordu bu, bizden gelen birşeyler buluyordum bunda.

Dış görünüşümden endişelenmez olmuştum. Sanırım kuşkuya kapılmaları olanaksızdı. Son yüzme eğlencelerimizden birinde Dexter korkuttu beni. Kızın birini havaya fırlatıp kollarımda

yuvarlayarak saçma sapan oynuyordum. O, arkamızda yüzüstü yatmış, bizi izliyordu. Sırundaki ameliyat izleriyle berbat bir görüntüsü vardı bu sayrılı sıskanın; iki kez zatürre geçirmişti. Aşağıdan bana bakıyordu, birden:

-Yapınız herkesinkinden değişik, Lee, dedi, omuzlarınız karaderili bir boksör gibi düşük.

Kızı bir yana atıp gardımı aldım ve kendi şarkılarımdan birini söyleyerek çevresinde dansa koyuldum, herkes güldü, ama ben hoşnut değildim. Dexter gülmüyordu. Bana bakmayı sürdürüyordu.

Akşam, lavabonun üzerindeki aynada kendime bakım ve ben de başladım gülmeye. Bu sarı saçlar, bu pembe-beyaz deriyle gerçekten hiçbir tehlike olamazdı. Ele geçirecektim onları. Dexter'a gelince, onu öyle konuşturan kıskançlığıydı. Üstelik, omuzlarım gerçekten düşüktü. Kötü olacak ne var bunda? O gece olduğu kadar iyi uyuduğum azdı. İki gün sonra, hafta sonunda Dexter'in evinde bir parti düzenliyorlardı. Gece kılığı. Bir smokin kiralamak istedim, satıcı hemen halletti derdimi; smokini benden önce kullanmış olanın bedeni aşağı yukarı benimki kadar olmalıydı, tastamam uydu üzerime.

O gece de ufaklığı düşündüm.

V

Dexter'in evine gittiğimdc, ne diye "gece kılığı" istediklerini anladım; grubumuzun büyük bölümü "iyi" tiplerden oluşuyordu. Bazılarını hemen tanıdım: doktor, papaz ve aynı hamürdan başka kişiler. Karaderili bir uşak şapkamı almaya geldi, iki karaderili hizmetçi daha gördüm. Derken, Dexter kolundan yakalayıp, beni ailesi ile tanıştırdı. Yaşgünüymüş, anlaşılan. Annesi ona benziyordu; pis gözlü, güdük, zayıf, esmer bir kadın; babası ise, bir yastığı alıp suratına örterek yavaş yavaş öldürülecek tiplerdendi, öylesine ısrarlıydı görmezliğe gelmekte. Gccc giysileri içinde B.J., Judy, Jicky ve diğerleri çok tatlıydılar. Kokteyllerini içmek ve ciddi kılıklı şu gözlüklü tiplerden biri tarafından dansa kaldırılmak için girdikleri havaları gördükçe, cinsel organlarını düşünmekten kendimi alamıyordum. Ara ara birbirimize göz kırpyorduk, bağlantıyı kesmemek için, çok üzücü bir durumdu.

İçecek çok şey-vardı. Dexter, hiç değilse, arkadaşlarını ağırlamasını biliyordu. Rumba yapmak için bir-iki kıza kendimi tanıttım ve içtim, yapacak başka şey yoktu fazla. Judy'yle yapuğım güzel bir blues havamı yerine getirdi; en az düzdüğüm

kızlardandı. Benden uzak durmaya bakıyordu sanki, ben de bir başkasından daha fazla onunla birlikte olmaya çalışmıyordum, ama o akşam bu baldırlardan canlı çıkabileceğimi sanmıyordum; Tanrım! nasıl da sıcaktılar! Dexter'ın odasına çıkarmak istedi beni, ama rahat edeceğimizden kuşkuluydum, bunun yerine, içki ikram etmeye götürdüm onu ve tam o sırada, içeri giren grubu gördüğümde iki kaşımın ortasına yumruk yemiş gibi oldum.

Grupta üç kadın vardı -ikisi genç, biri kırk yaşlarında- ve bir erkek- ama onları bir yana bırakalım. Evet, sonunda bulduğumu anladım. Şu ikisi - ufaklık mezarında takla atacaktı. Sevinçten. Judy'nin kolunu sıktım, kendisini istediğimi sanmış olmalı, daha da yaklaşsın bana. Kızların tümünü tek yatağa atabilirdim, yeter ki şu ikisini göreyim. Judy'yi bıraktım ve soğukça kalçalarını okşadım, kolumu sallandırarak.

-Şu iki yavru da neyin nesi, Judy?

-İlginizi mi çekti, ha, yaşlı katalog satıcısı?

-Söylesenize nereden bulmuş Dexter bu nefis parçaları?

-İyi aile kızları. Kenar mahalle *bobby-soxer*'ları değil bunlar, Lee. Alıp yüzmeye de götüremezsiniz!...

-Çok yazık yahu! Şu ikisini almak için üçüncüsüne de eyvallah derdim doğrusu!

-O kadar heyecanlanmayın canım! Burada oturmuyorlar zaten.

-Nerede peki?

-Prixville'de. Buradan yüz mil uzakta. Dexter'ın babasının eski dostlarından.

-İkisi de mi?

-Öyle tabii! Bu ne ahmaklık bu akşam böyle, sevgili Joe Louis. Kardeş bunlar, yanlarındakiler de anneleri ve babaları. Lou Asquith, Jean Asquith, Jean sarışın olanı, abla. Lou ondan beş yaş küçüktür.

-Onaltı yaşında mı yani? diye sordum.

-Onbeş. Lee Anderson, grubu terkedip baba Asquith'in kızlarına kaval-yelik mi edeceksiniz yoksa?

-Saçmalamayın, Judy. Heyecanlandırmıyorlar mı sizi bu kızlar?

-Erkekleri yeğlerim; kusura bakmayın ama, bu akşam kendimi normal duyuyorum. Hadi, dans edelim, Lee.

-Tanıştıracak mısınız beni?

-Dexter'a söyleyin bunu.

-O.K., dedim.

Bitmek üzere olan plağın son iki ölçüsünü dans ettikten sonra, onu orada ekim. Dexter, salonun bir ucunda, karının birine birşeyler anlatıyordu. Yakaladım.

-Hey! Dexter!

-Evet!

Geri döndü. Bana bakarken gülüyordu sanki, ama hiç aldınmadım.

-Şu kızlar... Asquith'ler... galiba. Tanıştırsanıza beni.

-Elbette, dostum. Gelin benimle.

Daha yakından, bardan gördüğümün de üstündeydiler. Bir içim suydı ikisi de. Abuk sabuk birşeyler söyleyip esmerini, Lou'yu tam da sırasını bulan slow'a kaldırdım. Ulu Tanrım! gökleri ve smokini üzerime göre yaptırmış olan adamcağızı kutsuyordum. Alışılmıştan daha yakında tutuyordum kendime, yine de, grup içinde aklımız başımızdan gittiği zamanlar birbirimize yapıştığımız gibi, bedenimi onunkine yapıştırma cesaretini gösteremiyordum. Karmaşık ve kesinlikle pahalı bir koku sürünmüştü, bir fransız kokusu herhalde. Başının bir yanına attığı kestane saçları, oldukça soluk üçgen yüzünde sarı yaban kedisi gözleri vardı ve bedeni... Düşünmemeyi yeğlerim. Giysisi kendiliğinden duruyordu, nasıl bilemiyorum, ama ne omuzlarında, ne boynunda hiçbir askı yoktu, hiç, yalnızca göğüsleri, ve söylemek gerekirse, böylesine sert ve sivri göğüsler olduktan sonra bir düzine giysiyi daha kaldırırlardı. Kızı biraz sağıma aldım, smokinin yaka açıklığından, ipek gömleğimin altında göğüs sivrililiğini duyumsuyordum. Diğer kızlarda, kalça düzeyinde, kumaşların altından donlarının sıkışmasıyla fışkırmış baldır etleri görünürdü, bu kız başka türden önlemler alıyordu galiba, çünkü, koltukaltılarından

topuklarına kadar, çizgileri akan bir süt kadar düzgündü.

Konuşmaya çalıştım. Soluğum yerine gelir gelmez söze girdim.

-Nasıl oluyor da hiç sizi burada görmüyoruz?

-Görüyorsunuz. İşte kanıt.

Bana bakmak için geriye büküldü. Bir baş uzundum ondan.

-Kentte demek istedim...

-Prixville'e gidecek olsanız görürsünüz.

-O halde, sanırım Prixville'de bir yer kiralayacağım.

Bunu söylemeden biraz durakladı. Fazla ileri gitmek istemiyordum, ama bu tür kızları anlamak kolay değildir.

Tehlikeyi göze almak gerek. Heyecanlanmış görünüyorlardı.

Biraz gülümsedi ama, gözleri soğukluklarını koruyorlardı.

-Öyle de olsa, ille de göreceksiniz diyemem.

-Çaylak sayısı az değil galiba...

Yabani hayvan gibiydim, kesin. Gözleri bunca soğukken böyle giyinmez insan.

-Ah! dedi. İlginç insan sayısı fazla değildir Prixville'de.

-İyi, dedim. Şansım var mı dersiniz?

-Bilmem ki, ilginç misiniz?

Buyrun bakalım. Gerçi, kendim aranmıştım. Ama, o kadar kolay vazgeçmeyecektim.

-İlginç olan nedir sizin için?

-Fena değilsiniz. Ama, bu aldaıcı olabilir. Sizi tanımıyorum.

-Dexter'in, Dick Page'in ve diğerlerinin bir arkadaşıyım.

-Dick'i tanırım. Ama Dexter tuhafır...

-Tuhaf olmak için biraz fazlaca parası var, dedim.

-Öyleyse, sanırım ailemi beğenmeyeceksiniz. Bizim de biraz fazlaca paramız var, biliyor musunuz...

-Kokusunu alıyorum..., dedim yüzümü saçlarına yaklaştırarak. Yeniden güldü.

-Bayıldım.

-İlginç..., dedi. At kokusunu, silah yağı ya da ilaç yağı kokusuna yeğlediğinize yemin edebilirim.

-Eğlenmeyin benimle..., dedim. Bu iri bedenim üzerinde

masum bir çocuk suraı taşıyorsam kabahat benim değil ya.

-Masu:n çocuklardan nefret ederim. Ama, atlardan hoşlanan erkeklerden daha da çok nefret ederim.

-Bu koşu hayvanlarının uzağından yakınından geğmedim hiç, dedim.Sizi ne zaman görebilirim yine?

-Ah!... Gümedim ki henüz, dedi. Önünüzde tüm bir gece var.

-Yeterli değil.

-Size bağlı.

Bunları söyleyip kollarımdan sıyrıldı; paręa bitmişti. Çiftlerin arasından kayışına bakıyordum, dönüp alayla güldü, ama cesaret kırıcı değildi bu gülüş. Sünepe bir Kongre üyesini uyandıracak hatları vardı bu kızın.

Bara döndüm. Dick'le Jicky'yi buldum orada. Martini iğiyorlardı. Canları müthiş sıkılıyordu.

-Hey, Dick! Çok gülüyorsunuz, suratınız sarkacak, dedim.

-İşler yolunda mı, uzun saçlı adam? dedi Jicky. Ne yapıyordunuz?

Karaderili bir karıyla *shag* dansı mı? Yoksa yağlı piliç avı mı?

-Uzun saçlı bir herif olarak, *swing* yapmaya başladım, diye yanıtladım. Kafamıza uygun birkaç kişiyle şuradan kağalım da, size neler yapabileceğimi göstereyim.

-Kedi gözlü ve de askısız giysili kafamıza uygun kişiler öyle mi?

-Jicky, güzelim, dedim yanaşıp bileklerinden yakalayarak, güzel kızları sevdiğim için bana kızmayacaksınız ya?

Kollarımda sıkıp gözlerinin içine baktım. Alabildiğine gülüyordu.

-Keyfiniz kaçtı, Lee. Sıkıyor mu? Hem ben de fena paręa sayılmam; babamın yirmi bin kağıt yıllık geliri var.

-Eğlenebiliyor musunuz siz burada? Bence cenaze töreni bu. şişeleri alıp tüyelim. Bu lâcilerin içinde boğuluyor insan...

-Dexter'in hoşuna gider mi dersiniz?

-Dexter'in bizimle ilgilenmekten çok başka işi var bence.

-Ya şu sizin güzel kızlarınız? Hemen gelirler mi, öyle?

-Dick onları tanıyor..., dedim ayartıcı bir bakış fırlatarak.

Dick, her zamanki salaklığından sıyrılarak, dizlerini dövmeyle koyuldu.

-Yaman adamsınız, Lee. Kafanız çalışıyor!

-Uzun saçlı bir herif olduğumu sanıyordum.

-Peruk olmalı.

-Şu iki yaratığı bulun bana, dedim, ve buraya getirin. Ya da, daha iyisi, benim arabama bindirmeye bakın, ya da sizinkine, nasıl isterseniz.

-Ne bahane uyduracağım, peki?

-Aman! Dick! Bu kızlarla yadedeceğiniz bir sürü çocukluk anılarınız vardır mutlaka!...

Pes edip gitti, gülererek. Jicky dinliyor ve bana bakıyordu. İşaret ettim. Yaklaşu.

-Siz, dedim, Judy ile Bill'i bulun, yedi-sekiz tane de şişe kapın.

-Nereye gidiyoruz?

-Nereye gidebiliriz?

-Annemle babam yoklar. Küçük kardeşim var yalnızca, o da uyur. Bize gelin.

-Gerçek bir assınız, Jicky. Kızılderili sözü.

Sesini kısarak:

-Yapacak mısınız bana?...

-Ne?

-Yapacak mısınız, Lee?

-Ha!... Elbette, dedim.

Jicky'ye alışmış olmam boştu, sanırım o işi hemen şimdi yapabilirdim. Gece giysisiyle, sol yanağını yalayan saç perçemli, hafiften şehlâ gözleri ve çocuk ağzıyla yeterince kışkırtıcı bir görünüşü vardı. Soluğu hızlanmıştı, yanakları da pembe pembeydi.

-Çok saçma, Lee... Bunu sürekli yaptığımızı biliyorum. Ama hoşuma gidiyor!

-Tamam canım, dedim omuzunu okşayarak. Ölmeden daha çok

yaparız...

Bileğimi iyice sıkı ve yakalayacakken, kaçtı. Ne olduğumu söylemek isterdim ona, şimdi; sırf suratının alacağı biçimi görmek için söylemek isterdim..., ama Jicky çapıma uygun bir av değildi. Kendimi John Henry kadar güçlü duyuyordum ve yüreğim, benim yüreğim, çatlamazdı.

Büfeye yöneldim yeniden ve tezgâhta duran adamdan bir duble martini istedim. Bir dikişte yuvarladım ve Dick'e biraz yardım etmeye çalıştım.

İlerde kızların büyüğünü gördüm. Dexter'la gevezelik ediyordu. Alnındaki kara perçemiyle daha da sinirime dokunuyordu şimdi Dexter. Smokini gerçekten çok iyi duruyordu üzerinde. Yapısı sanki daha iyiydi giysinin içinde, beyaz gömleğiyle daha da belirginleşen koyu teni "Tatilinizi Miami Splendid Palace'ta geçirin" diye basbas bağırıyordu.

Yavaşça yanlarına yaklaştım.

-Miss Asquith'i bu slow'u dans etmeye çağırırsam beni öldürür milsünüz, Dex?

-Benim için fazla güçlüsünüz Lee. diye yanıtladı. Sizinle kava cumem.

Sanırım aldırdığı yoktu, ama bu oğlanın ses tonundan ne demek istediğini anlamak güçtü. Jean Asquith'i kollarıma almışım bile.

Kardeşi Lou'yu yeğlerdim yine de. Ama, aralarında beş yaş olduğuna inanamazdım. Jean Asquith'in boyu neredeyse benim kadardı. Lou'dan en az dört parmak uzundu. İki parçalı bir giysi vardı üzerinde, içini gösteren siyah bir dalga, eteği yedi-sekiz katlıydı, üst parça ise aşırı işlemeli, ama olabilecek en az yeri örten birşeydi. Derisi, omuzlarda ve şakaklarda serpili çillerle, kehribar rengindeydi, saçlarının kısacık kesimi ve kıvrıcıklığı başını yusuvarlak yapmıştı. Yüzü de Lou'nunkinden daha yuvarlakı.

-Eğlencesi nasıl buranın sizce? diye sordum.

-Bu partiler hep aynıdır. Şimdiki de bir başkasından daha berbat değil.

-Ben bir başkasını buna yeğlerim, dedim.

Dans etmesini biliyordu bu kız. Fazla uğraşmıyordum doğrusu. Üstelik, kızkardeşini tuttuğumdan daha yakında tutabiliyordum, zorlanmadan, çünkü başını kaldırmadan konuşabiliyordu benimle. Yanak yanağa dans ediyorduk; gözlerimi indirdiğimde kulak kıvrımını, tıhaf kısa saçlarını ve yuvarlak omuzunu görüyordum. Yaban otu kokuyordu.

-Ne sürdürünüz? diye sürdürdüm konuşmamı, yanıt vermemişti.

-Parfüm kullanmam, dedi.

Konu üzerinde fazla durmadan kozumu oynadım.

-Adam gibi eğleneceğimiz bir yere gitmeye ne dersiniz?

-Yani?

Kaygısız bir tonla konuşuyordu, başını kaldırmadan, sesi ensemden geliyordu.

-Yani yeterince içebileceğimiz, yeterince sigara tütürebileceğimiz ve dans edecek yeterli alanı olan bir yer.

-Havamızı değiştirir, dedi. „Şu yapıtığımız kabile dansı gibi birşey.

Gerçekten de beş dakikadır yerimizde sayıyorduk. ne ileri ne geri gitmeden olduğumuz yerde sallanıyorduk. Sarmamı gevşettim ve kolumu belinden ayırmadan çıkışa doğru sürükledim onu.

-Gelin, öyleyse, dedim. Sizi arkadaşlarımla evine götürüyüm.

-Çok isterim!

Yanıtladığı sırada başımı çevirmiştim, soluğu yüzüme çarptı. Yarım şişe cin içmemiş idiyse, Tanrı beni bağışlasın!

-Arkadaşlarınız kimler?

-A, şirin üplerdir.

Kalabalığa yakalanmadan holü geçtik. Pelerinini aramak için vakit öldürmedim. Hava ılıktı, ortalık bahçe kapısını saran yaseminle buram buram kokuyordu.

-Aslında, dedi kapıda duraklayarak, sizi hiç tanımıyorum.

-Tabii ki tanıyorsunuz..., dedim, kolundan çekerek, ben şu yaşlı Lee Anderson'um.

Bir kahkaha atıp geriye büküldü.

-Öyle ya, Lee Anderson... Gelin, Lee... Bizi bekliyorlar.

Onu izlemekte güçlük çekiyordum şimdi. Beş basamağı iki saniyede atladı, on metre ileride ancak yetişebildim ona.

-Hop!... Ne bu hız!... dedim.

Kolundan yakaladım.

-Araba şurada.

Judy ve Bill, Nash'ın içinde, beni bekliyorlardı.

-Mazotumuzu aldık yanımıza, diye fısıldadı Judy. Dick diğerleri ile birlikte önde.

-Ya Lou Asquith?

-Onlarla birlikte, Don Juan. Gidelim artık.

Jean Asquith, başını koltuğun arkasına devirmiş, elini gövşekçe Bill'e uzattı.

-Hello! Nasılsınız? Yağmur yağıyor mu?

-Kesinlikle hayır! dedi Bill. Barometrede on sekiz kademelik bir düşüş olacaktı ama, yarın etkili olur ancak.

-O! dedi Jean, bu araba asla o kadar gidemez.

-Duesenberg'ime laf istemem, diye itiraz etti. Üşümüyorsunuz ya?

Varolup olmadığını bilmediğim bir örtüyü aramak için eğildim. Ayırımına varmadan, kol düğmelerim eteğine takıldı ve etek dizlerine dek sıyrıldı. Vay canına, ne bacaklar!...

-Sıcaktan ölüyorum, diye yanıtladı Jean, kararsız bir sesle.

Kontağı çevirip önden kalkan Dick'in arabasını izledim. Dexter'in evinin önünde her renkten bir dizi araba duruyordu. Antikaya çıkmış Nash'ımın yerine bunlardan birini ele geçirmeyi çok isterdim, ama yeni bir arabaya sahip olmadan da amacıma ulaşacaktım.

Jicky'nin evi fazla uzak değildi. Virginia stili bir villa. Evin bahçesi çevresini saran yüksek taflanlarla diğerlerinden ayrılıyordu.

Dick'in arabasının kırmızı arka farları söndü, stop lambaları

yandı; ben de arabamı durdurdum ve roadster'in kapısının çarpıldığını duydum. İnenler dört kişiydi, Dick, Jicky, Lou ve biri daha. Evin merdivenine tırmanışından tanıdım, küçük Nicholas'tı. Onun ve Dick'in ellerinde ikişer şişe vardı, Judy ile Billde bir o kadarını taşıyorlardı. Jean Asquith'in arabadan inmeye niyeti yoktu. Dolanıp kapıyı açtım ve bir kolumu dizlerinin altına, diğerini boynunun altına kaydırdım. Dut gibiydi. Judy arkamda durdu.

-Şirin arkadaşınızın canı çıkmış, Lee. Yumruk mu attınız yoksa?

-İçtiği ben miyim yoksa cin mi, bilemem, diye homurdandım, ama masumiyet uykusu da denemez buna.

-İşinizi görmenin tam sırası, dostum, haydi bakalım.

-Canımı sıkıyorsunuz. Sarhoş bir kadınla çok kolay olur.

-Hey! siz ordakilere!

Jean'ın yumuşak sesiydi bu. Uyanıyordu.

-Bitmedi mi beni havada sallamanız?

Kusmak üzere olduğunu gördüm ve Jicky'nin bahçesine auldım. Judy kapıyı üzerimize kapattı. Kusarken, Jean'ın başını tuttum. Temiz işti. Yalnızca saf cin, bir atı devirecek kadar güçlü üstelik. Kendini tümüyle bırakmıştı. Tek elimle tutuyordum onu.

-Ceketimin kolunu çeksenize, diye fısıldadım Judy'ye.

Smokinimi kolumdan sıyırdı, bense Asquith'lerin büyük kızlarını tutmak için öbür kolumu kullanıyordum.

-Tamam, dedi Judy kusma işlemi sona erdiğinde. Ceketiniz bende kalsın. Acele etmeyin.

Bu arada, Bill şişelerle birlikte gitmişti.

-Suyu nereden bulabilirim burada? diye sordum Judy'ye.

-Evde. Gelin, arka taraftan geçebiliriz.

Bahçenin çakıl döşeli yolunda adım başı tökezleyen Jean'i sürükleyerek onu izledim. Kahretsin! Amma da ağır kızınışı! Ellerim hiç boş kalmıyordu. Merdivenlere vardığımızda, Judy öne geçti ve üst kata çıkardı beni. Diğerleri oturma odasında

cümbüşe başlamışlardı bile, Allah'tan odanın kapısı kapalıydı, böylece çılgınlıkları az da olsa boğuluyordu. El yordamıyla çıkıyordum merdivenleri, karanlıkta Judy'nin ak bir leke halindeki görüntüsü yolumu gösteriyordu. Yukarıya vardığımızda bir ışık düğmesi bulmayı başardı, banyoya girdim. Küvetin önünde gözenekli köpükten kauçuk bir büyükçe halı vardı.

-Şuraya yatırıverin, dedi Judy.

-Şakanın sırası değil, dedim. Kızın eteğini çıkarın.

Feruarı kurcalayıp, ince kumaşı tek harekette sıyırdı. Çoraplarını ayak bileklerine kadar yuvarladı. Doğrusu, Jean Asquith'i şu banyo halısı üzerinde çıplak durumda görmekten öncesine kadar güzel vücutlu bir kızın neye benzediğini bilmezdim. Bir düştü sanki. Gözleri kapalıydı ve ağzından hafifçe salya sızıyordu. Ağzını bir havluyla sildim. Onun için değil; kendim için, Judy ilaç dolabının önünde çabalayıp duruyordu.

-Gerekeni buldum, Lee. Şundan içirin bir parça.

-Şimdi içemez. Uyuyor. Midesi bomboş.

-Haydi öyleyse, Lee. Benden çekinmeyin. Uyandığında yürüyemeyecek belki de.

-Fazla ileri gittiniz, Judy.

-Giyinik olmam canınızı mı sıkıyor?

Kapıya doğru gitti ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. Derken, giysisini çıkardı, göğüsbağını çözdü. Üzerinde çorapları kalmıştı yalnızca.

-Sıra sizde, Lee.

Bacakları ayırık, küvetin kenarına oturdu ve bana bakmaya koyuldu. Daha fazla bekleyemedim. Üstümü başımı çıkarıp fırlattım.

-Kıza yapışın, Lee. Çabuk olun

-Judy, iğrençsiniz.

-Neden? Sizi kızın üzerinde görmek eğlendiriyor beni. Haydi ama,

Lce.

Kızın üzerine attım kendimi, ama şu Allah'ın cezası Judy soluğumu kesmişti. Olması gereken olmuyordu bir türlü. Dizüstü böylece duruyordum, kız da bacaklarımın arasındaydı. Judy yaklaştı yeniden. Elini üzerimde duydum ve gereken yöne götürdü beni. Eli üzerimdeydi hala. Neredeyse haykıracaktım, öylesine kışkırtılmışım. Jean Asquith kıpırısızdı, gözlerim yüzüne ilişti, tükürük salgılıyordu yine. Gözlerini araladı, belli belirsiz, geri kapattı ve hafiften kıpırdanmaya başladığını duyumsadım -kıpırdayan kalçasıydı- bu arada Judy işini sürdürüyordu ve diğer eliyle de gövdemin altını okşuyordu.

Judy ayağa kalktı. Odanın içinde yürüdü ve ışık söndü. Herşeyi gündüz gözüyle yapacak cesareti yoktu yine de. Geri geldi, yeniden başlayacağını sanıyordum, ama, üzerime eğildi ve yokladı. Hâlâ aynı durumdaydım, sırtıma karınüstü uzandı, ters yönde ve bu kez, eli yerine ağzıyla işe koyuldu.

VI

Bir saat kadar sonra, aşığıdakilerin bu durumu tuhaf karşılayacakları geldi aklıma ve iki kıızdan yakamı kurtarmayı başardım. Banyonun hangi köşesinde bulunduğumuzu bilemiyordum. Başım biraz dönüyordu sırumda da ağrı vardı. Jean Asquith'in acımasızca ırmaklarını geçirdiğı noktalar kalçamı yırtmıştı. Duvara kadar sürünüp yönümü bulmaya çalışım ve düğmeyi keşfettim. Judy kıpırdıyordu, bu arada. Işığı yaktım ve onu yere oturmuş gözlerini ovuştururken gördüm. Jean Asquith kauçuk halının üzerinde yüzükoyun yatıyordu, başı kollarının üzerinde, uyuyor gibiydi. Tanrım, bu kızın kalçaları! Gömleğimi ve pantolonumu hızla üzerime geçirdim. Judy lavabonun önünde güzelleşmeye çabalıyordu. Bir havlu alıp suya batırdım. Uyanması için Jean Asquith'in başını kaldırdım -gözleri kocaman açıldı- ve, olamaz, gülüyordu. Gövdesinin orta yerinden yakaladım ve banyo küvetinin kıyısına oturttum.

-Güzel bir duş size iyi gelecektir.

-Çok yorgunum, dedi. Biraz içüm galiba.

-Aynı fikirdeyim, dedi Judy.

-Çok değil, canım, dedim. Bir parçacık uykuya gereksinimiz vardı.

Ayağı kalktı ve boynuma asıldı, öpmeyi de biliyordu. Tatlılıkla ayrıldım ondan ve küvetin içinde duvara dayadım.

-Gözlerinizi kapatın, başınızı kaldırın...

Sıcak ve soğuk su musluklarını çevirdim ve duşu üzerine açtım. Ilık suyun altında gövdesi geriliyordu, göğüs uçlarının koyulaşmış yavaşça kabarmalarını görüyordum.

-İyi geliyor...

Judy çoraplarını çekiyordu.

-Sallanmayın, haydi. Hemen mercek içecek birşeyler bulabiliriz belki.

Elime bir bornoz aldım. Jean musluğu kapattı ve onu havlu kumaşa sardım. Böylesi hoşuna gidiyordu mutlaka.

-Neredeyiz? dedi. Dexter'ların evinde mi?

-Başka arkadaşların yanında, dedim. Dexter'larda canımızın sıkıldığını düşünmüştüm.

-Beni getirmekle iyi ettiniz, dedi. Burası daha bir yaşanacak yer.

İyice kurulanmış. İki parçalı giysisini uzatım.

-Şunları giyin. Yüzünüze bir çekidüzen verin ve gelin.

Kapıya doğru yöneldim. Öne geçiş açtım, Judy telaşla indi merdiveni, onu izlemeye hazırlanıyordum.

-Beni bekleyin, Lee...

Göğüsbağının kopçasını kapatmam için bana doğru dönüyordu Jean.

Yavaşça ensesinden öptüm. Geriye büküldü.

-Yine uyuyacak mısınız benimle?

-Mcinnuniyetle, dedim. Ne zaman isterseniz.

-Hemen olmaz mı?...

-Kızkardeşiniz ne yaptığınızı merak etmeye başlayacak.

-Lou burada mı?

-Elbette!...

-Ah! ... Güzel, dedi Jean. Göz kulak olabilirim ona böylece.

-Bunun ona mutluş yararı olacaktır, eminim, dedim.

-Nasıl buluyorsunuz Lou'yu?

-Onunla da seve seve uyurum, dedim.

Yeniden güldü.

-Harika buluyorum onu. Onun gibi olmayı isterdim. Soyunmuş durumda bir görseniz...

-Bayılırım, dedim.

-Şuna da bakın! Yüzsüzlüğünüz kusursuz!

-Özür dilerim! İnce davranışları öğrenecek vaktim olmadı.

-Davranışlarınız çok hoşuma gidiyor, dedi okşayıcı bir bakışla. Kolumu beline dolayıp kapıya doğru sürükledim.

-Aşağı inmenin zamanı geldi.

-Sesiniz de çok hoşuma gidiyor.

-Gelin.

-Benimle evlenmek mi istiyorsunuz?

-Haydi, saçmalamayın.

Basamakları inmeye başladım.

-Saçmalamıyorum. Benimle evlenmeniz gerek artık.

-Sizinle evlenemem.

-Neden?

-Sanırım kızkardeşinizi yeğlerim.

Bir daha güldü.

-Lee, size tapıyorum.

-Çok etkilendim, dedim.

Herkes, büyük bir şamatayla, oturma odasında idi. Kapıyı ittim ve Jean'e geçmesi için yol verdim. Gelişimiz bir ağızdan homurtu dinletisiyle selamlandı. Dondurulmuş tavuk konservelerini açmış, domuzlar gibi tıknıyorlardı. Bill, Dick ve Nicholas'ın kolları sıvalı, üstleri başları sos içindeydi. Lou'nun giysisi boydan boya koca bir mayonez lekesiyle kaplıydı. Judy ile Jicky'ye gelince, hiçbir şeyi umursamadan atıştınp duruyorlardı. Şişelerden beşinin yokolma yolunda olduklarını gördüm.

Radyodan derinden bir dans müziği dinletisi yayılıyordu.

Tavuğu görür görmez, Jean Asquith bir savaş çığlığı atarak koca bir parçayı iki eliyle yakaladı ve duraksamadan yemeye koyuldu. Ben de kendime bir yer buldum ve tabağımı doldurmaya başladım.

Kesin birşey varsa, o da herşeyin çok güzel başlıyor olmasıydı.

VII

Sabahın üçünde Dexter telefon etti. Jean, bu arada, birincisinden daha okkalı, kafayı bulmak için birbiri ardınca yuvarlıyordu içkileri telefonu bahane edip, ilgilenmesi için, Nicholas'ı yanında' bıraktım. Kızkardeşinin yanından hiç ayrılmıyordum ve elimden geldiğince içirmeye çalışıyordum; ama, kendini koyvermiyordu ve tüm becerimi ortaya dökmek zorundaydım. Dexter anne-baba Asquith'lerin kızlarını merak etneye başladıklarını haber veriyordu. Yerimizi nasıl keşfettiğini sordum kendisine, telin ucundan gülmekle yetindi. Partisinden niçin ayrıldığımızı açıkladım.

-Önemli değil, Lee, dedi. Partimizin coşturucu hiçbir özelliğinin olmadığını biliyorum bu akşam. Çok fazla ciddi adam var.

-Bize katılsanıza, Dex, dedim.

-İçecek şeyiniz mi kalmadı?

-Hayır, onun için değil, ama, bir değişiklik olurdu sizin için.

Herif, her zaman yaptığı gibi, kurt sokuyordu insanın aklına ve sesi, yine her zaman olduğu gibi, oldukça masum bir perdedendi.

-Buradan ayrılamam, dedi. Yoksa gelirdim. Asquith'lere ne diyeyim?

-Kızlarını evlerine bırakacağımı söyleyin.

-Hoşlarına gidecek mi bilmem, Lee, anlarsınız ya...

-Kendi başlarına hareket edecek yaşta. Hallediverin şu işi, dostum. Size güveniyorum.

-Okey, Lee. Halledeceğim. Görüşürüz.

-Görüşürüz.

Telefonu kapattı. Ben de aynı şeyi yapıp, uğraşılarımı geri döndüm. Jicky ile Bill temiz aile kızlarına göre olmayan küçük alıştırmalara başlamışlardı, Lou'nun tepkilerini görmeyi çok istiyordum. Yavaştan içmeye başlamıştı. Pek etkilenmiş benzemiyordu, Bill Jicky'nin giysisini çıkarmaya koyulduğunda bile.

-Ne vereyim size?

-Whisky.

-Çabuk için ana, dans edeceğiz.

Kolundan tıttım ve başka bir odaya götürmeye çalıştım.

-Ne yapacağınız orada?

-Burası çok gürültülü.

Tek söz söylemeden beni izledi. Yine sessiz, oturduğum divana ilişti. Ama, muncıklamaya kalkıştığımda, bir erkeğin yaşamında büyük önem taşıyan, hatırı sayılır bir çift tokat yedim suratıma. Dehşetli kızmışım, yine de gülümsemem silinmedi.

-Pençelerinizi çekin, dedi Lou.

-Çok hızlısınız, dedim.

-İlk hamleyi yapan ben değilim.

-Bahane sayılmaz bu. Ne sandınız yani, pazar okulu toplantısı mı? Yoksa bingo mu oynayacakuk?

-Büyük ikramiye olmak niyetinde değilim.

-İsteseniz de istemeseniz de, büyük ikramiye sizsiniz.

-Babamın servetini düşünüyorsunuz.

-Hayır. Bunu düşünüyorum.

Kızı divana devirdim ve giysisinin önünü parladım. Deli gibi debeleniyordu. Açık renkli ipeğin altından göğüsleri fışkırdı.

-Bırakın beni. Hayvansınız!

-Hayır, dedim. Bir erkeğim.

-Midemi bulandırılıyorsunuz, dedi kurtulmaya çalışarak. Neler yapınız bir saat boyunca yukarda, Jean'le birlikte?

-Hiçbir şey, dedim. Biliyorsunuz Judy de bizimleydi.

-Grubunuzun nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlıyorum, Lee Anderson, ve ne türden insanlarla ahabdık ettiğinizi de.

-Lou, yemin ederim ayıltmak isteği dışında, kardeşinize dokunmadım.

-Yalan söylüyorsunuz. Aşağı indiğinde suratını görmediniz mi?

-Aman Tanrım! dedim. Yemin ederim kaskanıyorsunuz, siz!

Şaşkın şaşkın yüzüne baktı.

-Kimsiniz siz?... Ne sanıyorsunuz kendinizi?

-Kızkardeşinize... dokunmuş olsaydım, sanıyor musunuz ki sizinle ilgilenmeye heveslenirdim?

-O benden daha iyi değil!

Hâlâ divanın üzerindeydi. Çırpınmıyordu artık. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Eğildim ve uzun uzun göğüslerini öptüm, birinden diğerine geçerek ve uçlarını dilimle okşayarak, Sonra, doğruldum.

-Hayır, Lou, dedim. O sizden daha iyi değil.

Olduğu yerde bırakıp aceleyle ayağa fırladım, şiddetli bir tepki bekliyordum. O ise ağlamaya koyuldu.

VIII

Sonra, her günkü işlerime döndüm. Ucundan yakalamıştım, beklemem ve işlerin kendiliğinden bir yola görmesi gerekiyordu. Onları yeniden göreceğimi gerçekten biliyordum. O bakışlarını gördükten sonra, Jean'in benden vazge e eğini sanmıyordum. Lou'ya gelince, biraz yaşına, biraz da Jicky'lerdeyken kendisine söylediğim sözlere ve yaptıklarına güveniyordum.

Bir sonraki hafta, g z mevsiminden çıkıp kışa girdiğimizi anlatan, yeni kitaplarla dolu bir koli aldım. İşimi güzel güzel yapmayı ve bir kenara birkaç dolar a nayı sürdürüyordum. Bankada hiç de kötü olmayan bir hesabım vardı şimdi. K       bir hesap, ama bana yetiyordu. Bazı harcamalarda bulunmam gerekmişti.  st m  başımı donatmak ve arabamı kalafatlamak için. Stork Club'da, kent'in ele gelir tek orkestrasının gitarcısının yerine birkaç kez gitar  aldım. Bu Stork-Club'ın, sanırım, New York'taki ile hiçbir ilgisi yoktu, ad benzerliğinin dışında. Ama, gözlüklü gençler, kollarına kent'in sigorta ajanlarının ya da traktör satıcılarının kızlarını takarak gelmeye bayılıyorlardı buraya. Böylece, hem cebime fazladan birkaç kuruş giriy rd , hem de kulüpte ayarladığım kişilere kitap satıyordum. Bizim grubun adamları da ara sıra takılıyorlardı. Onları yine düzenli olarak görüyordum ve Judy ve Jicky'yle yine yatıyordum. Jicky'den yakamı kurtaramıyordum birtürlü. Ama, iyi ki vardı şu iki kız,

Çünkü müthiş formdaydım. Bütün bunların dışında, atletizm yapıyordum ve kaslarımı bir boksör gibi geliştiriyordum.

Bir akşam, Dex'in partisinden sonraki hafta, Tom'dan bir mektup aldım. En kısa zamanda yanına gitnemi istiyordu. Cumartesiye fırsat bilip Tom'un oturduğu kente gittim. Tom'un bana belli birşey için yazdığını biliyordum ve bu, herhalde, pastasından tatırmak isteği değildi.

O herifler, senatörün emriyle, seçimlerde oy kullanımını sabote etmişlerdi. Sanat r Balbo'ydu, ülkede bulunabilecek en l net sürüngen. Karaderililere oy kullanma hakkı tanıdığından beri kışkırtıcılık peşindeydi. Bu kez tezgahını öyle bir kurmuştu ki, oylamadan iki gün önce, adamları Karaderililerin toplanularını basınış ve iki kişiyi, cansız, yere sermişlerdi.

Kardeşim, Karaderililerin eğitim g rd kieri okulun eğitimcisi olarak, olayı resmi bir yazıyla protesto eunişti ve ertesini günü iyice benzetilmişti. Yer değiştirmek için, benden arabayla gelip kendisini almamı istediğini yazıyordu mektubunda.

Evin karanlık bir odasında yalnız başına oturmuş beni bekliyordu. Bir sandalyeye ilişmişti. Geniş sırtını, eğilmiş ve başını elleri arasına almış durumda gördüğümde yüreğim burkuldu, kanımın kızgın kızgın aktığını duyumsadım, öz kara kanım damarlarımda ilg nlar gibi koşuyor ve kulaklarımda uğulduyordu. Ayağa kalkıp omuzlarımdan tuttu beni. Dudakları patlamıştı, konuşmakta güçlük çekiyordu. Av lmak için sırtına vurmaya kalktığımda, elimi tuttu.

-Kırbaladılar, dedi.

-Kim yapı bunu sana?

-Balbo'nun adamları ile Moran'ın oğlu.

-Yine mi onlar!...

Elimde olmadan y mr klarımı sıkımda. Buz gibi bir öfke yavaş yavaş benliğimi sarıyordu.

-Gebertelim mi şunu, Tom?

-Hayır, Lee. Yapamayız. Yaşamın biter yoksa. Senin bir şansın var, bizdeki lekeler sende yok.

-Sen benden çok daha üstünsün, Tom.

-Ellerime bak, Lee. Tırnaklarıma bak. Saçlarıma, dudaklarına bak.

Karayım ben, Lee. Bundan kaçamam. Ama, sen!...

Durdu ve beni seyretti. Gerçekten seviyordu beni bu çocuk.

-Sen, Lee, kurtulmalısın. Tanrı sana yardım edecektir, kurtulman için, edecektir, Lee.

-Tanrı'nın umurundaydı sanki, dedim.

Gülümsedi. İncancımın ne denli az olduğunu bilirdi.

-Lee, bu kentten çok genç yaşta ayrıldın sen. Bu yüzden dinini yitirdin, ama, zamanı geldiğinde, Tanrı seni bağışlayacaktır. Kaçman gereken insanlardır. Ama, O'na güvenmelisin, ellerin ve yüreğin açık.

-Nereye gideceksin, Tom? Paraya gereksinimin var mı?

-Param var, Lee. Evden seninle birlikte ayrılmak istedim. Evi...

Durdu. Biçimi bozulmuş ağzından zorlukla çıkıyordu sözcükler.

-Evi yakmak istiyorum, Lee. Babam elleriyle yapmıştı onu. Şimdi sahip olduğumuz tüm niteliklerimizi ona borçluyuz. Renk olarak, neredeyse bir Beyazdı, Lee. Ama, unutma, ırkını asla yadsımadı. Kardeşimiz öldü ve babamızın iki kara eliyle yapuğu bu eve sahip olmaya kimsenin hakkı olamaz.

Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Denklerini yapmada Tom'a yardım ettim, tümünü Nash'ımın tepesine yığdık. Çevreden oldukça yalıtılmış durumdaki ev, kentin varoşlarındaydı. Tom'u işini bitirmesi için bıraktım ve arabanın üzerindeki denklerin düzenini sağlamlaştırmak amacıyla dışarı çıktım.

Birkaç dakika sonra, Tom yanıma geldi.

-Haydi, dedi, haydi gidelim, değil mi ki şu yeryüzünde Karederililer için adaletin henüz zamanı gelmedi...

Mutfak tarafında kırmızı bir ışık belirmişti, birden büyüdü. Patlayan bir benzin bidonunun sağır gürültüsü duyuldu ve ışık yan odanın penceresini sardı. Uzun bir alev dili ahşap duvarı yardı ve içeri giren hava yangını büyüttü. Işık her yerde dans

ediyordu şimdi ve Tom'un yüzü, kırmızı ışıktaki, terden parlıyordu. İri iki güzyaşı damlası yanaklarından aşağıya doğru süzüldü. Elini omuzuma koydu ve gülmek için geri döndük.

Tom evi satabilirdi diye düşünüyorum; elde para olunca, Moran'ların başlarına deri açabilirdik, hatta üçünden birini haklayabilirdik, ama düşüncesini yerine getirmesine engel olmak istemiyordum. Ben kendi usulümce yürütüyordum işimi. Kafası hâlâ şu iyicil önyargılarla ve tanrısal düşüncelerle doluydu. Fazla namusluydu Tom, yitişinin nedeni de bu olacaktı. Sanıyordu ki iyilik yapmakla iyilik elde edilir, oysa, böyle birşey varsa bile, olsa olsa rastlantıdır. Önemli olan tek şey öc almaktır, hem de en katımcılarından. Benden de ak tenli olan ufaklığı düşünüyordum. Anne Moran'ın babası ufaklığın kızıyla âşıkdaşlık ettiğini ve birlikte çıkuklarını duyduğunda katlanamamıştı. Ama, ufaklık bu kentten hiç çıkmamıştı. Oysa ben, on yıldan daha uzun bir süredir uzak kalmışım buralardan ve aslını bilmeyen insanlarla bir arada dura dura bize aşıladıkları aşağılık duygusundan kurtulmuşum, yavaş yavaş, bir dürtü gibi, bu iğrenç aşağılık duygusu Tom'un patlak dudaklarından acuna sözleri dökülmesine, Beyaz Adamın ayak seslerini duyar duymaz, kardeşlerimizin dehşet içinde, böcekler gibi, kaçacak delik aramalarına yol açar; ama, biliyorum, Beyaz Adamın derisine sahip olmakla onu ele geçirmek kolaylaşır, çünkü kendinden olduklarını sandığı kişilerle çenesi gevşer ve kendine ihanet eder. Bill'le, Dick'le, Judy'yle onlara karşı puan kazanmış durumdayım. Ama, bunlara biraz önce bir Karaderiliyle yatuklarını söylemek beni fazla ileri götürmez. Lou ve Jean Asquith'le Moran'lara ve hepsine karşı rövanşımı almış olacağım. Bir karşı iki ve kardeşimi öldürdükleri gibi de öldüremeyecekler beni.

Tom arabada uyukluyordu. Gaza bastım. Onu Murchison Junction direkt bağlantısına yetiştirmeliydim, oradan da Kuzey Ekspresine binecekti. New York'a gitmeye karar vermişti. Cesur biriydi Tom. Cesur biri, fazlasıyla duygulu, fazlasıyla boynu bükük.

IX

Kente ertesi günü ulaştım ve hiç uyumadan, işimin başına geçtim. Uykum yoktu . Her zaman olduğu gibi, bekliyordum. Beklediğim şey saat onbir sularında, telefon zilinin çalmasıyla gerçekleşti. Jean Asquith beni Dex'le ve diğer arkadaşlarla birlikte hafta sonunu onlarda geçirmeye çağırıyordu. Doğal bir biçimde, acele etmeden kabul ettim çağırımı.

-Bir bakayım...

-Gelmeye çalışın, dedi telin ucundan.

-Kavalye sıkıntısı çekmiyorsunuz ya, diye güldüm. Yoksa yaşadığınız yer berbat bir delik mi?

-Buradaki erkekler biraz fazla kaçırmış bir kızla nasıl ilgilenileceğini bilmiyorlar.

Yanıt vermedim, soğukluğumu anladı ve hafif bir kahkaha attı.

-Gelin, sizi görmeyi gerçekten çok istiyorum, Lee Anderson. Lou da çok hoşnut olacaktır...

-Onu benim için öpün, dedim, ayrı şeyi size de yapmasını söyleyin.

Hevesle işime döndüm, keyfim gıcırdı. Akşam, grubu *drugstor*'e da buldum ve Judy ile Jicky'yi benim Nash'a taşıdım. Araba içinde iş tutmak pek rahat sayılmasa da, umulmadık açılar yakalayabiliyor insan. Bir gece daha iyi uyudum.

Gardrobumu tamamlamak için, ertesi gün tuvalet gereçleri ve bir el valizi aldım; bir çift yeni pijama ve bu türden insanlar için fazlaca önemi olmayan birkaç ıvırzıvır, beni bir sokak serserisi yerine koyamayacakları kadar çakıyordum bu işlerden.

O haftanın perşembe günü akşamı, kasa hesabını döküyor ve kağıtları dolduruyordum ki, saat beş buçuğa doğru, Dexter'in arabasının kapının önünde durduğunu gördüm. Dükkanı kapamış olduğumdan, gidip kapıyı açum, içeri girdi.

-Selam, Lee, dedi. İşler iyi mi?

-Fena değil, Dex. Ya senin derslerin?

-Eh! İşte idare ediyoruz. Bilirsiniz ya, parlak bir öğrenci olmak için beyzbol ve hokeye yeterli bir ilgi göstermiyorum.

-Hangi rüzgâr atı böyle?

-Birlikte bir yerlerde yemek yeriz diye düşündüm. Sonra da, sizi en kıyak küçük eğlencelerimden birini denemeye götürürüm.

-Oldu, Dex. Beş dakikada hazır olurum.

-Arabada bekliyorum.

Kağıtları ve parayı kasaya tıktım, kepengi indirdim ve ceketimi alıp arka kapıdan çıktım. Hava berbatı, artık ilerlemiş olan mevsim için çok ağır ve sıcak . Yapışkan nemden neredeyse parmaklarımız bile yeşerecekti.

-Gitarımı alayım mı? diye sordum Dex'e.

-Boşver. Bu akşamın eğlence sorumlusu benim.

-Gidelim haydi.

Önde, Dexter'in yanında oturuyordum. Packard'ı benim Nash'tan çok başkaydı, ama bu oğlan araba kullanmasını bilmiyordu. Motoru ilk kontakta çalıştırmak için insanın gerçekten kendinden birşeyler vermesi gerekir.

-Nereye götürüyorsunuz beni, Dex?

-Hele bir Stork'ta yemek yiyelim, sonra gideceğimiz yere gideriz.

-Cumartesiye Asquith'lere siz de gidiyorsunuz, değil mi?

-Evet. İsterseniz geçerken sizi alayım.

Asquith'lere Nash'ımın içinde gitmemek için iyi bir yoldu.

Dexter gibi bir hâni buna değerdı doğrusu.

-Teşekkürler. Kabul ediyorum.

-Golf oynar mısınız, Lee?

-Ömrümce bir kez denedim.

-Golf kılığınız ve kulüpleriniz var mı?

-Asla! Ne sandınız beni, Kayzer mi?

-Asquith'lerin bir golf sahaları vardır. Doktorunuzun golf oynamayı yasakladığını söylerseniz iyi edersiniz.

-Tutacağını düşünüyorsanız... diye homurdandım.

-Ya briçten ne haber?

-Ha! O mu, iyi.

-Çok mu iyi?

-İyi.

-Öyleyse, bence briç oyununun sağlığını için tehlikeli olduğunu söyleyin.

-Ama, diye ısrar ettim, oynayabilirim yine de...

-Hiç istifinizi bozmadan beş yüz doları masada bırakabilir misiniz?

-Yok, buna canım sıkılır.

-O halde, sözümü dinleyin.

-Bu akşam da sevimliliğinize doyum olmuyor yani, Dex, dedim. Eğer niyetiniz bu adamlar için iyice çulsuz olduğumu bana anlatmaksa, lafı dolandırmayın, hemen söyleyin, ben de allahısmarladık diyeyim.

-Aslında, bana teşekkür etmelisiniz, Lee. Bu adamlar karşısında, sizin deyiminizle, bozulmamanız için öğüt veriyorum size.

-Ne diye ilgilendiriyor bu sizi, anlayamadım.

-İlgilendiriyor.

Bir an sustu ve kırmızı ışığa vardığımızda, kuru bir fren yapı. Packard amortisörlerinin üzerinde yumuşakça ileri doğru yaylandı ve yerine oturdu.

-Neden ama?

-Bu kızlarla nereye varmak istediğinizi öğrenmek istiyorum.

-Güzel kızların tümü ilgilenmeye değer.

-Elinizin altında, en az onlar kadar güzel, üstelik daha kolay, bir düzine kız var.

-Tümcenizin birinci bölümünün de, ikinci bölümünün de ne derece gerçeğe uygun olduğu tartışma götürür.

Kafası düşünceleriyle meşgul, bana baktı. Yolu gözlemesini yeğlerdim.

-Beni şaşırtıyorsunuz, Lee.

-Ciddi söylüyorum, dedim, bu iki kız tam ağzuma layık.

-Bundan hoşlandığınızı biliyorum, dedi Dex

Bana söylemek istediği bu değildi, kuşkusuz.

-Onlarla yatmanın Judy ya da Jicky ile yatmaktan daha zor olduğunu sanmıyorum, diye üsteledim.

-Amacınız yalnızca bu mu, Lee?

-Yalnızca bu.

-Dikkat edin öyleyse. Jean'e ne yapığınızı bilmiyorum ama, beş dakikalık bir telefon görüşmesinde, adınızı en azından dört kez söylemeyi başardı.

-Onda bu etkiyi yararmaktan mutluyum.

-Bunlar, hiç değilse, evlenmeden yatılacak kızlardan değiller. En azından, ben öyle düşünüyorum. On yıldır tanırım onları, Lee.

-Talihliyimmişim demek ki, dedim. Çünkü ikisiyle birden evlenmek niyetinde değilim, ama ikisiyle de yatmak istiyorum.

Dexter bu sözüme yanıt vermedi ve yine bana baktı. Judy Jicky'lerdeki numaramızdan mı söz etmişti ona, yoksa birşey bildiği yok muydu? Gerisi anlatılmasa da, bu herif olayların dönme üçünü anlayacak kadar uyanıktı.

-İnin, dedi.

Stork Club'a vardığımızı o anda anladım ve indim.

İçeri Dexter'ın ardından giriyordum, vestiyerdeki esmer kıza bahşişi o verdi. İyi tanıdığım iş önlüklü bir garson bizi adımıza ayrılmış masaya götürdü. Bu lokantada ille de havalı yerlerin usulünce hareket etmeye çalışıyorlardı ve sonuç oldukça gülünç

oluyordu. Geçerken orkestra Őefi Blackie'nin elini sıktım. Kokteyl saatiydi ve orkestra dans mőziĐi çalıyordu. MőŐterilerir. Çoğunluğunu gőrmőŐlőĐőm vardı. Ama, onları daha çok orkesra platosundan görmeye alıŐmıŐım ve böyle, bir anda, halkın yanında, dőŐmanların 'arasında kendimi bulmak çok tuhaf bir duyguydu.

Yerlerimize oturduk, Dex hemen marınilerimizi ısmarladı.

-Lec, dedi, arık bu konu őzerinde durmak istemiyorum, ama bu kızlarla dikkatli olun.

-Her zaman dikkatliyimdir, dedim. Bunu hangi anlamda sőylediĐinizi bilmiyorum ama, genellikle yapığım iŐlerde aklım hep baŐımdadır.

Birşey sőylemedi ve iki dakika sonra bambaŐka konulara daldı. Bu sinsi, tuhaf havasından kurtulduğunda, oldukça ilginç sőyleŐilerde bulunabiliyordu.

X

Çıktığımızda ikimizin de kafaları kıyakı, Dexter'ın itirazlarına aldırmadan direksiyona geçtim.

-Cumartesi günü dağılmış bir suratla karşılamanızı istemem. Kullanırken boyuna başka taraflara bakıyorsunuz, bu da bana her an ölecekmişim gibi bir duygu veriyor.

-Ama, yolu bilmiyorsunuz ki, Lee...

-Ne olmuş yani! Tarif edersiniz.

-Kentün hiç gitmediğiniz bir semti orası, yolu da dolambaçlıdır.

-Of! İnsanı uyutuyorsunuz yani, Dex. Hangi sokak?

-Pekâlâ, Stephen's Street 300 numaraya gideceksiniz.

-Bu taraftan mı? diye sordum, işaret parmağımı batıdaki semte doğrultarak...

-Evet. Biliyor musunuz?

-Ben her yanı bilirim, dedim. Dikkat, kalkıyoruz.

Şu Packard kadife gibi sürülüyordu. Dex pek sevmezdi bu arabayı, babasının Cadillac'ıu yeğlerdi; ama benim Nash'ımın yanında bal gibiydi.

-Stephen's Street'e mi gidiyoruz?

-Yakınına, dedi Dex.

Yuvarladığı hatırı sayılır alkol miktarına karşın, ağaç tomruğu gibi sağlam duruyordu. Sanki tek damla içmemişti.

Kentlin yoksul semtinin göbeğindeydik. Stephen's Street'e varmışuk bile, ama daha 200 numaralı binaya ulaştığımızda ucuz konutlar sıralanmaya başladı, derken tek katlı, gütgide daha perişan görüntüde barakalar. 300 numaraya geldiğimizde, hayret, hâlâ ayakta durabilen ev bozuntularıydı karşımıza çıkan. Evlerin önünde eski-püskü arabalar görölüyordu, arasıra, neredeyse Ford T döneminden kalma arabalar. Dex'in gösterdiği yerde motoru durdurdum.

-Gelin, dedi Dex. Biraz yürüyeceğiz.

Kapıları kilitledi ve yola koyulduk. Caddeyi dik kesen sokaklardan birine döndü, yüz metre kadar ilerledi. Ağaçlıklı ve yıkıntıya dönmüş avlularla bezeli bir yoldu. Dex iki katlı, üst yanı ahşap bir binanın önünde durdu. Bahçe olması gereken çalı çırpı yığınınu çevreleyen demir parmaklık, sanki bir mucize gibi, iyi durumda görölüyordu. Doğrudan içeri girdi. Gece hemen hemen çıkmıştı ve köşelerde tuhaf gölgeler oynasıyordu.

-Gelin, Lee, dedi. Burası.

-Peşinizdeyim.

Evin önünde bir gül ağacı vardı, bir tanecik; ancak, kokusu, neredeyse her yanı kaplayan çöplerin çürüyük kokusunu basturmaya yetiyordu. Dex, evin yan tarafındaki iki basamaklı giriş merdivenini tırmandı. Zili çaldığında, şişko bir zenci kadın kapıyı açtı. Tek söz etmeden, sırunı döndü, Dexter da onu izledi. Kapıyı ardımdan kapattım.

Birinci kata vardığımızda, bize yol vermek için kenara çekildi. Küçük bir odada bir divan, bir şişe ile iki bardak ve onbir oniki yaşlarında iki küçük kız vardı, her yanı çilli, toparlak, kızıl saçlı bir kızla, ondan daha büyük gibi duran, genç bir zenci kız.

Her ikisi de, gömlek ve çok kısa etek giymiş, uslu uslu divanda oturuyordu.

-İşte size dolar getiren iki beyefendi, dedi zenci kadın. Sakın huysuzluk etmeyin.

Kapıyı kapatıp bizi yalnız bıraktı. Dexter'a baktım.

-Soyunun, Lee, dedi. Çok sıcak burası.

Kızıl saçlı kıza dönerek:

-Gel bana yardım et, Jo, dedi.

-Adım Polly, dedi çocuk. Bana dolar verecek misiniz?

-Elbette, dedi Dexter.

Cebinden buruşmuş bir onluk çıkarıp çocuğa uzattı.

-Gel de pantolonumu çıkarmama yardım et.

Yerimden kıpırdamamışım. Kızıl saçlının yerinden kalkmasını izledim. Yaşı onikinin biraz üzerinde olmalıydı. Kısacık eteğinin altından belli olan kalçaları yuvarlacıktı. Dex'in bana baktığını biliyordum.

-Kızıl saçlıyı alıyorum, dedi.

-Bu yüzden hapse girebiliriz, biliyorsunuz.

-Sizi sıkran rengi mi yoksa? dedi kabaca.

Benim için hazırladığı buymuş demek. Perçeminin ardından gözünü dikmiş bakıyordu. Bekliyordu. Sanırım, hiç renk vermemiştim. Çocuklar hareketsiz, biraz korkulu, duruyorlardı...

-Gel, Polly, dedi Dex. Bir kadeh içer miydin?

-İçmemeyi yeğlerim, dedi kız. İçmeden de yardım edebilirim size.

Birkaç saniyede soyunmuştu, çocuğu dizlerine oturttu, eteğini sıyırdı. Yüzü kararmıştı ve hızlı hızlı solumaya başlıyordu.

-Canımı acıtmayacaksınız değil mi? dedi kız.

-Rahat dur, diye yanıtladı Dexter. Yoksa dolar da yok.

Elini kızın bacaklarının arasına daldırdı, kız ağlamaya başladı.

-Kes Sesini! dedi. Anna'ya söylerim, döver seni yoksa.

Başını bana çevirdi. Yerimden kımıldamamışım.

-Derisinin renginden mi hoşlanmadınız? diye yineledi. Benimkini ister misiniz?

-İyi, böyle, dedim.

Diğer çocuğa bakum. Olan bitene kayıtsız, kafasını kaşıyordu. Olaya yabancı değildi.

-Gel, dedim ona.

-Sonuna kadar gidebilirsiniz, dedi Dex, temizdirler. Susacak mısın şen?

Polly ağlamayı kesti ve uzun uzun burnunu çekti.

-Çok irisiniz..., dedi. Canım yanıyor!...

-Kes aruk, dedi Dex. Beş dolar daha veririm.

Köpek gibi soluyordu. Sonra, kızın baldırlarını yakaladı ve iskemlenin üzerinde sallanmaya koyuldu.

Polly'nin gözyaşları şimdi sessizce akıyordu. Küçük zenci bana bakıyordu.

-Soyun, dedim ona, git şu divana uzan.

Ceketimi çıkardım, kemerimi çözdüm. İçine girdiğimde hafif bir çığlık atı. Cehennem gibi sıcaktı.

XI

Cumartesi akşamına kadar, Dexter'ı bir daha görmedim... Nash'ı alıp evine kadar gitmeye karar verdim. Hâlâ gelmek niyetindeyse, arabamı garajına bırakırdım... Vazgeçtiyse de, doğrudan yola koyulurdum.

Bir önceki akşam ondan ayrıldığımda domuz gibi hastaydı. Sandığımdan da sarhoş olmalıydı, saçmalamaya başlamıştı. Küçük Polly'nin sol memesinde bir iz kalacak ömür boyu, Dexter yabanılı kudurmuş gibi ısırılmıştı onu. Dolarların kızı yumuşatacağını düşünüyordu, ama zenci Anna hemen gelmiş ve onu bir daha eve almamakla tehdit etmişti. Bu deliğe ilk kez uğramadığı apaçıktı. Kızıl teninin kokusu hoşuna gitmiş olmalı ki, Polly'yi bırakmak istemiyordu. Anna kıza pansuman yaptı ve bir tür uyku ilacı verdi, ama, gırtlğından sesler çıkararak her yarını yalayan Dex'in elinden koparamadı.

Neler duyumsadığını anlamaya başlamıştım, çünkü, ben de zenci kızın içinden çıkmaya bir türlü karar veremiyordum, yine de yaralamamaya bakıyordum, ancak, kız bir kez olsun can acısı ile inlememişti. Yalnızca gözlerini kapatıyordu.

Bu nedenle, Dex'in hafta sonunu Asquith'lerde geçirebilecek durumda olup olmadığını bilemiyordum. Ben bile, kendi payıma,

berbat bir biçimde uyanmıştım. Ve Ricardo'nun hakkını teslim etmek gerek: Sabahın dokuzunda bana üç tek zombi içerirdi, bir adamı kendine getirecek bundan daha iyi bir ilaç tanımıyorum. Aslında, Buckton'a gelinceye kadar pek içmezdim, oysa şimdi ne denli yanlış davrandığımı anlıyordum. Yeterli miktarda almak koşuluyla, kafanızın nasıl berrak hale geldiğini bilemezsiniz. Bu sabah iyiydim, Dex'lerin evlerinin önünde arabayı durdurduğumda, bomba gibi duyuyordum kendimi.

Tahminimin tersine, yeni traş olmuş, bej gabardin bir takımın ve pembeli grili bir gömleğin içinde, taptaze beni bekliyordu.

-Yemek yediniz mi, Lee? Yolda durmayı hiç sevmem, yiyeceğimi yanımda taşıyorum.

Şu Dexter bir çocuk gibi açık, sade ve netti. Olduğundan daha yaşlı bir çocuk gibi yine de. Gözleri.

-Bir parça jambonla biraz reçele hayır demem, dedim.

Uşak istediklerimi bolca getirdi. Yiyeceklerime ellerini daldıran yarauklardan nefret ederim ama, Dexter için bunun tuhaf bir yanı yoktu anlaşılan.

Yemekten hemen sonra dışarı çıkıtk. Bagajlarımı Nash'tan Packard'a taşıdım, Dexter koluğun sağına geçti.

-Siz kullanın, Lee. Böylesi daha iyi olacak.

Kaşlarının altından bana bakı. Bir önceki akşamla ilgili tek anışurması bu oldu. Yolun geri kalan bölümünde, çok keyifliydi, Asquith'lerle ilgili bir sürü öykü anlattı bana. Yaşama yüklü bir sermayeyle aulmuş iki koca salaku bu karı-koca, üstelik bundan kötü hiçbir şey yoktu, yalnızca, tek kusurları ayrı renkten olan insanları sömürmek alışkanlığıydı yapukları. Jamaika ya da Haiti'de şeker kanuşı tarlaları vardı ve Dex'in dediğine bakılırsa, evlerinde nefis romlar bulunurdu.

-Ricardo'nun zombilerini solda sıfır bırakır, anlarsınız ya, Lee.

-Buna varım işte! dedim.

Ve gazı kökledim.

-Yüz millik yolu bir saati biraz aşkın bir sürede aldık, Prixville girdiğimizde Dexter yolu gösterdi. Buckton'dan çok daha küçük

bir yerleşim merkeziydi Prixville; ama evleri daha parlak, bahçeleri de daha genişti. İnsanların ceplerinin dolu olduğu böylesi yerler de var.

Asquith'lerin bahçe parmaklarının kapısı açıktı, garaja giden yolu tırmanmaya kalkışımsa da motorun gücü yetmedi, ben de Clipper'ı başka iki arabanın arkasına park ettim.

-Müşteriler gelmiş bile, dedim.

-Hayır, dedi Dexter. Bunlar evin arabaları. Sanırım çağrılı olarak bir biz varız. Bizim dışımızda buradan bir kaç tip olabilir. Sıra ile birbirlerini çağırırlar, çünkü ne zaman evlerinde kalacak olsalar canları sıkılmaya başlar. Ama, evlerinde öyle uzun boylu durmazlar.

-Anlıyorum, dedim. Kısaca, acınacak insanlar.

Güldü ve arabadan indi. Her birimiz kendi valizini kapı ve Jean Asquith'le burun buruna geldik. Elinde bir tenis raketi tutuyordu. Üzerinde beyaz bir şort vardı ve maçın ardından sırına ördek mavisi ince bir kazak geçirmişti, hatlarını dehşetli ortaya çıkanyordu.

-Ah! Geldiniz sonunda, dedi.

Bizi gördüğüne sevinmiş gibiydi.

-Gelin birşeyler içelim.

Dex'le bakiştık ve, olur gibilerinden, başımızı salladık.

-Lou nerede? diye sordu Dex.

-Odasına çıktı, dedi Jean. Üzerini değiştirecek.

-O! dedim. Briç için özel kılık mı var burada?

Jean kahkahalarla güldü.

-Şortunu değiştirecek yalnızca. Haydi, daha rahat birşeyler geçirin üzerinize, sonra da geri gelin, Odalarınıza götürecekler sizi.

-Umarım siz de şortunuzu değiştirirsiniz, diye dalga geçtim. Şu üzerinizdekini en az bir saattir taşıyor olmalısınız.

Parmaklarının üzerine sıkı bir raket darbesi yedim.

-Ben terlemem! dedi Jean. O yaşta değilim artık.

-Ve galiba maçta yenildiniz...

-Evet!...

Yine güldü. Ne denli hoş güldüğünün ayırımındaydı.

-O halde, benimle bir set oynamanızı önerme riskine girebilirim, dedi Dex. Hemen değil tabii, yarın sabah.

-Hayhay, dedi Jean.

Yanılıyor muyum bilmem, ama bu öneriyi yapanın ben olmamı yeğlerdi herhalde.

-İyi, dedim. İki maç yapılacaksa, ben de Lou ile oynarım ve yenilenler birbirlerine karşı oynarlar. Maçı yitirmeye bakın, Jean, birlikte oynama şansımız olabilir belki de.

-Okey, dedi Jean.

-Madem herkes hile yapacak, o zaman ben yenilirim.

Üçümüz de gülmeye koyulduk. Ortada gülünecek birşey yoktu, ama hava gerilmeye başlamıştı, durumu düzeltmeliydik. Dex'le ben eve doğru Jean'in peşine takıldık. Bizi çok zayıf, kolalı küçük bir başlık taşıyan karaderili bir hizmetçi kadının ellerine teslim etti.

XII

Odada giysimi değiştirdim ve Dex'le diğerlerinin yanına, aşağıya indim. İki delikanlı ve iki kız daha vardı, Jean delikanlılarla ve kızların tekiyle briç oynuyordu. Lou gelmişti. Dex'i diğer kıza bırakıp, dans müziği için radyonun düğmesini çevirdim. İstasyonların birinde Stan Kenton çalıyordu, hiç yoklan iyiydi. Lou'dan önceki akşam srdğnden daha hoş, yeni bir koku yayılıyordu, biraz takılmak istedim.

-Kokunuzu değiştirmişsiniz, Lou.

-Evet. Hoşunuza gitmedi mi?

-Yo, güzel bir koku. Ama, yapılmaz bu.

-Yapılmayan ne?

-Kurallara göre, koku değiştirilmez. şık bir hanım hep aynı kokuyu sürer.

-Nereden ıkardırız bunu?

-Herkes bilir. Eski bir Fransız kuralıdır.

-Fransa'da bulunmuyoruz şimdi.

-Neden Fransız kokusu sürüyorsunuz o halde?

-En iyisi Fransız kokusudur da ondar

-Herhalde, ama bir kurala uydunuz mu tümüne uymanız gerekir.

-Söylesenize, Lec Anderson, bütün bunları nerelerden bulup çıkarıyorsunuz?

-Eğitimin nimetleri, diye kıkırdadım,

-Hangi kolejden mezunsunuz?

-Bildiğiniz hiçbir kolejden.

-Yani?

-A.B.D.'ne gelmeden önce, İngiltere ve İrlanda'da okudum.

-Niye şimdiki gibi bir iştesiniz? Daha çok para kazanabilirsiniz.

-İstediklerimi yapmama yetecek kadar kazanıyorum, dedim.

-Aileniz var mı?

-İki erkek kardeşim vardı.

-Evet?

-Küçük olanı öldü. Bir kazada.

-Ya öteki?

-Yaşıyor hâlâ. New York'ta.

-Tanımak isterdim, dedi.

Dexter'lerdeyken ve Jicky'lerdeyken gösterdiği hırçınlığı unutmuş gibiydi, Jicky'lerin evinde yaptıklarını da unutmuştu sanki.

-Tanımanızı yeğlerim, dedim.

Gerçekten de öyle düşünüyordum. Ancak, olanları unuttuğunu sanmakla yanılmışım.

-Tuhaf arkadaşlarıruz varmış, dedi ansızın konuyu değiştirerek.

Dans ediyorduk. Parçalar arasında duraklama yoktu, bu da yanıt vermemek için işime yaradı.

-Son görüşmemizde Jean'e ne yaptınız? dedi. Eskisi gibi değil aruk.

-Hiçbir şey. Yalnızca ayılması için yardım ettim ona. Bilinen bir tekrarı vardır.

-Dalga mı geçiyorsunuz, bilemiyorum. Bunu anlamak zor sizinle.

-Bir billur kadar saydamımdır! dedim.

-O sırada yanınızda olmak isterdim, dedi.

-Ben de öyle, şimdi daha emin olurdunuz.

Sözlerimin ardından, kulağlarıma doğru bir sıcaklık yayıldı. Jean'nin vücudu gözümün önüne gelmişti. İkisine birden sahip olmak ve anında orıadan kaldırmak, gerekeni söyledikten sonra. Olanaksız...

-Düşünmeden konuşuyorsunuz.

-Düşündüğümü anlamanız için ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.

Şiddetle karşı çıktı, ukâlalık ettiğimi ve Avusturyalı bir psikiyatra öykündüğümü haykırdı suratına. Fazla sertü.

-Demek istediğim, diye açıklamaya çalıştım, gerçeği söylediğime ne zaman inanıyorsunuz?

-Hiç konuşmamanızı yeğlerim.

-Hiçbir şey yapmamamı da mı?

Daha bir sıkı sarılmışım ona. Ne demek istediğimi pekâlâ anlamıştı. Gözlerini eğdi. Hemên bırakmak niyetinde değildim.

-Ne yapmak istediğinize bağlı, dedi.

-Her yapığünü onaylamıyor musunuz?

-Bunu herkese yapıyorsanız, hiçbir önemi olmaz.

Amacıma yaklaşığımı duyumsuyordum. İyiden iyiye tavına gelmişti. Biraz daha gayretle, gerçekten kızışıp kızıışmadığını anlayacakum.

-Bilmece gibi konuşuyorsunuz, dedim. Neden sözediyorsunuz?

Bu kez yalnız gözlerini değil başını da eğdi. Benden çok kısaydı gerçekten. Saçlarında iri, beyaz bir karanfil duruyordu. Yine de yanıladı:

-Neden sözettiğimi pekâlâ biliyorsunuz. Bana yapıklarınızdan, hani geçen akşam, divanın üzerinde.

-Neymiş peki?

-Rastladığınız her kadına aynı şekilde mi davranırsınız?

Yüksek sesle güldüm, kollarımı çimdikledi.

-Alay etmeyin benimle, aptal değilim.

-Değilsiniz elbette.

-Soruma yanıt verin.

-Hayır, dedim. Her kadına aynı şekilde davranmam. Doğru

söylüyorum, bunu yapmak istediğim kadın sayısı çok azdır. .

-Dalga geçiyorsunuz yine. Arkadaşlarınızın neler yapuklarını gördüm...

-Onlar arkadaşım değil ki, ahbablarımla.

-Söz oyunu yapmayın, dedi. Ahbablarınıza da yapar mısınız bunları?

-O tür kızlara öyle şeyler yapmak insanın içinden gelir mi sanıyorsunuz?

-Sanırım..., diye mınıldandı. İnsanın pekçok kişiye pekçok şey yapmak isteyeceği anlar olur.

Kolumu yeniden daha sıkı dolamak için bu sözlerinden yararlandım. Bir yandan da göğsünü okşamaya çalışıyordum. Ama, aceleci davranmışım. Yavaşça, ama kesin bir ifadeyle sıynıldı sarmamdan.

-Geçen gün içkiliydim, biliyorsunuz, dedi.

-Pek sanmıyorum, diye yanıtladım.

-İçkili olmasam da buna izin verebileceğimi sanıyorsunuz galiba, öyle mi?

-Öyle.

Başını yine eğdi, sonra kaldırıp:

-Başka herhangi biriyle de dans edebileceğime inanmıyor musunuz? dedi.

-Ben herhangi biriyim.

-Öyle olmadığınızı biliyorsunuz.

Bunca sıkıcı bir konuşmayı çok nadir yapmışımdır. Bu kız insanın parmaklarının arasından bir yılan balığı gibi kayıveriyordu. Bir bakıyordunuz, sonuna kadar götürecek gibi, sonra, birden, daha ilk dokunuşta geri çekiliyordu. Yılmadım, yine de.

-Ne gibi bir değişiklik var bende?

-Bilmiyorum, Dış görünüş olarak iyisiniz, ama başka türlü birşey var. Sesiniz örneğin.

-Ne varmış sesimde.

-Sıradan bir ses değil.

Bir güzel güldüm yine.

-Hayır, diye üsteledi. Daha kalın bir ses... ve daha... nasıl desem... daha oturaklı.

-Gitar çalma ve şarkı söyleme alışkanlığından olsa gerek.

-Hayır, dedi. Sizin gibi şarkı söyleyen ne gitarıcı ne şarkıcı dinledim. Sizinlike benzer sesle şarkı söylendiğini, evet... orada... Haiti'de duydum. Karaderililerden.

-Bunu iltifat kabul ediyorum. Dünya üzerindeki en iyi müzik adamlarıdır, dedim.

-Saçmalamayın!

-Amerikan müziğinin yaratıcıları onlardır, dedim.

-Sanmıyorum. Büyük dans orkestralarının tümü Beyazlardan kuruludur.

-Elbette, Karaderililerin yaratılarını işlemek için Beyazların konumları çok daha uygun.

-Haklısınız diyemiyecğim. Tüm büyük besteciler Beyazdır.

-Duke Ellington örneğin.

-Hayır, Gershwin, Kern, hepsi.

-Tüm Avrupa göçmenleri, diye düzelttim. En iyi işleyenler, doğru.

Gershwin'in müziğinde başka yerden kopya edilmemiş, değiştirilmemiş ya da düzenlenmemiş bir tek ilginç pasaj bulamazsınız. Rhapsody in Blue'ya bir dikkat etmenizi salık veririm.

-Çok tuhafısınız, dedi. Karaderililerden nefret ederim.

-Çok iyiydi. Tom'u düşünüyordum ve neredeyse Tanrı'ya şükredecektim. Ama kızgınlığa kapılmayacak kadar çok istiyordum bu kızı. İyi bir iş çıkarmak için de Tanrı'ya şükretmem gereksizdi.

-Siz de diğerleri gibisiniz, dedim. Sizin dışınızda herkesin keşfettiği şeylerden övünç payı çıkarmaya bayılıyorsunuz.

Ne demek istediğinizi anlayamadım.

-Yolculuğa çıkmanız gerek, diye açıkladım. Ne sinemayı, ne otomobili' ne naylon çorapları, ne at yarışlarını, ne de caz

müziğini Beyaz Amerikalılar tek başlarına yaratmış değiller.

-Başka şeylerden sözedelim, dedi Lou. Fazla kitap okuyorsunuz, işte nedeni bu.

Yan masada briç oynamaya devam ediyorlardı. Ve bu kıza içki içirmedikçe hiçbir yere varamayacaktım. Bu sorunu halletmem gerekiyordu.

-Dex bana sizin romunuzdan sözemişti, diye sürdürdüm. Bu bir söylence mi yoksa basit ölümlüler de tadına bakabiliyorlar mı?

-Tadına bakabilirsiniz, tabii ki, dedi Lou. Susadığınızı anlamalıydım.

Kollarımı gevşettim, odadaki bir tür salon-barına doğru seyrini.

-Kırmızı rom ve beyaz rom karışık mı istersiniz? diye sordu.

-Karışık olsun. Biraz da portakal suyu katarsanız, susuzluktan ölüyorum.

-O kolay, dedi.

Odanın öbür ucundaki briç masasından da çığlık çığlığa seslendiler.

-Hey, Lou!... Hepimize hazırlayın şunu!...

-Olur, dedi, ama gelip kendiniz alırsınız.

Bu kıızı öne eğilmiş durumda seyretmek hoşuma gidiyordu. Esnek jarseden bir tür bluz vardı üzerinde ve yuvarlak yakasından göğüslerinin çizgisi görünüyordu. Saçlarını, geçen akşamki gibi, bir yana taramıştı, yalnız bu kez sola doğru. Yüzünü çok hafif boyamıştı ve ısırılmaya hazır bir meyve gibiydi.

-Çok güzel bir kızsınız, dedim.

Elinde rom şişesiyle doğruldu.

-Başlamayın yine...

-Başlamıyorum. Devam ediyorum.

-Devam etmeyin böyleyse, sizinle herşey çok çabuk gelişiyor. Zevki kalmıyor.

-Fazla uzatmamak gerek bu tür işleri.

-Tam tersine. Hoş şeylerin hep sürdürülmeleri gerekir.

-Hoş birşeyin ne olduğunu biliyor musunuz ki?

-Evet. Sizinle konuşmak örneğin:

-Bundan zevk alan sizsiniz. Bencilce bir tutum.

-Ne kabasınız. Benim konuşmam size traş gibi geliyor, öyle mi!...

-Size bakarken, konuşmaktan başka şeyler yapmak için yaratıldığınızı düşünmekten kendimi alamıyorum ve size bakmadan sizinle konuşmak zor. Ama, konuşmayı sürdürmek isterim sizinle. Hiç değilse bu arada briç oynamaktan kurtuluyorum. |

-Briç sevmez misiniz?

Bir bardağı doldurmuştu, uzattı. Bardağı aldım ve bir dikişte yanya indirdim.

-Hoşuma gitti.

Bardağı işaret ettim.

-İçkiyi sizin hazırlamış olmanızdan da hoşlandım.

Yüzü pembeleşti.

-Böyle olduğunuzda bayağı hoş gidiyorsunuz.

-Emin olun, bir sürü başka durumda da hoş giderim.

-Çok numaracısınız. Yakışıklısınız ve her kadının bunu beklediğini sanıyorsunuz.

-Neyi?

-Dış görünüşle ilgili şeyleri.

-Bunu beklemeyenler hiç denememiş olanlardır.

-Doğru değil bu.

-Denediniz mi hiç?

Yanıt vermeksizin parmaklarını bükmeye koyuldu, sonra konuşmaya karar verdi.

-Geçende bana yaptığınız...

-Evet?

-Hoş değildi. Daha çok... korkunçtu!

-Fena da değildi ama, ha?...

-Hayır..., dedi yavaşça.

Israr etmedim ve bardağımı boşalttım. Yitirdiğimi geri kazanmıştım. Kahretsin, bu kız beni fena uğraştıracak; alabalık avında da böyle avlar çıkar bazen insanın karşısına.

Jean, ayağa kalkmış, bardakları almaya geliyordu.

-Lou ile canınız sıkılmıyor ya?

-Ne kadar sevimlisin!... dedi kızkardeşi.

-Lou şirin bir kız, dedim. Onu çok seviyorum. Kendisiyle evlenmek için izninizi rica edebilir miyim?

-Asla!... dedi Jean. Öncelik sırası bana ait.

-Neyim peki ben? dedi Lou. Yedek parça mı?

-Sen küçüksün, dedi Jean. Daha zamanın var. Oysa ben...

Güldüm, çünkü Jean'le Lou arasında iki yaştan fazla yoktu.

-Aptal gibi gülmeyin, dedi Lou. Yaşı oldukça geçkin, öyle değil mi?

Ötesi yok, bu kızların ikisi de hoşuma gidiyordu. İyi anlaşıkıları da belli oluyordu.

-Yaşlandığınızda daha beter olmayacaksınız, dedim Lou'ya, her ikinizle de evlenmeyi isterim.

-Dahşetisiniz, dedi Jean. Ben briç parime dönüyorum. Birazdan dans ederiz sizinle.

-Ah! Kusura bakma, dedi Lou. Bu kez öncelik sırası bende. Git de o pis kağıtlarınla oyna sen.

Yine dans etmeye koyulduk, derken program değişti, ben de, bacaklarımızı biraz açmak için, Lou'ya dışarı çıkmamızı önerdim.

-Sizinle yalnız başıma kalmaktan ne gibi bir çıkarım olabilir diye düşünüyorum, dedi.

-Aman aman bir tehlikeye girmezsiniz. En kötüsünden, bağırabilirsiniz.

-Öyle ya.. diye itiraz etti. Ne de aptalmış desinler diye değil mi!...

-Peki, dedim. Bari birşeyler içeyim, herhangi bir itirazınız yoksa.

Bara yönelip kendime şöyle kanı ısıtacak bir içki hazırladım. Lou bıraktığım yerde bekliyordu.

-Siz de ister miydiniz?

Sarı gözlerini kapatıp başını hayır gibisinden salladı. Onunla ilgilenmekten vazgeçip odanın öbür ucuna geçtim ve Jean'ın eline

eğildim.

-Size şaıs getirdim, görüyor musunuz?

-Tam da zamanıydı!

Işıklı bir gülümsemeyle bana döndü.

-Yüz otuz dolar kaybettim, iyi mi?

-Bu kaybettiğiniz miktadın tüm servetiniz kaçta kaç olduğunu bağı, dedim.

-Artık bıraksak mı oyunu? diye önerdi.

Diğer üç oyuncu da, zevklerini yitirmiş olacaklar, ikiletmeden masadan kalkılar. Dexter namındaki ise- bu arada, dördüncü kızı bahçeye atmaya uğraşıyordu.

-Başka şey bulamadınız mı? dedi Jean küçümseyici bir ifadeyle radyoyu göstererek. Durun, size daha iyi birşey bulayım.

Düğmelerle oynadı ve bir dans müziğine ayarladı. Tiplerden biri Lou'yu dansa kaldırdı, diğer ikisi de birlikte dansa kalkmıştı. Başlamadan, Jean'i birşeyler içmeye götürdüm. Ona neyin gerektiğini biliyordun.

XIII

Dex'le birlikte yukarıya, çıkıp yatmaya hazırlandığımızda, o büyük konuşmayı yaptıktan sonra, Lou'yla bir daha konuşma fırsatı bulamamıştım. Odalarımız birinci katta, kızların yatak odalarıyla aynı kanattaydı. Anne-baba Asquith'lerin odaları diğer kanatta yer alıyordu. Konuk olan diğer tipler kendi evlerine dönmüşlerdi. Aile büyüklerinin diğer kanatta kaldıklarını söyledim ya, bu sırada evde yoklardı. New York ya da Haiti ya da buna benzer biryere gitmişlerdi. Oda sıralamasında önce benimki, sonra Dexter'inki, daha sonra da Jean'inki ve Lou'nunki geliyordu. Eviçi dolaşımı için en elverişsiz konuma sahip olan bendim.

Soyundum ve keseyle hızlı hızlı ovalanarak güzel bir duş aldım, Dexter'in odasında kıpırdandığını duydum, belli belirsiz. Dışarı çıkı beş dakika sonra geri döndü ve bardağa boşalulan birşeyin sesini duydum. Galiba ıkmal için bir keşif gezisi düzenlemişti. Bu fikir bana da çekici geldi. Odalarınız arasında ortak bir banyo odası vardı ve bir kapısı Dexter'in odasına açılıyordu, kapıya vurdum yavaşça. Hemen açtı.

-Ah! Dex, dedim eşikte dikilerek, düş mü gördüm, yoksa şişe tıngırısı mıydı o duyduklarım?

-Alın bir tanesini, dedi. İki tane çıkarmıştım.

Bir şişe romdu verdiği. İçtiğiniz saate göre, bundan iyi uyutucu ya da uyarıcı yoktur. Ben uyanık kalmak istiyordum, ama. yandan, Dex'in yatağa uzandığını duydum. İçerken aynı niyeti tutmamıştık anlaşılan.

Yarım saat bekledikten sonra, sessizce odamdan çıktım. Üzerimde bir slip ve pijamamın üstü vardı. Bacaklarımı saran pijama duygusuna katlanamam. Olanaksız birşey.

Koridor karanlıktı, ama gideceğim yeri biliyordum. Sakınmadan yürüdüm, yerdeki halı bir beyzbol maçının gürültüsünü emecek kadar kalındı. Lou'nun kapısını hafifçe tıkrıdattım.

Yaklaştığını işittim, daha doğrusu, yaklaştığını duyumsadım, anahtar kilitte çevrildi. Odasına süzuldüm ve hemen ardından lake kaplı kapıyı örttüm.

Lou'nun sırtında beyaz, gözalıcı bir gecelik vardı, bir Vargas Girden öykünmüş olmalıydı. Geceliğin altından, aynı takımdan olduğu belli dantelden bir göğüs bağı ve küçük bir külot görünüyordu.

-Hâlâ bana kızgın mısınız diye bakmaya geldim, dedim:

-Burada kalamazsınız, diye itirazda bulundu.

-Ne diye açtınız böyleyse? Kim var sanıyordunuz kapıda?

-Ne bileyim ben! Susie, belki de...

-Susie yatmıştır. Diğer hizmetçiler de. Bunu biliyorsunuz.

-Nereye varmak istiyorsunuz?

-Buraya.

Onu havada yakalayıp hırsıyla öptüm. Sol elim, o sırada, neyle uğraşıyordu bilmiyorum. Ama Lou çırpınıyordu ve kulak tozuma o güne değin aldığım en haurulu yurruğu yedim. Kızı bıraktım.

-Tam bir yabanılsınız, dedi.

Saçları, ortadan ayrılmış, yalın bir biçimde taranmış, nefis bir parçaydı. Sakin durdum yine de. Bunda romun da yardımı vardı.

-Çok gürültü yapıyorsunuz, diye yanıtladım. Jean sizi duyacak.

-Odalarımızın arasında banyo odası var.

-Bu iyi işte.

Tekrar saldırıya geçip geceliğinin önünü açtım. Bana yeniden vurmasına fırsat vermeden önce külotunu sıyırmayı başardım. Yumruğunu yakaladım ve ellerini sırtına kanırttım. Sağ elimin ayası yetiyordu onları tutmaya. Sessizce, ama öfkeli, debeleniyordu, bir yandan da diz atmaya çalışıyordu, sol elimi beline dolayıp vücuduma yapıştırdım. Pijamamın üzerinden beni ısırmaya çalışıyordu. Ama, Allahın belası slipimden bir türlü kurtulamıyordum. Kızı birden salıverip yatağına ittim.

-Şimdiye kadar her işinizi pekâlâ tek başınıza gördünüz, dedim. Şu kadarcık şey için uğraşuğuma değmez.

Ağlamak üzereydi, ama gözlerinde öfke kıvılcımları yanıyordu. Geceliğini düzeltmeye bile yeltenmedi, gözlerimi oğuştırdum. Astragan gibi parlayan, kara, ve sıkı kasık tüyleri.

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya yöneldim.

Daha fazla kabalaşmak zoruma gidiyordu, ama yine de elimden geleni yapım. Hiç yanıt vermedi, yumruklarını sıkıgıı gördüm, dudaklarını ısırđı. Birden sırtını döndü, bir saniye. bu yönden seyrettim onu. Çok yazık olmuştu. Allak bullak, odadan çıkım.

Sıkılmadan, diğerkapıyı, Jean'inkini, açtım. Kilitli değildi. Ağır ağır banyoya yöneldim ve rükel tokmağı çevirdim.

Pijamamın üstünü ve slipimi çıkardım. Oda loş bir ışıkla aydınlatılmıştı, portakal rengi abajurlar havayı daha bir yumuşatıyordu. Jean, çırılçıplak, alçak yatağına karın üstü uzanmış, ırmaklarını törpölüyordu. Girdiğimi görünce, başını çevirdi ve kapılan kiliilerken gözleriyle beni izledi.

-Külotunuz üzerinizde, dedi.

-Evet, dedim. Ya siz, beni bekliyor muydunuz?

Güldü ve yatağının üzerinde döndü. Yanına oturup bularını okşadım. On yaşındaki bir kız kadar utanmasızdı. Oturdu, pazularını elledi.

-Çok güçlüsünüz.

-Yeni doğmuş bir kuzu kadar güçsüzüm, dedim.

Vücuduma sürtündü ve öptü beni, ama, hemen, doğrulup geri

çekildi ve dudaklarını sildi.

-Lou'nun yanından geliyorsunuz. Onun kokusu sinmiş.

Bu kahrolası alışkanlığı hiç düşünmemiştim. Jean'in sesi titriyordu, gözlerini kaçırıyordu benden.. Omuzlarından yakaladım.

-Saçmalıyorsunuz.

-Onun kokusu sinmiş üzerinize.-Baksanıza bana!...

-Kendisinden özür dilemem gerekiyordu, dedim. Şöyle bir uğradım.

Lou'nun, hala yarıçıplak, odasının ortasında dikiliyor olabileceği geldi gözümün önüne, büsbütün heyecanlandım. Jean bunun ayrımına vardı ve hafifçe kızardı.

Canınızı mı sıkı bu? diye sordum.

-Hayır, diye mınıldandı. Size dokunabilir miyim?

Yarına uzandım, onu da yanıma yatırdım. Elleri ürkek ürkek bedenimde geziniyordu.

-Çok güçlüsünüz, dedi alçak sesle.

Şimdi, yan dönmüş, yüzyüze yatıyorduk. Kızı yavaşça ittim ve öbür yanına çevirdim, yanaşım. Bana yol vermek için, hafiften, bacaklarını açtı.

-Canımı yakacaksınız.

-Kesinlikle hayır, dedim.

Parmaklarımı aşağıdan uçlara doğru göğüsleri üzerinde gezdirmekten başka birşey yapmıyordum, tüm vücudunun tırediğini duyuyordum. Yuvarlak ve sıcak kalçaları butlarımın arasına sıkıca yerleşmişlerdi. Hızla soluyordu.

-Işığı söndürmemi ister misiniz? diye fısıldadım.

-Hayır, dedi. Böylesi daha iyi.

Sol elimi vücudunun alt bölümünden yukarı doğru çıkardım ve saçlarını sağ kulağının üzerinden attım. Bir kadına, kulağını öperek ve hafif hafif ısırarak, neler yapılabileceğini çoğu kişi bilmez, müthiş bir numaradır. Jean yılan balığı gibi kasıldı.

-Yapmayın.

Hemen durdum, bileğimi yakaladı ve olağanüstü bir güçle sıktı.

-Gene yapın.

Bu kez daha uzun uzadıya işe koyuldum, birden gerildi, gevşedi ve başı düştü. Elim karnı boyunca kaydı ve birşeyler duyumsamaya başladığını anladım. Boynunu hızlı, yumuşak öpüşlerle dolaştım. Gırtlığına doğru ilerledikçe derisinin gerildiğini görüyordum. Sonra, çok yavaş, kamışımı elime aldım ve içine girdim, kolayca, öylesine ki hareket etmeye başlamadan ayrımına varıp varmadığını bilmiyorum. Bütün sorun hazırlık dönemindeydi. Belinin yumuşak bir hareketiyle ayrıldı.

-Sizi sıkıyor muyum? dedim.

-Okşayın beni. Bütün gece okşayın.

-Başka birşey yapmayı düşünmüyordum ben de.

Yeniden, bu kez daha sertçe, sahip oldum ona. Ama doyuma ulaşırmadan geri çekildim.

-Beni deli edeceksiniz... diye fısıldadı.

Ve karnı üzerinde yuvarlandı, başını kolları arasında saklayarak. Belini ve kalçalarını öptüm, üzerine çıkıp dizüstü çöktüm.

-Bacaklarınızı açın, dedim.

Tek söz söylemeden, bacaklarını açtı. Elimi butlarının arasına kaydırardım ve yeniden yönümü bulmaya çalıştım, ama, bu kez yolu şaşırmıştım. Yine gerildi, üsteledim.

-İstemiyorum, dedi.

-Diz çökün, dedim.

-İstemiyorum.

Sonra, sırtını kamburlaştırdı ve dizlerini yükseltti. Baş hâlâ kollarının arasındaydı, ağır ağır sonuca ulaşıyordum. Birşey söylemiyordu, ama karnı alçalıp yükseliyor, soluğu da hızlanıyordu. İçinden çıkmadan, yana devrildim, onu da sürükleyerek, yüzünü görmeye çalıştığımda, kapalı gözlerinden yaşlar akıyordu. Kalmamı söyledi, yine de.

XIV

Odama döndüğümde, saat sabahın beşiydi. Bıraktığımda, Jean kıpırdamıyordu, gücünün sonuna gelmişti gerçekten. Dizlerim biraz titriyordu, ama saat onda yatağımdan kalkmayı başardım. Galiba, Dex'in romu işime yaramıştı. Soğuk duşun altına kendimi attım ve Dex'ten gelip beni yumruklamasını istedim. Çılgınlar gibi vurdu bana, ama iyi de geldi. Jean'ın ne durumda olabileceğini düşündüm. Dex kendini fazla kaptırmıştı roma; soluğu iki metre öteden bile iğrençti. Üç litre süt içip bir golf maçı yapmasını salık verdim. Tenis oynamak için Jean'i bulacağını sanıyordu, ama Jean daha uyanmamıştı. Kahvaltıya indim. Lou masada tek başına oturuyordu; üzerinde pileli kısa bir etek, açık renk ipek bir bluz ve geyik derisinden bir ceket vardı. Şu kızı canım nasıl da çekiyordu. Ama, bu sabah, kendimi sakın duyuyordun. İyi günler diledim.

-Günaydın.

Ses rengi soğuktu. Hatta, üzgündü.

-Bana kızdınız mı? Dün akşam için özür dilerim.

-Sanırım elinizde olmayan birşey bu, dedi. Böyle doğmuşsunuz.

-Hayır. Böyle oldum.

-Öyküleriniz beni ilgilendirmiyor.

-Öykülerime ilgi duyacak yaşta değilsiniz henüz...
-Sözleriniz için pişman olabilirsiniz, Lee.
-Nasıl olacağını görmek isterdim.
-Bundan sözletmeyelim artık. Benimle tekli bir maça var mısınız?

-Hay hay, dedim. Gevşemeye gereksinimim var.
Gülümsemekten kendini alamadı. Kahvaltı biter bitmez, ardından korta gittim. Bu kız öfkesini sürdürmüyordu.

Öğleye kadar tenis oynadık. Bacaklarımı duymaz olmuştum ve Jean bir köşeden, Dex de diğerinden belirdiklerinde, görüşüm de puslanmıştı. Onların durumları da benimkinden daha parlak değildi.

-Selam! dedim Jean'e Formda görünüyorsunuz.
-Aynada kendinize bakmadınız herhalde, diye yanıtladı.
-Kabahat Lou'da, dedim.
-Şu zavallı Dex küfelik durumdaysa da kabahat yine benim mi? diye karşı çıktı Lou. Hepiniz bol bol rom içtiniz, olay bu. Of! Dex! Beş metre öteden rom kokuyorsunuz!

-Lee iki metre öteden diyordu! diye söylendi Dexter.
-Ben mi söylemişim bunu?
-Lou, dedi Dex, gelin birlikte oynayalım.
-Hakça olmaz, dedi Lou. Jean'la oynamalısınız.
-Olanaksız! dedi Jean. Lee, haydi, kahvaltıdan önce şöyle bir tur atalım.

-Yahu, burada saat kaçta kahvaltı edilir? dedi Dex.
-Belli bir kahvaltı saati yoktur, diye yanıtladı Jean.
Kolumu benimkinin altından dolayıp gara ja sürükledi.
-Dex'in arabasını mı alalım? dedim. İlk sırada duruyor, daha kolay olur.

Yanıt vermedi. Kolumu iyice sıkı ve olabildiğince yaklaştı bana. Önemsiz şeylerden sözletmeye çabaladım, boşuna, suskunluğu sürüyordu. Arabaya binmek için, bir an, kolumu bıraktı, yerine oturur oturmaz, yine yapıştı, araba sürmeme engel olmayacak kadar yakınımda olmaya bakıyordu. Geri vitesle

çıkıtm ve bahçe yoluna indim. Demir kapı açıktı, sağa döndüm. Yolun ne yana çıktığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

-Kentten nasıl çıkılır? diye Jean'e sordum.

-Her biçimde... diye mırıldandı.

Dikiz aynasından kızı bakıyordum. Gözleri kapalıydı.

-Hey, fazla uyudunuz galiba, hala açılmamışsınız.

Deli gibi silkindi ve başımı avuçlarının arasına alıp öpmeye çalıştı. Dikkatle frene bastım, görüşümü ciddi bir biçimde kapıyordu.

-Öpün beni, Lee...

-Hiç değilse kentten çıkmanızı bekleyin.

-İnsanlar vız gelir. Herkes bilsin.

-Ya ününüz?

-Ünümle pek sık ilgilenmiyorsunuz. Öpün beni.

Öpüşmek beş dakika için hoş da, boyuna yapamam ya bunu. Onunla yatmak, o yandan bu yana çevirmek iyi, güzel de, öpüşmeye gelemem. Kollarından sıyrıldım.

-Uslu durun.

-Öpün beni, Lee. Lütfen.

Yeniden gaza basım ve ilk sağa sapım, sonra sola; beni bırakıp başka birşeye sarılması için, olabildiğince sarılmaya çalışıyordum. Ama, bu Packard'la bir yere varmak olanaksızdı. Kıpırdamıyordu bile. Fırsatı ganimet bilip yine dolandı boynuma.

-Hakkınızda kimbilir neler diyecek kent halkı.

-Bire bin katsınlar isterlerse. Sonra, çok bozulacaklar...

-Ne zaman? Neden sonra?

-Evleneceğimizi öğrendikten sonra.

Hayda! Kız iyi işlemişti! Kimisi de böyledir işte, ciğer görmüş kedi gibi, ya da tazının üzerinde kalmış ölü bir kara kurbağası gibi yaşam boyu asılmak ister.

-Evlenecek miyiz biz?

Başını eğdi ve sağ elimi öptü.

-Kesinlikle.

-Ne zaman?

-Şimdi.

-Niye bir pazar günü değil?

-Neden o? diye sordu.

-Hayır, Çok saçma. Annenizle babanız razı olmazlar.

-Umurumda bile değil.

-Param yok benim.

-İkimize yeter.

-Ancak bana yeter, dedim.

-Annemle babam bize verirler.

-Sanmam. Beni tanımıyorlar. Siz bile tanımıyorsunuz beni.

Kızardı ve başını omuzuna sakladı.

-Hem de nasıl tanıyorum sizi, diye fısıldadı. Her yanınızı ezbere betimleyebilirim.

Dur bakalım, nereye varacak:

-Beni o biçimde betimleyecek kadın çok.

Tepki göstermedi.

-Olsun varsın. Bundan böyle betimleyemezler.

-İyi de hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz ki.

-Hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Duke'un bu addaki şarkısını kulağıma söylemeye koyuldu.

-Şimdi de birşey bilmiyorsunuz.

-Anlaun, böyleyse, dedi şarkıyı keserek.

-Benimle evlenmenize nasıl engel olurum, bilemiyorum. Belki de çekip gitnem gerekecek. Oysa gitmek istemiyorum.

"Lou'ya sahip olmadan önce" diye eklemedim, ama söylemek istediğim buydu. Oysa, Jean bunu kendi yönüne çekti. Kız avucumun içindeydi. Lou'yla olan işimi hızlandırmam gerekiyordu. Jean başını dizlerime dayadı, vücudunu da koltuğa uzattı.

-Anlaun, lütfen, Lee.

-Peki, dedim.

Kaliforniya tarafında bir yerlerde doğduğumu söyledim. Babam İsveçliymiş de, saçlarım o yüzden sarıymış, Ailem çok yoksul

oduğundan çok zor bir çocukluk yaşamışım. Ve dokuz yaşında, durumumuz iyice kötüleşmiş, tam bir çöküş dönemiymiş, yaşamımı kazanmak için gitar çalmaya başlamışım. Derken, on dört yaşında, herifin tekinin dikkatini çekerek şansım dönmüş, beni alıp Avrupa'ya, İngiltere ve İrlanda'ya götürmüş ve on yıl kadar oralarda kalmışım.

Tepeden ırmağa masaldı anlattıklarım. Gerçi, on yıl boyunca Avrupa'da yaşamıştım, ama, bu koşullarda değil. Ve bildiğim herşeyi kendime ve uşak olarak yanında çalıştığım herifin kitaplığına borçluydum. Bu adamın bana nasıl davrandığından da söz etmedim Jean'e. Adam Karaderili olduğumu biliyordu. Ne minik dostları kendisini görmeye gelmediklerinde bana neler yaptığını, ne de, bazı özel bakımlarda bulunarak, dönüşüm için gerekli çeki imzalattuktan sonra, onu nasıl terkettiğimi anlattım.

Kardeşim Tom'la ufaklık hakkında da bir sürü zırva anlattım. Ufaklık, sözde, bir kazada ölmüştü, galiba da zencilerin işiydi bu kaza, bu herifler içten pazarlıklılırlar, uşak soyundan gelirler, ve derisi renkli birinin yanına yaklaştığının düşüncesi bile Jean'ı hasta etmeye yetiyordu. Böylece, evime döndüğümde, ailemin onu satıldığını öğrenmişim, kardeşim Tom da New York'a yerleşmişmiş, ufaklık ise toprağın iki metre altındaymış. Sonra, iş aramışım ve Tom'un bir arkadaşı bana bu kitabevi işini ayarlamış; masalın bu bölümü doğruyd.

Jean beni bir biliciymişim gibi dinliyordu. Devam ettim. Ailesinin evlenmemizi onaylamayacağını, çünkü, daha yirmi yaşını doldurmamış olduğunu söyledim. Yirmisini doldurmuş meğerse, ailesine sormasa da olurmuş. Ama, benim kazancım çok düşüktü. Paramı kendi kendime, namusluca kazanmamı yeğliyordu. Ailesi beni mutlaka beğenecekti ve belki de, Haiti'de ya da tarlalarından birinde, bana daha ilginç bir iş verebilirdi. Bu arada, bir yandan da, yolumu bulmaya çalışıyordum. Sonunda, Dex'le birlikte gelirken kullandığınız yola çıktım. Şimdilik, işimi sürdürecektim, Jean, hafta içinde, beni görmeye gelecekti. Güneyde, bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği bir köşede birkaç

gün geçirmeye gidecektik, sonra, evlenmiş olarak, geri dönecektük ve numaramızı çekmiş olacaktık.

Bütün bunları Lou'ya anlatıp anlatmayacağını sordum. Anlatacakmış, ama birlikte yaptıklarımızı atlayarak. Bundan söz ederken yine ateşlendi. Neyse ki, eve varmıştık.

XV

Öğleden sonrasını şöyle böyle geçirdik. Hava önceki güne göre daha kötüydü. Tam bir güz havası; bu arada, Jean'le Lou'nun arkadaşlarıyla bir briç partisine oturmaktan da kendimi bir güzel korudum; Dex'in öğütleri aklımdan çıkmıyordu; zar-zor kazanabildiğim birkaç yüz doları masada bırakmanın sırası değildi; zaten bu heriflerin, ceplerinde beş-alu yüz dolarları eksik olmuş, fazla olmuş, aldındıkları yoktu. Tek derterleri biraz zaman öldürmekti.

Jean vara yoğa bana bakmaktan kendini alamıyordu, bir ara başbaşa kalışımızı fırsat bilip, dikkatli olmasını söyledim. Yine Lou'yla dans ediyordum, ne ki bir parça temkinli davranıyordu; üzerinde konuşabileceğimiz ilginç bir konu bulamadım. Dün gecenin etkisi geçmişti çoktan, göğüsüne gözümün her takılışında heyecanlanmaya başlamıştım; yine de, dans ederken orasını burasını sıkıştırmama pek ses çıkarmıyordu. Önceki akşam olduğu gibi, arkadaşları fazla gecikineden ayrıldılar evden, yine dördümüz başbaşa kaldık. Jean'ın ayakta duracak hali kalmamıştı, durumuna aldırmadan, boyuna istiyordu, azıcık beklemeye razı edene kadar dünyanın sıkıntısı çıktı; neyse ki

yorgunluğuna yenildi. Dex yine rom şişelerine yapışmıştı. Saai ona doğru yatmaya çıktık, okuyacak birşeyler almak için, hemen aşağı geri indim. Bir kez daha Jean'la oynamaya niyetim yoktu, ama, uyumayada niyetim yoktu.

Odama geri döndüğümde, Lou'yu yatağıma oturmuş, beni beklerken buldum. Üzerinde bir önceki gece giydiği gecelik vardı. slipi yeniydi. Kıza dokunmadım. Odanın koridora açılan kapısıyla banyoya açılan kapısını kilitledim, sonra, hiç orada değilmiş gibi, yatağıma uzandım. Giysilerimi çıkarırken hızla soluduğunu işittim. Yatağa girince, konuşmaya karar verdim.

-Bu akşam uykunuz gelmiyor mu., Lou? Ne gibi bir yardımda bulunabilirim size?

-Eminim bu akşam Jean'in yanına gidemeyeceksiniz, diye yanıtladı.

-Dün akşam Jean'in yanına gittiğimi de nereden çıkardınız?

-Kulaklarımla duydum, dedi.

-Beni şaşırtıyorsunuz... Gürültü yapmamıştım, oysa, diye dalga geçtim.

-O iki kapıyı neden kilitlediniz?

-Uyurken kapıları kilitletim hep. Yanımda bilmem kimni bularak uyanmak istemem.

Tepeden tırnağa koku sürünmüş olmalıydı. Kilometrelerle öteden duyulabilirdi, makyajı da kusursuzdu. Saçlarını yine geçen akşamki gibi ortadan ayırmıştı ve, Allah için, onu olgun bir portakal gibi koparmam için elimi uzatmam yeterliydi, ama görülecek ufak bir hesabım vardı önce.

-Jean'in yanındaydınız, diye üstelcdi.

-Ne yapalım, siz beni kapıya koymuştunuz. Tüm anımsadığım bu.

-Davranışlarınızdan hoşlanmıyorum.

-Bu akşam kendimi çok dürüst buluyorum, dedim. Önünüzde soyunmak zorunda kaldığım için özür dilerim, ama, bana bakmadığınızdan da eminim.

-Jean'e ne yaptınız?

-Dinleyin, dedim. Belki sizi şaşırtacağım ama, başka türlü davranmama olanak yok. Bilmeniz daha doğru olacak. Geçen gün Jean'i öpmüştüm, o gün bugündür, peşimi bırakmıyor.

-Ne zaman?

-Jicky'lerde, ayılunaya çalışırken.

-Biliyordum bunu.

-Beni o zorladı diyebilirim. Biliyorsunuz, ben de biraz içkiliydim o gün.

-Gerçekten öptünüz mü onu?

-Nasıl?

-Benim gibi... diye mırıldandı.

-Hayır, dedim yalın bir biçimde, sesimin içtenliği bana gurur vermişti. Kızkardeşiniz tam bir askıntı, Lou. Benim asıl istediğim sizsiniz. Jean'i tıpkı... tıpkı annemi öper gibi öptüm, ama o günden beri kafasına fena taktı. Yakamı kurtaramıyorum bir türlü, korkarım başaramayacağım. Hiç kuşku yok, size evleneceğimizi söyleyecektir. Bu düşünce aklına bu sabah, Dex'in arabasındaiken düştü. Güzel bir kız, ama canım hiç çekmiyor onu. Kafası pek yerinde değil galiba.

-Onu benden önce öpmüştünüz.

-O beni öptü. İnsan ne zaman kafayı bulsa, kendisiyle ilgilenene karşı bir borç duyar, bilirsiniz...

-Öptüğünüze pişman mısınız?

-Değilim, dedim. Yandığım tek şey, o akşam Jean'in yerine siz sarhoş olablirdiniz.

-Beni şimdi öpebilirsiniz, dedi.

Kıpırdamaksızın önüne bakıyordu. Bunu söylemek ona ağır gelmişti, besbelli.

-Sizi öpemem, dedim. Jean'le bunun önemi yoktu. Ama sizinle, hasta gibi olurum. Size şeyden önce dokunamam...

Tümce mi tamamlamadan kırk kırık iç geçirdim ve yatağın öbür yanına döndüm.

-Neden önce? diye? sordu Lou.

Bana doğru hafifçe dönmüp, elini kolumun üzerine koymuştu.

-Çok aptalca, dedim. Olanaksız...

-Söyleyin...

-Demek istediğim... evlenmeden önce. Lou, siz ve ben. Oysa, daha çok gençsiniz, Jean'den de asla kurtulamayacağım, sizi de rahat bırakmayacaktır.

-Bu düşüncenizde ciddi misiniz?

-Hangisi?

-Benimle evlenme düşüncenizde?

-Olanaksız bir şeyi ciddi bir biçimde düşünemem, dedim. Ama, istemeye gelince, yemin ederim, çok ciddiyim, istiyorum.

Yataktan kalktı. Ben hâlâ öte yana dönük yatıyordum. Hiç konuşmuyordu. Ben de birşey söylemedim ve yatağa uzandığımı duydum.

-Lee, dedi bir süre sonra.

Yüreğim öyle auyordu ki, yatağın sarsıldığını duyumsuyordum. Döndüm. Geceliğini çıkarmıştı, iç çamaşırlarını da, gözlerini kapatmış, sırtüstü yatıyordu. Kuşum yok, bu kızın yalnızca göğüsleri için, Haward Hughes en az bir düzine film yapardı. Dokunmadım.

-Bunu sizinle yapamam, dedim. Jean'la aramızda olanlar midemi bulundırıyor. Beni tanımadan önce, pekâlâ geçiniyordunuz, ikiniz. Şu ya da bu biçimde sizleri ayırmak istemem.

Dürtülerime bakacak olursam, bu kızı, hastalanana dek, düzmekten başka birşey düşünüyor idiysem, Tanrı cezasını versin. Ama, kendimi tutmayı becerdim.

-Jean size aşık, dedi Lou. Açıkça belli oluyor bu.

-Elmden birşey gelmez.

Çayır otu gibi kaygan ve ince, ıtriya deposu gibi kokuluydu. Oturdum ve bacaklarının üst bölümlüne eğildim, butlarının iç yüzeylerini, kadın tenini bir kuş tüyü kadar ince olduğu bölümleri, öptüm. Bacaklarını kapatıp açtı, daha yukarılara çıktım. Parlak, kıvrıkcık tüyleri yanağımı gıdıklıyordu, yavaşça, kısa aralıklarla yalamaya koyuldum, Kadınlığı yakıcı ve nemliydi,

dilimin altında kaskauydı. İçimden ısırarak geldi, doğrudum. Bir sıçrayışta oturdu ve başımı yakalayıp eski yerine yerleştirmeye çalıştı. Yarı yarıya çekildim.

-İstemiyorum, dedim. Jean'la aramdaki sorunu çözümlemeden önce yapmak istemiyorum. İkinizle birden evlenemem.

Göğüs başlarını ısırdım. Başımı hala ellerinin arasında tutuyordu, gözleri kapalıydı yine.

-Jean benimle evlenmek istiyor, diye sürdürdüm. Niye? Bilmiyorum.

Ama, reddedecek olursam, kesinlikle bizi ayırmaya çalışacaktır.

Susuyor, okşayışlarının altında kıvranıyordu. Sağ elim bu lanı boyunca gidip geliyordu, ve o her defasında biraz daha açılıyordu.

-Aklıma bir tek çözüm yolu geliyor, dedim. Jean'le evlenebilirim, siz de bizimle gelirsiniz ve birbirimizi görmenin bir yolu nu buluruz.

-İstemem, diye mırıldandı Lou.

Ses tonu düzensizdi, hani bir müzik aleti gibi alabilirdim onu. Ses rengi her dokunuşta değişiyordu.

-Bunu ona yapmanızı istemem...

-Bunu ona yapmaya beni kimse zorlayamaz, dedim.

-O! Bana yapın, hemen yapın!

ırpınıyordu, elimin her yükselişinde, öne doğru kasılıyordu. Başımı bacaklarının arasına kaydurdım, öbür yana çevirdim, sırtı bana dönük. Bacağını kaldırıp yüzümü bu lanın arasına soktum. Kadınlığını dudaklarımla yakaladım. Birden gerilip gevşedi. Biraz emip geri çekildim. Karınüstü yatıyordu.

-Lou, diye mırıldandım. Sizi düzmeyeceğim. Durumumuz rahatlamadan düzmeyeceğim sizi. Jean'le evleneceğim, sonra bir çaresine bakınız.

Bana yardım edersiniz.

Tek harekette sırtüstü döndü ve hırsla öptü beni. Dişlerimiz birbirine arpıtı, ben se belini okşuyordum. Sonra tutup ayağa kaldırdım onu.

-Haydi gidip yatın, dedim. Epeyce saçma şeyler söyledik. Uslu uslu yatın artık.

Ben de kalktım ve gözlerinden öptüm. Allah'ın slipim üzerimdeydi, namusum bozulmamıştı.

Göğüsbağının ve silipini giydirdim, bacaklarını çarşafı ile sildim, en son, saydam geceliğini de sırtına geçirdim. Yaptıklarımı hiç ses çıkarmıyordu, kollarının arasında yumuşacık ve ılıktı.

-Uyku vakti, küçük kardeş, dedim. Yarın sabah ayrılıyorum. Kahvalıda bulunmaya bakın. Sizi görmekten çok hoşlanıyorum.

Sonra, onu dışarı ittim ve kapıyı kapattım. Kızların ikisi de ellerimdeydi artık. Sevinçten uçuyordum, ufaklık, kuşkusuz, yerin iki metre altında döneniyordu, pencemi uzattım ona. Kardeşimin elini sıkış kadar oldum.

XVI

Birkaç gün sonra, Tom'dan bir mektup aldım. İşlerinden pek söz etmiyordu. Harlem'deki bir okulda aman aman parlak olmayan bir iş bulduğu sonucunu çıkardım. Bana Kutsal Kitap'tan alıntılar yapmıştı, bölüm başlıklarını vererek. Bu konulardan yana cahil olduğumu düşünüyordu anlaşılan. İşler Kitap'ından bir bölümdü yazdığı: "Etimi dişlerime geçirdim ve ruhumu avucuma koydum." Tom'a göre, herif son kozunu oynadığını ve ya hep ya hiç gibisinden bir tutum içerisinde olduğunu söylemek istiyordu. Bence, bunca yalın birşeyi karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı bu sözler. Tom'un, bu yönden, yine eskisi gibi olduğunu anladım. Cesur bir erkekti yine de. Yanıtımda, herşeyin yolunda olduğunu yazdım Tom'a ve bir elli dolarlık koydum, çünkü, zavallı gerektiği gibi beslenemiyordu galiba.

Bunun dışında, yeni birşey yoktu. Kitaplar ve yine kitaplar. Bu arada, zaman zaman, Noel albümleri listeleri ve Ana Merkezin denetiminden geçmemiş kağıtlar da geliyordu. Bunları kendi hesaplarına çalışan bazı adamlar gönderiyordu, ama, sözleşmem bu tür küçük oyunlara izin vermiyordu ve kendimi tehlikeye atmak istemiyordum. Bazan, başka türde çalışan herifleri

defettiğim oluyordu, porno yayınları pazarlayanları. Fazla sert davranmıyordum, ne olursa olsun. Adamlar, çoğunlukla Karaderili ya da melezdi, yaşamın onlar için zor olduğunu biliyordum; genellikle, bir iki şey aldığını oluyordu ellerinden ve gruba veriyordum; özellikle Judy bayılıyordu bu türden dalgalara.

Gruptakiler *drugstore*'da buluşmaya, beni görmeye ve ara sıra, yani gün aşırı, bana kızları göndermeye devam ediyorlardı. Kızlar zarar verecek cinsten olmaktan çok, şapşaldılar. Judy'nin dışında.

Jean'le Lou hafta sonundan önce Buckton'a geleceklerdi. Aynı ayrı ayarlanmış iki buluşma; Jean telefon etti, Lou gelmedi. Jean bir sonraki hafta sonu için beni çağırdı, gelemeyeceğimi söyledim. Bu kızın elinde oyuncak olacak değildim. Sağlığı iyi değildi, gelmemi istiyordu, ama, geciktirdiğim ve yetiştirmem gereken bir işim olduğunu söyledim. Pazartesi günü, saat beşe doğru geleceğini bildirdi, biraz laflamışız böylece.

Pazartesi gününe kadar ilginç birşey yapmadım. Cumartesi akşamı, bir kez daha Stork'taki gitarcının yerini aldım, onbeş doların yanında beş içki kazandım. Fena para vermiyorlardı burada. Evde, biraz kitap okuyordum, biraz da gitar ungırdıyordum. Klaket dansını boşlamışım, çok basitti zaten. Asquith kızlarını başımdan attıktan sonra dönebilirdim yine bu dansa. Ufaklıktan miras alupatlar için de birkaç kurşun aldım, çeşit çeşit de ilaç. Arabamı garaja götürüp gözden geçirttim, dökülen biriki yerini düzelttirdim.

Bütün bu zaman boyunca, Dex'ten tek bir yaşam belirtisi gelmedi. Cumartesi sabahı aradım, ama, hafta sonu için bir yerlere gittiğini söylediler, neresi olduğunu öğrenemedim. Sanırım, Koca Anna'nın yerine gitmişti gene, on yaşındaki veletlerle alem yapmaya, çünkü gruptakiler de bilmiyorlardı bütün hafta nereye kaybolduğunu.

Ve pazartesi günü, saat dördü yirmi geçe, Jean'ın arabası dükkânın kapısının önünde durdu; insanların neler

düşüneceklerine iyiden iyiye boş verir olmuştu. Arabadan indi, dükkâna girdi. İçerde kimse yoktu. Yanıma yaklaştı ve tezgâhın arkasında ağzıma yapıştı. Oturmasını söyledim. Kepenkleri özellikle indirmedim, erken gelmesini onaylamadığımı anlaması için. Yüzü berbatı, makyajına karşın gözlerinin altı halka halka morarmıştı. Her zamanki gibi, bulunabilecek en pahalı kılığı sırtına geçirmişti. Başında da semt pazarından gelmediği belli bir şapka vardı; yaşlı gösteriyordu onu.

-Yolculuk iyi miydi? diye sordum.

-Yakın zaten. Sanki daha uzakmış gibi kalmış aklımda.

-Erken geldiniz, dedim.

Pırlanta kakma saatine baktı.

-O kadar da değil!... Beşe yirmi beş var.

-Saat dört yirmi dokuz, dedim. Amma da ileri gidiyormuş saatiniz.

-Canınız mı sıkıldı?

Yılışık bir tavır takındı, sinirim tepeme çıktı.

-Elbette. Eğlenceden başka yapacak işlerim var.

-Lee, sertleşmeyin!...

-İşim bitüğünde yumuşarım ancak.

-Haydi, Lee. sert olmayın. Benim... benim bir...

Durdu. Anlamışım, ama kendisinden duymak istiyordum.

-Anlaun, ne var?

-Bir çocuğum olacak. Lee.

-Siz, dedim parmağımı yüzüne doğru sallayarak, siz bir erkekle rahat durmasını bilemediniz.

Güldü, ama, yüzü gerili ve uzamış haldeydi.

-Lee, benimle bir an önce evlenmeniz gerek, yoksa, korkunç bir rezalet çıkacak.

-Hiç de değil, dedim. Günlük olaylardan bu.

Sesimi yumuşattım biraz; işimi gönmekten kaçıp gitmesini istemiyordum. Bu durumdayken, kadınlar sinirli olurlar, genellikle. Yanına gelip omuzlarını okşadım.

-Kıpırdamayın, dedim. Dükkânı kapatacağım, daha rahat

oluruz.

Karnındakiyle, ondan kurtulmak daha kolay olacaktı. Şimdi, kendini öldürmek için iyi bir nedeni vardı. Kapıya yöneldim ve kepengi kumanda eden kolu oynattım. Kepenk ağır ağır indi, yalnızca yağın içinde dönen dişlerin sesi duyuluyordu.

Döndüğümde, Jean, şapkasını çıkarını, saçlarını düzeltiyordu, bu haliyle daha iyiydi; güzel bir kızdı gerçekten.

-Ne zaman gidiyoruz? diye sordu ansızın. Çok çabuk uzaklaşırmanız gerek beni buralardan.

-Bu hafta sonunda gidebiliriz, dedim. İşlerimin düzeni tamam; ama, gideceğimiz yerde kendime yeni bir iş ayarlamam gerekecek.

-Yanıma para alırım.

Burnuma halka takılmak niyetinde değildim, halkayı geçiren yere sermek istediğim bir kız olsa bile.

-Benim için farketmez, dedim. Sizin paranızı harcayacak değilim.

Herşeyi bir defada yapmak istiyorum.

Yanıt vermedi. Sanki birşeyler söylemek istiyor da söyleyemiyormuş gibi ıkınıp duruyordu sandalyede.

-Haydi, dedim cesaretlendirmek için. Baklayı çıkarın. Bana sormadan ne yapınız?

-Bir mektup yazdım oraya, dedi. Gazetenin ilan sayfasında bir adres gördüm, ıssız bir yer olduğu yazılıydı, yalnızlığı sevenlere ve dingin bir balayı geçirmek isteyen aşıklara göre bir yer.

-Sessiz bir balayı geçirmek isteyen tüm aşıklar orada buluşacaksa, diye homurdandım, epey sıkışık olacağız demektir!...

Güldü. Biraz kendine gelmiş gibiydi. Sır saklayacak biri değildi.

-Yanıt geldi, dedi. Yatacak bir oda veriyorlarmış, yemekler de otelde yeniyormuş.

-En iyisi, dedim, siz önden gidin. Ben orada sizi bulurum. İşlerimi düzenleyecek zaman bulurum böylece.

-Sizinle birlikte giymeyi yeğlerdim.

-Bu olanaksız. Evinize dönün, kimse durumu çakmasın. Valizinizi son dakikada hazırlayın. Fazla birşey almanın anlamı yok. Nerede olduğunuzu bildiren bir mektup da bırakmayın arkanızdan. Ailenizin sizin nerede olduğunuzu bilmesine gerek yok.

-Siz ne zaman geleceksiniz?

-Gelecek pazartesi. Pazar akşamından yola çıkarım.

Bir pazar akşamı yola çıktığımanın anlaşılması oldukça zordu. Geriye Lou kalıyordu.

-Kız kardeşinize söylediniz tabii, değil mi?

-Henüz söylemedim.

-Kuşkulandı. Bence, söylemeniz daha iyi olur. Aracılık edebilir size. Aranız iyi, öyle değil mi?

-Evet.

-Söyleyin, o halde, ama, gideceğiniz gün, adresi de bırakın. Ama, sizin yola çıkışınızdan sonra eline geçmesini sağlayın.

-Nasıl yapacağım bunu?

-Adresi bir zarfa koyarsınız, evden iki-üç yüz mil kadar uzaklaştıktan sonra postaya verirsiniz. Ya da bir çekmeceye koyarsınız notunuzu. Ne bileyim, bir sürü yolu var.

-Bütün bu nınaraları yapmayı sevmiyorum. Ah! Lee! Yalnızca ikimiz çekip gidemez miyiz, herkese bizi rahat bırakmalarını söyleyerek?

-Olanığı yok, dedim. Sizin için hava hoş. Ama, benim param yok.

-Olsun.

-Aynaya baksanıza siz. Aldırmazsınız tabii, çünkü sizin paranız var.

-Lou'ya söyleyemem. Daha onbeş yaşında.

Güldüm.

-Onu zıbınlı bir bebek mi sanıyorsunuz? Bir ailede kızkardeşler varsa küçük kız büyük kızla aynı anda herşeyi öğrenmeye başlar, bunu bilmeliydiniz. On yaşında bir kızkardeşiniz olsaydı da, en

az Lou kadar çok şey bilirdi, inanın.

-Ama Lou daha çocuk.

-Ah, tabii! Yalnızca kılığı bunu anlamaya yeter. Kullandığı kokular da masumiyetini belgeliyorlar. Lou'ya haber vermeniz gerek. Ailenizle sizin aranızı yapacak birinin bulunması gerek diyorum size.

-Hiç kimse bilmese.

Elinden gelen en acımasız tavırla alay etmeye koyuldum.

-Bulduğunuz tipten pek de gurur duyuyor sayılmazsınız, ha?

Ağzı tıtmeye başladı, ağlayacağını sandım. Ayağa kalktı.

-Niçin böyle kötü konuşuyorsunuz? Bana acı vermek hoşunuza mı gidiyor? Birşey söylemek istememin nedeni korku...

-Neden korkuyorsunuz?

-Evlenmeden önce beni bırakmanızdan korkuyorum.

Omuzlarını silktim.

-Sizi bırakmak istesem, evliliğin bana engel olacağını mı sanıyorsunuz?

-Çocuğumuz olursa, bırakamazsınız.

-Tamam, çocuğumuz olursa, boşanamam, anladık; ama bu, canım isterse, sizden ayrılmama bir engel olamaz...

Bu kez, ağlamaya koyuldu. Sandalyeye yığıldı, başını biraz eğdi ve gözyaşları yuvarlak yanaklarından dökülmeye başladı. Fazla ileri gittiğimi anladım. Yanına yaklaşıp ve elimi boynuna götürüp ensesini okşadım.

-Ah! Lee dedi. Hiç düşündüğüm gibi değilmiş. Beni hep yanınızda görmekten mutlu olacağınızı sanmışım.

Saçma sapan birşey söyledim, derken, kasmaya başladı. Elimin altında hiçbir şey yoktu, mendil bile. Dükkânın arka bölümüne koşup, temizlikçi kadının dükkânı silip süpürmede kullandığı bezi getirmek zorunda kaldım. Onu hasta eden çocuktu, galiba. Öğürmesi durduğunda, mendiliyle yüzünü sildim. Gözleri, yıkanmış gibi, yaşla parlıyordu, soluğu da hızlıydı. Ayakkapları kirlenmişti, bir parça kağıtla sildim onları. Kokudan rahatsız olmuşum, yine de, eğilip öptüm onu. Bana sıkı sıkı sarılıp

birşeyler söyledi duymadan. Gıcık oluyordum bu kıza. İster çok içmiş, ister çok düzülmüş olsun, hep hastaydı.

-Hemen gidin, dedim. Evinize dönün. Perşembe akşamı valizinizi hazırlarsınız ve yola çıkarsınız. Bir dahaki pazartesi yanınızda olurum.

-İstifamı hazırladım.

Bunun üzerine, kendini topladı ve inanamayan bir ifadeyle yüzüme baktı.

-Lee... doğru mu bu?

-Elbette.

-Ah! Lee, size tapıyorum... Çok mutlu olacağız, göreceksiniz.

Ne kadar saftı Tanrım! Oysa, kızlar daha kuşkucu olurlar, genellikle. Ayağa kaldırıp göğüslerini okşadım, giysisinin üzerinde. Gerilip geriye attı kendini. Sürdürnemi istiyordu. Odayı havalandırmayı yeğlerdim, ama, bana sarıldı ve tek elle düğmelerimi çözdü. Eteğini yukarı sıyırdım ve müşterilerin kitapları karıştırdıkları tezgâhın üzerinde, sahip oldum ona; gözlerini kapatmıştı, ölü gibiydi. Gevşediğini duyduğumda da devam ettim, inletene kadar, ne var ne yok, hepsini giysisinin üzerine boşaltım, kalktı, elini ağzına götürdü ve yeniden kustu.

Yeniden ayağa kaldırdım onu, mantosunu ilikledim; dükkânın arka kapısından çıkararak, arabasına dek taşıdım, direksiyona yerleştirdim. Bulutlarda gibiydi, yine de, alt dudağımı kanatacak kadar ısırarak gücü buldu; karşılık vermedim ve gidişine bakım. Araba yolu biliyordu her halde, aman ne iyi.

Sonra, eve döndüm ve o kokuyu unutmak için, banyo yaptım.

Bu ana kadar, bu iki kızı ortadan kaldırma düşüncesinin bana ne gibi sorunlar getireceği üzerinde kafa yormamışım. Birden, tasarımı bir yana atıp herşeyi bırakma ve, hiçbir şey olmamış gibi, kitaplarımı satmayı sürdürme isteği uyandı içimde. Ama bunu ufaklık için, Tom için ve kendim için yapmam gerekiyordu. Şu anki durumuma düşen kimseleri düşünüyordum, kanlarını unutan, Beyazların yanında yer alan, hatta, yeri geldiğinde, Karaderilileri dövmekten çekinmeyen Karaderililer. Onları da

zewkle öldürürdüm, ama herşey zamanında, yavaş yavaş, önce Asquith kızları. Başkalarını da ortadan kaldıracak seksen tane bahane bulabilirdim: Gördüğüm çocuklar, Judy, Jicky, Bill ve Betty, ama, o kadar ilginç değildi bu. Değmezdi, Asquith'ler tam da istediğim etkiyi yaratacaklardı. Daha sonra, iyi bir hazırlıkla, önemli birini de haklayabilecektim. Bir senatör olmasa da, ona benzer birini. Sakinleşmek için epey uğraşıyordum. Biraz düşünmem gerekiyordu, örneğin, kendimi nasıl sıyrıracaktım, şu iki dişiye yere serdikten sonra?

En iyisi, araba kazası süsü vermek olacaktı. Önce insanlar sınırdan ne işleri olabileceğini merak edeceklerdi, otopside Jean'in gebe olduğu anlaşılınca, merakları sönecekti. Lou da yalnızca ablasına eşlik etmiş durumunda kalacaktı. Bana gelince, olaya hiç karışmamış olacaktım. Ortalık eski sakinliğine kavuştuğunda, herşeyi gidip anlatacağım anne ve babaya. Kızlarının karnını bir Karaderilinin doldurduğunu öğreneceklerdi. Sonra, şöyle bir hava değişimine çıkacaktım ve bıraktığım yerden devam edecektim eylemime. Aptalca bir plan, ama en başarılı planlar aptalca olanlardır. Yola çıkış tarihinde Lou'nun da hazır olacağından emindim. Ablasıyla bir gezinti. Jean arabayı sürerken, birden mide'si bulanacak. Bundan doğal ne olabilir? Bu arada, ben de arabadan atlayacak fırsatı bulurdum. Planı gerçekleştirebileceğim bir kuytu köşe bulmakta zorluk çekmezdim gidiş yolunda. Lou önde, ablasının yanında olacaktı, ben de arka koltukta. İşe Lou'yla başlardım, sahneyi gördüğünde, Jean direksiyonu bırakacak olursa, herşey kendiliğinden gerçekleşirdi.

Ne ki, bu plan ancak yarı yarıya hoşuma gidiyordu.. Arabada cinayet. Bir kez, yeni bir numara değil. Üstelik, herşey çok çabuk olup bitecek. Bunu niçin yaptığımı anlatma fırsatı olmalı önümde, kendilerini pençelerimde görmeliler, başlarına nelerin geleceğini anlamalılar.

Araba... evet, ama daha sonra. İş bitirmek için. Buldum galiba. Onları önce sakın bir köşeye götürmeliyim. Cinayet orada işlenmeli, açıklamalarıyla birlikte. Cesetleri arabaya koymalı ve

kaza. Yalın ve doyurucu. Öyle mi? Çok mu doyurucu?

Bir süre daha bunları düşündüm. Sinirlerim geriliyordu. Sonra, tüm bu fikirleri bir yana bıraktım ve kendi kendime işlerin hiç de düşündüğüm gibi gelişmeyeceklerini söyledim, ufaklığı anımsadım. Lou'yla yaptığımız konuşmayı anımsadım. Bu kızın görüntüsüyle birşeyler yakalamıştım, yavaş yavaş belirginleşiyordu. Ve bu kez, gerçekten değecekti. Araba, olabilirse. Yoksa, olmasın varsın. Sınır uzakta değildi, Meksika'da ise ölüm cezası kaldırılmıştı. Sanırım, tüm zamanım boyunca hep bunu düşünmüştüm, kafamdaki, şimdi biçimlenen, hep bu tasarıydı, neye benzediğini ancak anlıyordum.

O günlerde bol bol bourbon içtim. Beynim ağır işçi gibi çalışıyordu. Kurşunlardan başka, bazı şeyler daha edindim kazma, kürek ve ip. Bu son düşüncemi gerçekleştirebilecek miydim, bilmiyordum. Ama, gerçekleştirmem durumunda, kurşuna gereksinimim olacaktı. Gerçekleştiremeyecek olsam da, diğer malzeme işime yarayacaktı. Kaza ile kürek, aklıma gelen bir düşüncenin sigortası olacaktı. Eylem düzenleyenlerin ta başından kesin bir planları olmasa gerek. Bence, rastlanılara itibar etmek yerinde olur. Ama, o beklenen an geldiğinde, insanın elinin altında gereken herşey bulunmalı. Hiçbir şeyi kesinleştirmemiş olmakla hatalı mı davranıyordum, bilemiyordum. Ama, şu araba ve kaza planını kafamdan geçirdikçe, daha bir itici buluyordum. Önemli bir etkeni gözardı etmişim, zamanı: Önümde epey zaman olacaktı, bir tek plan üzerinde durmamaya bakım. Gideceğimiz yeri kimse bilmiyordu, sanırım Lou de kimseye birşey söylemeyecekti, son konuşmamız istenen etkiyi yarattıysa. Varır varmaz, bunu anlayacağım.

Son dakikada, yola çıkacağım sırada, yüreğimi bir dehşet duygusu aldı. Vardığımda Lou'yu bulabilecek miydim? Geçirdiğim en kötü anlardı. Masada kaldım ve içtim. Kaç bardak devirdim bilmiyorum, beynim öylesine aydınlıktı ki, Ricardo'nun bourbonu arı suydu sanki, birden ne yapmam gerektiğini anladım, tıpkı benzin bidonu patladığında Tom'un yüzünde

gördüğüm ifade gibi; *drugstore*'a inip telefon kulübesine kapandım. Şehirlerarasını çevirip Prixville'i istedim, bağlantı hemen kuruldu. Hizmetçiydi telefona bakan, Lou'nun hemen geleceğini söyledi, biraz sonra telin ucundaydı.

-Alo? dedi.

-Ben Lee Anderson. Nasılsınız?

-Ne vardı?

-Jean gitti, değil mi?

-Evet.

-Nereye gittiğini biliyor musunuz?

-Evet.

-O mu söyledi?

Alaylı alaylı güldü.

-Gazetedeki ilanı işaretlemişti.

Bu kız gözlerini süs diye taşııyordu. Herşeyi ta başından biliyordu.

-Sizi almaya geliyorum, dedim.

-Jean'in yanına gümeyecek misiniz?

-Gideceğim. Sizinle birlikte.

-İstemiyorum.

-Geleceksiniz, biliyorsunuz.

Yanıt vermedi., devam ettim.

Niye gidecekmişiz yanına?

-Ona söylemek gerek...

-Neyi?

Bu kez, ben güldüm.

-Yolda anlatırım. Valizinizi hazırlayın ve gelin.

-Nerede bekleyeyim sizi?

-Şimdi yola çıkıyorum. İki saate kadar oradayım.

-Arabanızla mı?

-Evet. Odanızda bekleyin. Üç kez kornaya basarın.

-Anladım.

-Görüşürüz.

Yanıtını beklemeden telefonu kapattım. Alnımdaki ıeri silmek

için mendilimi çıkardım. Kulübeden ıkıım. Ücreti ödedim ve odama ıktım. Eşyayı arabaya koymuştım, param da cebimdeydi. Şirkete kardeşimin ani hastalığı nedeniyle gitmek zorunda olduğumu bildiren bir mektup yazmışım. Tom beni bağışlayacaktır bunun için. Şu kitabevi işiyle nereye varabilirdim bilmiyorum; sıkılmıyordum. Ardımdaki köprüleri atmıyordum. Bugüne kadar, hiç güçlük çekmeden, güvenli bir biçimde yaşamışım. Ama, kafamdaki düşünce beni kışkırtıyordu, kötüydü bu. Şimdiden orada olup işi halletmeyi ve başka şeylerle ilgilenmeyi istedim. Yokolan bir işle uğraşmaya katlanamam, bu da böyle bir işi. Hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için çevreme bakım, şapkanı aldım, çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Anahtarları cebime attım. Nash'ım bir blok ötede beni bekliyordu. Konağı çevirip yola koyuldum. Kent dışına çıkar çıkamaz, gazı kökledim, araba uçuyordu.

XVIII

Yol leş gibi kapkaraydı, neyse ki fazla araç yoktu ortalıkta. Yalnızca, karşı yönden gelen ağır araçlar. Güneye hemen hemen kimseler inmiyordu. Gerçekten de, elimden geleni yapmıştım. Arabanın motoru traktör gibi hırlamaya başladı, termometre yüz doksan beşi gösteriyordu, yine de ayağımı gaz pedalından çekmedim, idare ediyordu, şimdilik.

Sinirlerimi yavaşlatmaya tüm istediğim. Bu hızla akan bir saatin sonunda, bir parça düzelmiştim. azıcık yavaşladım, karoserin gıcırısı yine geldi kulağıma.

Gece nemli ve soğuktu. Kış kendini duyurmaya başlamıştı, üstelik, mantom valizin içindeydi. Lanet olsun! Hiç bu denli üşüdüğümü anımsamıyorum. İşaret levhalarını izliyordum, ama yol karmaşık değildi. Ara sıra benzin istasyonları ya da üç-dört baraka akıyordu yanımdan, sonra yine çıplak yol. Bir yabancı hayvan, meyve bahçeleri ya da ekili tarlalar, sonra yine boşluk.

Yüz mili almak için iki saat vermişim. Gerçi, yüz sekizyüz dokuz mil kadar vardı, Buckton'dan çıkışta ve bahçenin çevresini dolanışında yitirdiğim zamanı da hesaba katmak gerekirdi. Bir buçuk saatin sonunda, Lou'nun evinin önündeydim. Nash yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Lou hazır olmalıydı, kapıyı

geçerken yavaşladım, olabildiğince eve yanaştım ve kornaya basım, üç kez. Önce, hiçbir şey gelmedi kulağıma. Bulunduğum yerden, penceresini göremiyordum, ama inmeye de cesaretimi yoktu, kornaya da basamıyordum artık, birini uyandırmak korkusu ile.

Beklemeye koyuldum, sinirlerimi gevşetmek için sigara yakmaya kalkıştığımda, ellerimin tırediklerini gördüm. İki dakika sonra, sigarayı attım ve uzun süre, kornaya basıp basmamakta tereddüt ettim. Tam arabadan ineceğim sırada, yaklaştığını duyumsadım kızın, geri dönerken, arabaya yaklaştığını gördüm.

Açık renk bir mantı giymişti, şapka yoktu başında, elinde ise, patladı patlayacak kahverengi deriden bir çanta tutuyordu, başkaca bagajı yoktu. Arabaya binip yanıma oturdu, tek söz emeden. Üzerine eğilip kapıyı çektim, öpmeye kalkışmadım onu. Kilitli bir kasa gibiydi duruşu.

Hareket ettim ve yola çıkmak için dönüş yaptım. Gözünü kırpmadan yola bakıyordu. Gözümün ucuyla onu izliyordum; kentten çıkışımızda rahatlayacağını düşünüyordum. Bir yüz mil daha yaptım, arabayı paralayacak kadar. Güneyin o kadar da uzak olmadığı anlaşıyordu. Hava daha kuru, gece daha aydınlıktı. Önümde daha beş-alu yüz mil vardı yutacak.

Lou'nun yanında daha fazla sessiz kalmaya dayanamıyordum. Kokusu tüm arabayı sarmıştı, bu da, bir biçimde kışkırtıyordu beni, onu yine odanın ortasında, slipi yırtılmış, gözleri kedi gibi, dikilirken görüyordum; Anlaması için sesli sesli iç geçirdim. Uyanır gibi oldu, sanki yaşama dönmüştü, daha içten bir hava estirmeye çalıştım, çünkü hâlâ istediğim kıvamda değildi.

-Üşüyor musunuz?

-Hayır, dedi.

Ürperdi ve buna daha bir canı sıkıldı. Galiba bir kıskançlık sahnesi çeviriyordu, ama arabayı kullanıyordum bu arada, duruma hemen el koyacak gibi değildim, böyle surat asmayı sürdürecekt olursa, ancak sözcüklerle oyalayabilirdim onu. Ellerimden birini direksiyondan çekip sağdaki göze uzandım. Bir

şişe whisky çıkardım, dizlerine koydum, gözde bakalıttan bir de bardak vardı. Onu da alıp şişenin yanına koydum, gözü kapattım ve radyonun düğmesini çevirdim. Bunu daha önce düşünmeliydim, ama benim de halim pek parlak değildi.

Beni rahatsız eden, işlerin başlangıç noktasında olmamdı. Şişeyi aldı, kapağını açtı ve bardağı doldurdu, tek yudumda boşalttı bardağı. Elimi uzattım. Bir daha doldurdu ve yine dikti ağzına. Ancak, ondan sonra bana da doldurdu. Ne içtiğimin ayrıntısında değildim, boş bardağı ona uzattım. Şişeyi ve bardağı göze geri koydu, koltuğunda biraz kaykıldı ve mantosunun iki düğmesini açtı. Eteği kısa, ceketı uzun ve tayyör vardı içinde. Ceketin de düğmelerini açtı. Bu kez, üzerine sıkı sıkı yapışan limon sarısı kazağı göründü, güvenliğim için yolu gözlemeye çalışım.

Şimdi, arabada hem onun kokusu, hem alkolün kokusu, biraz da sigara kokusu duyuluyordu, tam kafa yapacak bir karışım. Ama, camları indirmedim. Susmaya devam ediyorduk; bir yarım saat daha böylece geçti; sonra, yine gözünü açtı ve iki bardak daha whisky çekti. İyice ısınmıştı şimdi, mantosunu çıkardı. Yana eğildiğinde, boynundan, tam kulağının alından öptüm onu. Hemen geri kaçtı, döndü ve bana baktı. Ve kahkahalarla gülmeye başladı. Whisky etkisini göstermeye başlamıştı sanırım. Konuşmadan, elli mil daha gittim ve sonunda, üzerine vardım. Bir daha içmişti.

-Keyifsiz misiniz?

-İyiyim, dedi yavaşça.

-Yaşlı Lee'yle çıkmak istemiyor mu canınız?

-Aman, iyi işte!

-Kızkardeşinizi görmek istemiyor mu canınız?

-Kızkardeşimden sözletmeyin bana.

-Tatlı bir kız...

-Evet, iyi de düzdürüyor kendini, ha?

Soluğum kesildi. Hiç dikkatimi çekmeden, Judy, Jicky, B.J., ya da herhangi başka biri, bunu söyleyebilirdi. Ama Lou, hayır.

Yerimde kalakaldığımı gördü ve boğulacak gibi gülmeye koyuldu.

Güldüğünde içkili olduğu anlaşılıyordu.

-Böyle denmiyor mu?

-Evet, dedim. Tam böyle deniyor.

-Yapığı da bu değil mi?...

-Bilmiyorum.

Yine güldü.

-Boşuna uğraşmayın, Lee. Çocukların öpüşmekle yapıldıklarına inanacak yaşı geçtim artık!

-Çocuktan kim sözeui?

-Jean bebek bekliyor.

-Hasta mısınız siz?

-İnanın, Lee. Sürdürmenin bir anlamı yok. Ne dediğimi biliyorum.

-Kızkardeşinizle yatmadım, ben.

-Yatınız.

-Yatmadım. Hem yatmış olsam da, bebek falan beklemiyor o.

-Niye hep hasta, peki?

-Jicky'lerdeyken de hastaydı, oysa ona bir çocuk yapmamıştım. Kardeşinizin midesi duyarlı.

-Ya gerisi? Gerisi de çok dokunaklı değil mi?...

Derken, üzerime saldırıp yumruklamaya başladı. Başımı omuzlarının arasına çekip gaza basım. Tüm gücüyle vuruyordu; önemli değildi ama, acısını duyuyordum, yine de. Kasları gelişkin olmasa da, sinirleri sağlamdı, tenisin sayesinde de iyi alıştırma yapmıştı. Durduğunda, silkindim.

-Şimdi daha mı iyisiniz?

-Çok iyiyim. Ya Jean, sonrasında iyi miydi?

-Neyin sonrasında?

-Onu düzmenizden sonra?

Bu sözcüğü kullanırken özel bir zevk duyuyordu, kuşkusuz. Ellerimi o anda butlarının arasına sokacak olsaydım, eminim silinmek zorunda kalırdım.

-Haydi, canım, dedim. Önceden de tadını almıştı bu işin!

Yine çığ düştü başıma.

-Siz, pis bir yalancısınız, Lee Anderson.

Soluk soluğaydı ve yola bakmayı sürdürüyordu.

-Sanırım, sizi düzmeyi yeğlerdim, dedim. Sizin kokunuzu daha çok seviyorum, üstelik, kasık tüyleriniz daha sık. Ama Jean de iyi düzülüyor. Ondan kurtulduğumuzda, üzüleceğim.

Kıpırdamadı. Bunu da yanıtsız bıraktı. Gırtlığım kupkuruydu, sarhoş gibi olmuşum, anlamaya başlıyordum yavaş yavaş.

-Hemen mi yapacağız, diye mırıldandı Lou, yoksa sonra mı?

-Neyi? diye fısıldadım.

Konuşmakta güçlük çekiyordum.

-Beni düzecek misiniz?...

Sesi öyle belli belirsizdi ki, işitmekten çok, tahmin ettim ne dediğini.

Bir boğa gibi uyanmışım, şimdi. Canım yaruyordu, neredeyse.

-Önce, onu ortadan kaldırmak gerekecek, dedim.

Bunu tam anlamıyla yanımda yer alıp almadığını öğrenmek için söylemişim.

-İstemiyorum, dedi.

-Kızkardeşinize çok mu düşkünsünüz, yoksa? Yapmayın, canım!...

-Beklemek istemiyorum...

Şansım varmış, bir benzin istasyonu görüp arabayı durdurdum. Başka şeyler düşünmem gerekiyordu, yoksa soğukkanlılığımı yitirmek üzereydim. Yerimde kaldım ve gelen adama depoyu doldurmasını söyledim. Lou kapıyı açıp aşağı atladı. Birşeyler söyledi, adam da ilerideki barakayı gösterdi. Barakaya doğru kayboldu ve on dakika sonra yeniden belirdi. Ben de, bu arada, biraz yumuşamış bir lastiğe hava basurdum ve yiyemediğim bir sandviç ısmarladım.

Lou aynı yere oturdu. Adama parasını ödedim, o da yatmaya gitti. Arabayı çalıştırdım ve, biriki saat boyunca deli gibi sürdüm. Lou kıpırdamıyordu. Uyuyordu sanki; tümüyle sakinleşmiştim;

birden uzandı, gözü açtı ve üst üste üç bardak whisky çekti.

Artık her kıpırdanışında biraz daha heyecanlanıyordum. Arabayı sürmeye çalıştım, ama, on mil kadar sonra, arabayı yol kıyısına çektim. Gece sürüyordu, ama şafak vakti yaklaşmıştı. Durduğumuz yerde esinti yoktu. Biraz bodur ağaç kümesi, biraz da çalıcırpı. Belki de yarım saat önce bir kenti geçmiştik.

Frenlere asıldım, şişeyi alıp bir yudum içtim ve inmesini söyledim. Kapıyı açtı, çantasını aldı, ardından gittim; ağaçlara doğru yürüyordu. Diplerine vardığında durdu ve benden bir sigara istedi. Arabada bırakmıştım sigaraları. Beklemesini söyledim; çantasını karıştırmaya başlamıştı, arabaya doğru koştum. Şişeyi de aldım, hemen hemen boşalmıştı, arka bagajda daha vardı.

Geri dönerken, yürümekte zorlanıyordum, yanına ulaşmadan düğmelerimi çözmeye koyuldum; tam o anda tabancadan çıkan parıltıyı gördüm ve aynı anda kolunun dirsekten parçalandığını duydum, kolum göğüs kafesimin yanında sallanmaya başladı: düğmelerle uğraşıyor olmasaydım, kurşunu ciğerlerine yiyecektim.

Bütün bunlar bir saniyenin içinde kafamdan geçti; ikinci saniyede, üzerine çıkmıştım ve bileğini büküyordum, şakağına bir yumruk attım, tüm gücümle, beni ısırmaya çalışıyordu çünkü; ama tutturamamıştım ve lanetlenmiş gibi acı duyuyordum. Yumruğu yiyince, kıpırsız, yere serildi, daha işim bitmemişti. Tabancayı yerden aldım, basit bir 6,35 likti, benimki gibi, ama iyi nişan almıştı, orospu. Koşarak arabaya geri döndüm, sol kolumu sağ elime almıştım, bir çin maskesi gibi buruşturuyor olmalıydım suratımı, ama öfkeden canımın acısını duymaz olmuştum.

Aradığımı buldum, ip. Geri döndüm, Lou kıpırdamaya başlamıştı. Kollarını bağlamak için tek elimi kullanabiliyordum, çok zaman yitirdim. Bağlama işi bittiğinde, tokatlamaya başladım onu; tayyörünün eteğini yırtıp kazağını parçaladım, yine tokatlamaya koyuldum. Lanet olası kazağı parçalarken dizimi göğsüne bastırmak zorunda kaldım, ancak önünü açabilmişim.

Gök hafiften aydınlanmıştı; Lou'nun vücudunun bir bölümü gölgede kalmış, ağaçtan daha kara görünüyordu.

O sırada, konuşmaya çabaladı, kendisine sahip olamayacağını, Dex'e telefon edip aynasızlara haber vermesini istediğini, çünkü, kızkardeşini orıadan kaldırmaktan sözettiğinden beri, benim bir haydut olabileceğimi düşündüğünü söyledi. Güldüm, o da gülümser gibi oldu, yumruğumu çenesine patlattım. Göğsü soğuk ve katıydı; bana niye ateş ettiğini sordum, kendime hakim olmaya çalışıyordum; benim pis bir zenci olduğumu bildiğini, bunu Dexter'dan öğrendiğini, sırf kızkardeşini uyarmak için benimle yola çıkuşu, yoksa hiç kimseden emmediği kadar benden nefret ettiğini söyledi.

Yine güldüm. Yüreğim göğüs kafesimde örse vurulan çekiş gibi atıyordu, ellerim titriyor, kolum da fena halde kanıyordu; kanımın ön kol dokusu boyunca aktığını duyuyordum.

Beyazların kardeşimi öldürdüklerini söyledim ona, beni ele geçirmek için daha çok uğraşacaklardı, kendisine gelince başına gelecekleri yaşayacaktı, yolu yok. Elimi göğüslerinin biri üzerine sıkıca kapattım, neredeyse bayılacaktı, yine de sesini çıkarmıyordu. Öldüresiye tokalladım. Gözlerini yeniden açtı. Sabah oluyordu, gözlerinin yaşla ve öfkeyle parladıklarını görüyordum, üzerine eğildim; bir hayvan gibi koklamaya başladım, deli gibi haykırdı. Butlarının arasını ağzıma alıp kuvvetle ısırdım, kara ve sert kılları ağzıma dolmuştu. Dişlerimi gevşetip daha aşağıya, dokunun daha yumuşak olduğu bölüme kaydardım. Kokusunun içinde yüzüyordum, sızdıracak kadar ıslaktı, dişlerimi geri kenetledim. Elimle ağzını örtmeye çalışıyordum, domuz gibi haykırıyordu, çığlıkları tüyleri diken diken ederdi. Tüm gücümle kenetledim dişlerimi ve içine girdim. Ağzıma kan işiyordu, iplere karşın belini atıyordu. Yüzüm kanla kaplanmıştı, dizlerime dayanıp biraz doğruldum. Böylesine bağırın kadın görmemişim hiç, birden sllipimin içine boşalmakta olduğumun ayrımına vardım, bu bana yeniden güç verdi, ama birilerinin gelmesinden korkuyordum. Bir kibrit çaktım, mütliş

kanaması vardı. Sonunda, vurmaya koyuldum, sağ yumruğumu çenesine indirdiğimde dişlerinin kırıldıklarını duydum, devam ettim, artık bağırmasın istiyordum. Daha hızlı vurdum, eteğini yerden toplayıp ağzına tıktım, kafasına oturdum, solucan gibi kıvranıyordu, Yaşam bağlarının bu denli güçlü olabilecekleri aklıma gelmezdi; hızla silkindi, az kalsın sol önkolumu yerinden uğratacaktı; boğazlayacak kadar çok kızmıştım; ayağa kalkıp tekmelemeye başladım, ayağımın birini gırdağına yerleştirip tüm ağırlığımla bindim üzerine. Kıpırdamaz olduğunda, kanımın bir kez daha tepeme çıktığını duydum. Dizlerim titriyordu, orada serilip kalmaktan korktum.

XIX

Kazmayı küreği alıp, onu oracıkta gömmeliydim, ama polisin korkusu sarmıştı benliğimi. Jean'i haklamadan ele geçmek istemiyordum. Şimdi, bana yolu gösteren ufaklık, eminim; Lou'nun yanına diz çöktüm. Kollarını saran ipi çözdüm; bileklerinde derin, koyu izler peydah olmuştu, dokunma isteği uyandıracak kadar yumuşaktı, ölülerin hemen öldükten sonra girdikleri biçimdeydi; göğüsleri sertliklerini yitiriyorlardı. Eteği yüzünden çekmedim, suratının aldığı biçimi görmek istemiyordum, saatini aldım. Ondan bir anı kalsın istiyordum.

Birden, kendi yüzümü merak ettim ve arabaya koştum. Dikiz aynasına baktığımda, olağanüstü birşey göremedim. Bir parça whisky'yle yüzümü yıkadım; kolumun kanaması durmuştu; bileğimden çektim ve, bir fular biraz da iple, kolumu gövdeye bağladım. Böğüreceküm az kalsın, öylesine yanıyordu canım kolumu kıvrırken. Bagajdan bir şişe daha çıkardım. Çok zaman yitirmişim, gün yakındı artık. Lou'nun arabada kalan mantosunu aldım, üzerine örtmeyi düşünüyordum, arabada bırakmanın bir anlamı yoktu. Bacaklarımı duymuyordum artık, ama, ellerimin titremesi azalmıştı.

Direksiyona geçtim ve arabayı çalıştırdım. Dex'e ne söylemiş olabileceğini düşündüm; aynasız masalına inanmaz olmuştum; düşünmüyordum artık. Geride kalmıştı sanki, sesli bir perde gibi.

Şimdi Jean'i ele geçirmek, kardeşini haklarken iki kez duyduğum şeyleri, bu kez de onunla yaşamak istiyordum. Yaşamım boyunca aradığım şeyi bulmuştum. Polis canımı sıkıyordu, ama çok başka bir biçimde; yapmak istediğimi gerçekleştirmeme engel olamazdı, onlardan çok öndeydim. Beni yakalamak için epeyce yol katetmeleri gerekecekti. Üç yüz milden daha az bir yolum kalmıştı. Sol kolumun zonklaması biraz hafıflemişti şimdi, kanımın tümü akmıştı.

XX

Hedefime ulaşmadan belki bir saat öncesi, bazı şeyleri ~~anımsamaya~~ başladım. İlk kez gitarı elimde aldığım gün geldi aklıma. Bir komşudaydık, bana gizlice ders veriyordu, hep aynı parçaya çalışıyordum: *When the Saints go marchin'*in, ve breaki de öğrenince, tam anlamıyla gitar çalar olmuştum, şarkı da söylüyordum. Bir akşam, komşunun gitarını ödünç almıştım, evdekilere sürpriz yapmak için; Tom benimle şarkı söylemeye başlamıştı; ufaklık deliye dönmüştü, masanın çevresinde dans ediyordu, sanki perdeyle kapatılmış bir şeyin çevresini dolanıyordu; eline bir sopa geçirmişti, çevirip duruyordu. Tam o anda, babam gelmişti içeri, gülmüş ve bizimle şarkı söylemişti. Komşuya gitarını geri vermiştim, ama ertesi gün, yatağımın ucunda bir gitar bulmuştum; elden düşmeydi ama, çok iyi durumdaydı. Hergün bir parça çalışıyordum üzerinde. Gitar insanı tembelleştiren bir müzik aletidir. Elinize alırsınız, bir ezgi çalarsınız ve bırakırsınız, biraz oyalanırsınız, bir iki akordu değiştirmek için yine elinize alırsınız ya da ıslık eşliğinde çalarsınız. Günler çabuk geçer böylece.

Yoldaki bir sarsıntıyla kendime geldim. Uyuyordum galiba. Sol kolumu hiç duymuyordum aruk, ama dehşetli susamışım. Yine eski günleri düşünüyüm dedim, kafamdakileri değiştirmek için, öylesine acele ediyordum ki varmakta, her kendime gelişimde,

yüreğim kaburgalarımı dövüyordu, direksiyondaki sağ elim de titremeye başlıyordu. Direksiyonu kavrayacak tek elim kalmıştı artık. Tom ne yapıyordu acaba şu anda? Dua ediyordu belki de, ya da çocuklara birşeyler öğretiyordu. Düşüncelerim Tom'dan Clem'e kaydı, sonra da kente gitti aklım, Buckton'a, bana iyi kazandıran bir kitabevini üç ay boyunca idare etmiştim; Jicky'yi düşündüm, onu ilk kez suyun içinde nasıl düzdüğüm geldi aklıma, su nasıl da saydamdı o gün. Jicky gencecik, pürüzsüz ve çıplak, bebek gibi. Ve birden Lou'yu düşündüm, kara, sık ve kıvrıkcık kıl örtüsünü, ısırırken ağzımda bıraktığı tadı düşündüm, hoş, biraz tuzluca tadı, sıcaklığı ve butlarının baygın kokusu, çığlıkları kulaklarımdaydı; terin alınımı ıslattığını duydum, direksiyonu bırakamadığımdan silemiyordum terimi. Midem gazla dolmuştu, ciğerlerimi ezecek denli zorluyordu diyaframımı ve Lou haykırıyordu; elimi direksiyondan ayırmadan korna düğmesine uzandım; şehirlerarası yol için olanı abonozdandı, şehiriçi için olanı siyah, ikisine birden abandım, çığlıklarını basırmak istiyordum.

Saatte doksan beş mil yapıyordum; daha fazla hızlanmamın olanağı yoktu, rampa aşağı inmeye başlamışım, luz göstergesine gözettim, önce iki derece, sonra üç ve dört derece yükseldi. Epeydir gündüz olmuştu. Karşıdan ve yanımdan arabalar geçer olmuştu. Birkaç dakika sonra, komadan parmaklarımı çektim, motosikletli polislerin dikkatlerini çekebilirdim, onları ekecek yeterince benzinim kalmamıştı. Oraya vardığımda, Jean'in arabasını alırdım, Tanrı aşkına ne zaman varacağım?...

Homurdanmaya başlamıştım arabanın içinde, domuzlar gibi homurdanıyordum dişlerimin arasından, biraz daha hızlanmak için bir dönemece vardığımda, luz keserken, korkunç sesler çıktı lastiklerden. Nash şiddetle yana savruldu, doğrulttuğumda, yolun sol kıyısına sürüklenmişti bile. Gazı köklemeye devam ettim. Gülüyordum, şimdi, masanın çevresinde dönerek When the Saints... diye şarkı söyleyen ufaklık gibi neşeliydim, hiç korkum kalmamıştı.

XXI

Otele yanaşırken, şu aptalca titreme yine aldı beni. Saat onbir buçuk sularıydı; Jean yemek için beni bekliyor olmalıydı, sözleştiğimiz gibi. Arabanın sağ kapısını açıp indim, sol yandan inecek halim yoktu.

Otel, bu yörenin modasına uygun, beyaz renkte bir yapıydı, inik panjurlar görünüyordu pencerelerde. Burada hâlâ güneş vardı, ekim ayının sonuna geldiğimiz halde. Giriş salonunda kimseye rastlamadım. İlanda sözünü etükleri görkemli sarayla bir ilgisi yoktu buranın, yalnız kalmak için daha iyisi bulunamazdı.

Saydığım oniki barakadan biri, ağır araç sürücülerini düşünerek, kahve olarak da kullanılan bir benzin istasyonu idi. Dışarı çıktım. Anımsadığıma göre, yatılacak bölümler otelden ayrı bir yerdeydi ve sanırım yolu dik kesen, kötü bakılmış ağaçlarla ve cüzzamlı otlarla çevrelenmiş patikanın sonundaydı. Nash'ı bırakıp yürüdüm. Tam patikaya sapacakken, Jean'in arabasıyla burun buruna geldim, iki odalı bir barakanın önünde duruyordu. Kapıyı çalmadan içeri girdim.

Bir koltuğa oturmuş, uyuyor gibiydi, yüzü kötü görünüyordu, ama her zamanki gibi giyimi kuşamı yerindeydi. Uyandırmaya kalktım; telefon -odada bir telefon vardı- aynı anda çalmaya

başladı. Ödüm koptu, hemen üzerine atıldım. Yüreğim yine çıldırmıştı. Kulaklığı kaldırıp geri indirdim. Yalnızca Dexter arayabilirdi, Dexter ya da polis. Jean gözlerini ovuşturuyordu. Ayağa kalktı, ve gerisini yapmadan, öptüm onu, çığlık atacaklı neredeyse. İyice uyanmıştı; kolumu omuzlarına doladım. O sırada boş boş sarkan yenimi gördü.

-Ne oldu, Lee?

Ürkümüştü. Güldüm. Kötü gülüyordum.

-Birşey değil. Arabadan inerken sersemce düştüm, dirseğim berelendi.

-Ama, kananmış!

-Küçük bir sıyrık... Gelin, Jean. Yolculuk şurama geldi. Sizinle başbaşa kalmak istiyorum.

Derken, telefon yeniden çalmaya başladı, elektrik akımı telden değil, sanki vücudumdan geçiyordu. Dayanamadım, aleti kapuğım gibi yere çaldım.

Topuklarımla parçaladım. Ayakkaplarımla Lou'nun yüzünü parçalıyor gibiydim. Yine ter boşandı, kırıış kıracağım az kalsın. Ağzım titriyordu, biliyordum, çılgına benziyordum kuşkusuz.

Neyse ki, Jean üzerinde durmadı. Dışarı çıktı, kendi arabasına binmesini söyledim; rahatsız edilmemek için biraz uzaklaşacakuk, yemek için sonra dönecektik. Tam da yemek saatıydı, ama iştahsız görünüyordu. Hep hastaydı, belki de çocuktu onu hasta eden. Gaza bastım. Araba, sırtımızı geriye yapıştırarak, ileri fırladı; işi bitirmiş sayabilirdim kendimi; motorun sesini duyduğumda sakinleştim. Telefona yapuklarımdan dolayı Jean'e özür gibi birşeyler söyledim; zıvanadan çıkmış olduğumu anlamaya başlamıştı, kendime gelmeliydim artık. Bana yapışıp, başını omuzuma koydu.

Yirmi mil kadar uzaklaşınca, duracak bir yer aradım. Bu tarafta yol düzdü, yeşile geçtiğimizle durmaya karar verdim. Durdum. Önce Jean indi arabadan. Cebimde duran Lou'nun tabancasını yokladım. Hemen kullanmak istemiyordum bunu. Tek kolumla bile, Jean işini bitirebilirdim. Ayakkabısını bağlamak için değildi,

kısa eteğinin alundan baldırları görünüyordu, kalçalarının çizgisi de belirgindi. Ağzının kuruduğunu duydum. Bir çalı dibinde durdu. Oturunca, yolun gözden yitdiği bir köşe vardı.

Yerc uzandı; hemen oracıkta sahip oldum ona, boşalmadan. Kahrolası bel atmalarına karşın, kendimi dizginledim; ben daha birşey duymadan, zevklenmeye başlamıştı. O anda, konuşmaya koyuldum.

-Renkli adamlarla yatarken hep böyle mi olursunuz?

Yanıt vermedi. Bütünüyle aptallaşmıştı.

-Çünkü, beni soracak olursanız, kanımın sekizde birinden fazlası renklidir.

Gözlerini geri açtı, alay ettim. Anlayanıyordu. Herşeyi anlattım ona; ufaklığın öyküsünü, nasıl bir kıza aşık olduğunu, kızını annesiyle babasının ona nasıl davrandıklarını anlatım; Lou'ya ve kendisine neler yapmak istediğimi anlatım, bire karşı iki ölü. Cebimi karıştırıp Lou'nun saat bileziğini çıkardım, gösterdim, kızkardeşinin bir gözünü getiremediğim için özür diledim, çünkü çok hırpalanmışlardı, kendimce ufak bir bakım yapmışım o gözlere.

Bütün bunları söylemekte zorluk çekmiştim. Sözcükler gelmiyordu bir türlü dilime. Orada, yerde yatıyordu, gözleri kapalı, eteği karnına kadar çekili. Aynı duygu sardı benliğimi, sırtımdan aşağı boşandı, ve elim, ayrımına varmadan, gırtlığını kavradı, geldi; öyle güçlüydü ki kızı bıraktım ve hemen ayağa dikildim. Yüzü morarmıştı bile, kıpırdamıyordu. Tek hareket yapmadan boğulup gitmişti. Hâlâ soluk alıyor olmalıydı. Cebimden Lou'nun tabancasını çıkardım ve boynuna nişanlayıp iki el ateş ettim; kanı fokurtuyla kaynamaya başladı, yavaşça, çavlan gibi, nemli bir gürültüyle. Gözbebeklerinde beyaz bir çizgi belirdi, şöyle bir kasıldı, o anda ölmüştü sanırım. Yüzünü görmemek için yüzükoyun çevirdim ve daha önce odasında yapığımı yineledim üzerinde, hâlâ sıcak.

Olayın hemen arkasından bayılmış olmalıydım; kendime geldiğimde, soğumuştı, kumılatılacak gibi değildi. O halde

bıraktım orada onu. Arabaya bindim. Sürükleniyordum ancak; parlak parlak şeyler uçuşuyordu gözlerimin önünde; direksiyona geçtiğimde, whisky'nin Nash'ta kaldığı geldi aklıma, elim yeniden titremeye başladı.

XXII

Çavuş Culloughs piposunu masaya koydu.

-Onu asla durduramayacağız, dedi.

Carter başını salladı.

-Deneyebiliriz.

-Sekiz yüz kiloluk bir arabada saatte yüz yapan bir herifi iki motosikletle durduramayız!

-Deneyebiliriz ama, belki kelleimizi kaptırırız, olsun, deneyebiliriz.

Barrow hiçbir şey dememişti henüz. Uzun boylu, zayıf, esmer, sarsak, dili tutuk biriydi.

-Ben varım, dedi.

-Gidiyor muyuz? diye sordu Carter.

Colloughs, onlara bakıp:

-Çocuklar, dedi, postu deldirebilirsiniz, ama, ucunda prim almak da var, başarabilerseniz eğer.

-Boktan bir zenciyi kenti yaksın, kana bulasın diye serbest bırakmayız, dedi Carter.

Colloughs yanıt vermedi, saatine baktı.

-Saat beş olmuş, dedi. Telefonlarının üzerinden on dakika

geçti. Beş dakika sonra geçecektir... geçecek olursa, diye ekledi.

-İki kız öldürmüştü, dedi Carter.

-Bir de garajda çalışan bir adamı, diye ekledi Barrow.

Colt tabancasının belindeki yuvasında durup durmadığını yokladı ve kapıya yöneldi.

-Peşinde bir sürü insan var zaten, dedi Culloughs. Son aldığımız habere göre, hâlâ peşindelermiş. Super'ın arabası şimdi yola çıktı, bir tane daha bekleniyor.

-Gitsek iyi olacak, dedi Carter. Arkama geç, dedi Barrow'a dönerek.

Tek motosiklete bineceğiz.

-Kurallara aykırı bu, diye karşı çıktı çavuş.

-Barrow iyi nişancıdır, dedi Carter. İnsan tek başına hem motor kullanıp hem de ateş edemez ya.

-Ne haliniz varsa görün! dedi Culloughs. Ben yokum bu işte.

Indian motoru çalıştırıp hareket etti. Barrow da, hareket etmek üzere olan Carter'a yapışmıştı. Ters oturuyordu, Carter'la sırt sırtaydılar, ikisini bağlayan bir deri kayış vardı bellerinde.

-Kentten çıkınca yavaşla, dedi Barrow.

-Kurallara aykırı bu yapıyorsunuz, diye homurdandı Culloughs aynı anda, Barrow'un motoruna baktı hüznle.

Sonra, omuzlarını silkü ve karakola girdi. Hemen geri çıktı ve beyaz bir Buick'in uzaklaştığını gördü. tozu dumana katarak. Siren sesleri geldi kulağına ve dört motosikletin geçişini izledi - dört taneydiler demek ki- arılarından bir araba daha geliyordu.

-Yol manyakları! diye söylendi Culloughs.

Bu kez dışarıda kaldı.

Siren sesleri uzaklaşıyordu.

XXIII

Boş boş çenelerini oynatıyordu Lee. Gaz pedalına tüm ağırlığıyla abanırken, sağ eli sinirli sinirli direksiyonda gidip geliyordu. Gözleri batıyordu, ter akıyordu yüzünden. Sarı saçları, terden ve tozdan yapış yapıştı. Arkasından gelen siren seslerini belli belirsiz işitiyordu kulakları, ama yol ateş etmeye elverişli değildi. Hemen önünde, bir motosiklet gördü ve geçmek için solladı, ara kapanmadı ve ön cama, birdenbire, bir yıldız kondu, yüzü prizmatik cam parçalarıyla dolmuştu. Motosiklet, Buick'in yanında neredeyse hareketsizdi ve Barrow, atış poligonundaymışçasına özenle nişan alıyordu. Lee ikinci ve üçüncü kurşunun parıltısını gördü, ama hedeflerini bulamamışlardı. Kurşunlardan kurtulmak için zingzaglar çizmeye başladı, ön cam yine yıldızlandı, bu kez yüzüne daha yakın bir yerinden. Delikten giren hava yüzüne vuruyordu. Deliğe baktı, ancak 45 lik bir kütük bakır geçebilirdi buradan.

Buick'in hızlandığını sandı, heyecanlandı, motora yaklaşıyordu, oysa, tam tersine, yavaşlayan motorun üzerindeki Carter'dı. Ayağını gaz pedalından çekerken yüzünde bir gülümseme dolaştı. İki aracın arasında yirmi metre ancak vardı, onbeş, on; Lee gazı kökledi. Barrow'un yüzünü yakından gördü ve sağ omuzunu delen bir mermiyle sarsıldı; direksiyonu

birakmadan, dişlerini sıkarak, motoru solladı; öne geçince tehlike de kalmıyordu.

Yol viraja girdi ve yine düzleşti. Carter ile Barrow ardındaydı hâlâ. Şasi yaylarına karşın, yolun en ufak bir bozukluğunda olan her sarsıntı tüm organlarını koparıyordu sanki. Dikiz aynasına baktı. Yalnızca iki adam görmüştü şu ana kadar. Carter yavaşlayıp durdu, Barrow gerektiği gibi yerleşti yeniden, kendisini geçmek için doğru düzgün oturdular.

Yolun yüz metre ilerisinde, sağda parmaklık vardı. Lee bir tür yapı gördü o yanda. Gazdan ayağını çekmeden, yeni biçilmiş tarlaya daldı. Buick korkunç bir biçimde sağa kırdı, tepe taklak olacaktı neredeyse, tüm metal parçalarını inleterek toparlandı yine de ve ahırın önünde durdu. Lee kapıya koştu. Şimdi iki kolu da sancıyordu. Gövdesine yapışurduğu sol kolunda kan dolaşımı yeniden başlamıştı ve acıdan inletiyordu onu. Ahırın samanlığına urmanan tahta merdivene yöneldi ve kalaslara auldu. Dengesini yitiriyorken, inanılmaz bir çabayla doğruldu ve dişlerini kaba tahtadan kalaslara geçirdi. Yarı yolda duruyordu, soluk soluğa, dudağındaki bir sıyrıktan kan akıyordu. Çene kemiklerini nasıl sıkmış olduğunu o zaman anladı, ağzında sıcak, tuzlu kanın tadı vardı, Lou'nun vücudundan içtiği sıcak kanın tadı, yaşına uygun olmayan bir fransız kokusuyla tütsülenmiş bacaklarının arasındaki karun tadı. Lou'nun çarpılmış ağzı gözlerinin önüne geldi yine, kanla lekeli tayyör eteği, ve yine parlak parlak şeyler dans etmeye başladı gözlerinin önünde.

Yavaşça, zorlukla, birkaç kalas daha yukarı çıktı, dışarıdan siren sesleri geliyordu. Siren sesleriyle Lou'nun çığlıkları, herşey yeniden canlanmış, hareket ediyordu kafasının içinde, yine öldürüyordu Lou'yu, aynı heyecanı duyuyordu, samanlığın tavanına ulaşığında, aynı zevklenmeyi duydu,

Dışarıda gürültü kesilmişti. Zorlukla, artık iyiden iyiye acı veren sağ kolunu kullanmadan, pencere açıklığına süründü. Önünde sonsuza kadar sarı tarlalar uzanıyordu. Güneş alçalıyordu ve hafif bir rüzgâr yavaşça dalgalandırıyordu otları.

Ceketinin sağ kolundan aşağıya, vücuğu boyunca akıyordu kan; ağır ağır ölüyordu, üremeye başladı yine, korkuyordu.

Polisler ahırın içine doľuşmuştu. Adını seslendiklerini duydu, ağzını açtı, kocaman. Susamıştı, terliyordu, küfürler yağdırmak istiyordu ama, gırtladı kupkuruydu. Kanının yanabaşında bir gölcük oluşturduğunu gördü, dizine ulaşıyordu. Yaprak gibi titriyordu, dişleri çarpıyordu. Tahta merdivenin basamaklarında adım seslerini duyunca, böğürmeye başladı, sağır bir böğürtüyle önce, sonra sesi yükseldi yükseldi ve haykırmaya başladı: cebinden tabancayı çıkarmaya çalıştı, başardı da, ama çok acı çekerek. Vücuğunu duvara yapıştırdı, mavi giysili adamların kaynaştıkları delikten olabildiğince uzakta. tabanca elindeydi, ama tetiği çekmeyecekti.

Gürültü kesildi. Böğürtüsünü kesti ve başı göğsüne düştü. Birşeyler duyar gibi oldu, belli belirsiz; biraz zaman geçti ve kurşunlar bacağına saplandı, vücuğu gevşedi ve yavaşca yere kaydı. Ağzıyla kaba taban arasında ince bir salya akıyordu. Sol kolunu saran ipler derin, mor lekeler kazınmıştı üzerine.

XXIV

Köyün insanları astılar yine de onu, çünkü bir zenciydi.
Pantolunun altından beliren kasıkları hafiften kabanku hâlâ.

XX

S O N

MEZARLARINIZA TÜKÜRECEĞİM

BORIS VIAN

Bu ünlü Fransız yazarı, ülkesinde Zola, Sartre ve Camus ile eşdeğerde görülmektedir. Halen gençliğin en çok okuduğu yazar olarak da bilinmektedir.

Boris Vian, (1920-1959) genç yaşta ölmüştür. Yirmi altı yaşında ilk romanını 'Pekinde Sonbahar'ı yazmış ve ilk romanıyla ünlü olmuştur. Sonra dört roman daha yazıp, romanı bırakmıştır. Birçok yazar gibi o da öldükten sonra anlaşılmıştır. Sağlığında ekonomik sıkıntılar çekmiştir.

Edebiyatta hiçbir kalıba girmemiştir. Romantizmden naturalizme, sosyalizmden mistisizme sıçramıştır. Müzikle, resimle, sinemayla uğraşmış, güzel sanatların her dalında yeteneğini kanıtlamıştır.

Vian'ın olay yaratan eseri ise elinizdeki "Mezarlarınıza Tüküreceğim" olmuştur. Romanı daha yazmadan önce, olay yaratacağını bildiği için orijinalini İngilizce olarak yazmıştır. Sonra eser filme alınmıştır. İlginçtir, filmin ilk gösterimi sırasında kendi filmini izlerken kalp durmasından ölmüştür...

A AKYÜZ KİTABEVİ

18 yaşından küçüklere zarar!

